



ஒரு
கிராமத்தில்
துயில்
கலைக்கிறது

ஆனந்தா என்டர்ஸ்

சு
பி.
எ

சாஸஸ்



ஒரு கிராமத்தின்
துயில் கலைகிறது



சாகித்திய விருது பெற்ற ஜுனைதா ஷெரீப் எழுதியவை:

- * அவன் ஒன்று நினைக்க..... (துப்பறியும் நாவல்)
- * சாணைக் கூறை (சமூக நாவல்)
- * அவளுக்கும் ஓர் இதயம் (சமூக நாவல்)
- * மூன்றாம் முறை (சமூக நாவல்)
- * காட்டில் எறித்த நிலா (சமூக நாவல்)
- * ஒவ்வாமுனைக் காந்தங்கள் (சமூக நாவல்)
- * இள நரை (சிறு கதைத் தொகுப்பு)
- * பெட்டிசம் (சிங்கள நாவலின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு)
- * பொன்னாடை (வானொலி நாடகத் தொகுப்பு- இலங்கை அரசின் சாகித்திய விருது பெற்றது.)
- * இவளுக்காகவா (சிறுகதைத் தொகுப்பு)



ஒரு கிராமத்தின் துயில்
கலைகிறது

சமூக நாவல்



ஜானைதா ஷெரீப்

ORU KIRAMATHIN THUIL KALAIKIRATHU

a novel

by K.M.M SHERIFF (S.L.A.S)
(JUNAIDA SHERIFF)

This book is printed through the patronage and sponsorship of the Sri Lanka National Library Services Board. It should be noted that the contents of this book do not reflect the views of the National Library Services Board.

All rights reserved

© 1995 by K.M.M Sheriff

First published in August 1995

Price Rs: 70/-

ISBN 955 - 95096 - 3-2

Address: 25/2. Subodarama Road, Dehiwala. Tel: 712754

Cover page designed by : Kala poosana Al - Haj M.S.A .Azeez

Printed at: AJ Prints, 1B, P.T De Silva Mawatha, Dehiwala

I wish to record my sincere thanks to all the members and staff of the Sri Lanka National Library Services Board . I am very much indebted to Mr. Hentry Samaranayaka, Chairman of the board who was very helpful in enabling me to publish this novel. I am also grateful to Kalapoosana Al - Haj. M.S.A . Azeez who has designed the cover page.





புகையிரதம் மெல்லிய அசைவுடன் ஒடிக்கொண்டிருந்தது. தனியார் பஸ்வண்டிகளின் இறக்குமதி அரசாங்கத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதன் பின்னர்... நீண்ட தூரப் பிரயாணங்களுக்கு தனியார் பஸ்கள் பயன்படத் தொடங்கிய பின்னர்... புகையிரதங்களில் கூட்டம் குறைவு. அடித்து நெருக்குவதோ, ஒருவர் காலில் மற்றவர் மிதிப்பதோ, ஆசனங்களுக்காக அல்லாடுவதோ, மலகூட வாசல்களில் பெட்டி படுக்கைகளுடன் விடிய விடிய குந்தி இருந்தவாறு அரைத்தூக்கம், கால்தூக்கம் போடுவதோ..... இப்போதெல்லாம் இல்லை, ஆசனங்கள் வெறுமையாகக் கிடந்தன. சன நடமாட்டம் இல்லாத கிராமப்புற கடற்கரையில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக மனிதர்கள் நடமாடுவது போன்று இரண்டாவது வகுப்பு ஆசனங்களில் அங்கேயும் இங்கேயுமாக பத்துப் பன்னிரண்டுபேர் காலுக்குமேல் கால் போட்டவாறு, பத்திரிகை எழுத்துக்களில் பார்வையை நிலைக்குத்தினாலும், சற்றுத்தூர ஆசனங்களில் வீற்றிருந்த இளம் பெண்களை மனதினுள் ரசித்தவாறு... வாய்க்குள் எதையோ மென்றவாறு... ஜன்னலுக்குள்ளால் தெரிந்த வயல்வெளிகளைப் பார்த்து அரசாங்கத்தின் அபிவிருத்தித் திட்டங்களை மனதினுள் அசைபோட்டவாறு..... மைல் கற்களை ஒவ்வொன்றாக எண்ணியவாறு... ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு சிந்தனையில்..... வீற்றிருந்தனர்.

“ அஞ்சாறு வருசங்களுக்கு முன்னாலே இந்த வயல்களெல்லாம் அடர்ந்த காடுகளாக இருந்த இடங்கள். இப்போ மஹாவலித் திட்டம் வந்ததாலே இந்தப் பூமியெல்லாம் பொன் விளையுது”

சற்று வயதான பிரயாணியொருவர் தனக்கு அருகே புத்தகமொன்றில் பார்வையை நிலைக்குத்தியிருந்த காற்சட்டையணிந்த சிறுவன் ஒருவனிடம் கூறினார். சிறுவன் பார்வையை ஜன்னலூடாக மேயவிட்டு பொன்னிற வயல்களைப் பார்த்தான்.

“ மகாவலியைப் பற்றி நீ ஸ்கூல்ல படிச்சிருப்பியே?” கிழவர் கேட்டார்.

“ படிச்சிருக்கேன்”

“ என்ன படிச்சே? சொல்லேன். நேரமாவது போகட்டும்”

“ இப்ப ஏலா. இந்த நாவலை முடிச்சிட்டு அப்புறமா சொல்றேன்.” கூறிவிட்டு சிறுவன் நாவலில் ஆழ்ந்தான்.

இரண்டாம் வகுப்பு மூலை ஆசனமொன்றில் நமது கதையின் கதாநாயகன் தமிழ்மாறன் அடக்கமாக உட்கார்ந்து இருந்தான். ஒரு பெரிய சூட்கேஸ், இரண்டு தலையணைகள் ஆகியவற்றை அருகே வைத்திருந்தான்.

சற்று உயரமாக, சிரித்தால் குழிவிழும் சதைப்பிடிப்பான கன்னங்களுடன், ஜன்னலூடாக வேகமாக உட்புகும் காற்றினால் கலையுண்ட சுருள் கேசத்துடன் அவன் காட்சியளித்தான். அவனுடைய கிராமத்தில் அவனையொத்த வயதினருள் அவன்தான் அழகன்.

தான் அழகன் என்பதில் மாறனுக்கு ஏப்போதுமே சற்றுப் பெருமை அதிகம்.

கால்களை ஒன்றின்மேல் மற்றொன்றைப் போட்டவாறு, ஆசனத்தின்

பின்பக்கத்தில் இலேசாக சாய்ந்தவாறு, இமைகளை மூடியும் மூடாததுமாக, மனதினுள் எதையெதையோ இரை மீட்டியவாறு இருந்துகொண்டிருந்தான்.

இரண்டு இருக்கைகள் தள்ளி முன்னால் இருந்த ஆசனமொன்றில் கொள்ளை அழகுடன் இளம் பெண்ணொருத்தி வீற்றிருந்தாள். சுமார் இருபது வயது மதிக்கலாம். பக்கத்தில் வயதான ஒருவர். அவளுடைய தகப்பனாக இருக்கலாம் எனத் தோற்றம் கூறியது.

மாறன் இரண்டொரு தடைவைகள் கடைக்கண்களால் அவளை நோக்கினான். அவளுடைய அழகு, வீற்றிருந்த உல்லாசம் ஆகிய எதுவுமே அவனைப் பாதித்ததாகத் தெரியவில்லை. அவனுடைய மனம் என்னவோ அவனைப்பற்றி, குடும்பத்தைப் பற்றி, பிரயாணத்தின் நோக்கம் பற்றி, எதிர்கால திட்டங்கள் பற்றி..... அசைபோட்டவாறு பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்துகொண்டிருந்தான்.

அசல் கிராமமென்றோ பட்டினமென்றோ இனம் கூறமுடியாத ஓர் ஊரைச் சேர்ந்தவன் தமிழ்மாறன். அவனுடைய தகப்பன் மாணிக்கம் ஊரிலுள்ள பெரிய கோவிலின் தர்மகர்த்தாக்களில் ஒருவர். தனது சொல்லுக்கு மற்றவர்களைக் கட்டுப்பட வைப்பதில் கெட்டிக்காரர் பத்து ஏக்கர் சொந்தக்காணியும், மற்றும் பத்து ஏக்கர் குத்தகைக் காணியும் வேளாண்மை செய்பவர். காணிகள் எல்லாமே வானம் பார்த்தவை. பருவ மழை ஏமாற்றாது விட்டால், வருடமுழுவதும் கோவில் கடமைகளைப் பார்த்தவாறு.... ஊராரின் குடும்பத் தகராறுகளைச் சமாதானப்படுத்தியவாறு குடும்பம் நடத்துபவர். மழை பொய்த்து விட்டாலோ வருடம் முழுவதும் தலையைத் தொங்கப்போடுபவர்.

மாறனின் தாய்பார்வதி ஊரிலுள்ள மிகச் சிறந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். அவள் மாணிக்கத்தை திருமணம் செய்ய நேர்ந்த கதை அந்த நாட்களில் கிராமத்தில் மெல்லப்பட்ட அவர்களில் ஒன்று.

பார்வதிக்கு அப்போது பதினைந்து வயதிருக்கலாம். கிராமத்தில் விரல் சுட்டிக்காட்டக்கூடிய அழகிகளில் ஒருத்தி.

மாணிக்கம் சற்று முரட்டு சபாவமுள்ளவென்றாலும், பலரை நண்பர்களாக கொண்டவன். ஊரில் நடக்கும் நல்ல காரியங்களில் தானாகவே பங்குகொண்டு உழைப்பவன். கோயில் விவகாரங்களில் பங்கெடுப்பவன். திருவிழாக்காலங்களில் பல நாட்கள் நித்திரையே கொள்ளாதவன்.

இப்படித்தான் ஒரு நாள். அது திருவிழாக் காலம். நள்ளிரவு. காஸ்லைட்டுக்களின் உதவியுடன் சுவாமி கோயிலை வலம்வரும்வேளை.

காஸ்லைட்டைத் தலையில் வைத்தவாறு நடந்து சென்ற ஒருவன். அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த தேரின் மூலையொன்றில் வீற்றிருந்த ஐயரை எதற்காகவோ பார்க்க முயற்சித்த சமயம், கீழே தரையோடு படுத்துக்கிடந்த பூவரசு மரவேரொன்றுக்குள் வலது காலை சிக்கவைக்க..... காஸ்லைட்டுடன் அவன் தடாலென கீழே விழ, காஸ்லைட் அவனுடைய பிடியிலிருந்தும் நழுவி அருகே தன்னை மறந்து சுவாமிதரிசனம் செய்தவாறு நின்ற பார்வதிமேல் விழ, திடீரென

பார்வதி அணிந்திருந்த பாவாடையில் தீப்பிடிக்க..... நொடிக்குள் மாணிக்கம் பாய்ந்துவந்து பார்வதியை மணலில் தள்ளிவிட்டு, மணலோடு மணலாக உருட்டி.... இவைகொளல்லாம் ஓரிரு வினாடிகளுக்குள் நடந்து முடிந்தன.

சுவாமி ஊர்வலம் ஸ்தம்பித்து நின்றது. சனத்திரள் மாணிக்கத்தையும், பார்வதியையும் மொய்த்தனர். ஊர்வலத்தைக் கவனித்துக்கொண்டு நின்ற தர்மகர்த்தாக்கள் கூட்டத்தினரை விலக்கியவாறு முன்னால் வந்தனர். மாணிக்கத்தைப் புகழாத வாய்களே இல்லை.

“ மாணிக்கம் மட்டும் சமயத்திலே உதவாம விட்டிருந்தா இந்நேரம் பார்வதி கருகி இருப்பாள்.”

“ மாணிக்கம் எப்போதுமே இப்படித்தான். மற்றவங்களுக்கு உதவி செய்யணும்னா உயிரைக் கொடுக்கவும் துணிவான்”

“ கடந்த இரவு, இன்று பகலெல்லாம் சொட்டு நித்திரையே இல்லாமசுவாமிக்கு அலங்காரம் செய்வதிலே எங்களுக்கு உதவிசெய்தான்.”

ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாக மாணிக்கத்தைப் புகழ்ந்தனர்.

இது நடந்ததன் பின்னர், பார்வதியின் காலில் ஏற்பட்ட தீக்காயம் சுகமாகி விட்டதா என அறிவதற்காக இரண்டொரு தடவைகள் மாணிக்கம் அவளின் வீட்டுக்குச் சென்றான். காலப் போக்கில் அவர்கள் ஆளையாள் விரும்பத் தொடங்கி அது கல்யாணத்தில் முடிந்தது.

மாறனுக்கு இரண்டு சகோதரிகள். சகோதரர்கள் இருவர். எல்லோருமே திருமணம் செய்துவிட்டனர். மூத்த சகோதரியொருத்தியின் கணவன் சந்தர்ப்ப வசத்தால் மதுபானம் பாவிக்கத் தொடங்கி, இப்போது முழுக்குடிகாரனாகவே மாறிவிட்டான். அவனுக்கு நான்கு பிள்ளைகள். கஸ்ட ஜீவனம். மாறனின் உழைப்பில் பெரும்பகுதி பெற்றோருக்குத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ இந்தக் குடும்பத்துக்காக செலவிடப்பட்டது.

மாறனுக்கு முப்பது வயதாகிவிட்டது. பெயருக்கு ஏற்றவாறு தமிழ் பட்டதாரியான அவனுக்குக் கிடைத்தது ஆசிரிய தொழில்தான். உதவி ஆசிரியராக நியமனம் பெற்று, பின்னர் ஆசிரிய கலாசாலைக்குச் சென்று பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராக வெளியேறி, விடாமுயற்சியின் காரணமாக பல்கலைக்கழக வெளிவாரிப் பரீட்சைகளில் சித்தியடைந்து.... அவன் இப்போது ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர்.

ஆரம்பப் பரீட்சையொன்றுக்கு அதிபராக நியமனம் கிடைத்து, கடமையை கையேற்பதற்காக போய்க்கொண்டிருக்கிறான்.

புதிய பதவியைப் பாரமெடுத்ததன் பின்னர் பாடசாலை தொடர்பாக அமுல்படுத்தப்போகும் திட்டங்கள் அவனது மனதில் நிழலாடின. கணிசமான வருடங்கள் ஆசிரிய அனுபவமுள்ள அவன், அதிபர் ஒருவர் பாடசாலையை அபிவிருத்தி செய்வதில் எவ்வாறெல்லாம் ஈடுபடலாம் என்பதை நிறையவே அறிந்து வைத்திருந்தான்.

அவன் இன்னும் பிரமச்சாரி. அவனைப் பலர் திருமணம் கேட்டுவந்தனர். பிடிகொடுக்காமல் நழுவிக்கொண்டே வருகிறான். அவனிடம் காட்டப்பட்ட இளம் பெண்களின் புகைப்படங்கள் சிலதை பார்ப்பதற்கே மறுத்துவிட்டான்.

அவ்னுடைய மனதில் சில இலட்சியங்கள் இருந்தன. குடிகாரக் கணவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட சகோதரியை நினைக்கும்போது..... கூடிய பிள்ளைகளுடன் வாயும், கையுமாக வாழ்க்கை நடாத்தும் மூத்த சகோதரர்களை எண்ணும்போது..... அவன் பச்சாதாப்படுவான்.

திருமணம் தொடர்பாக நினைக்கும்போதெல்லாம் ஏனோ தெரியாது, அவ்னுடைய மனதில் கூரிய ஒரு முள் உராய்வது போன்ற சலனம் ஏற்படும். எதையோ நினைத்து மனம் ஊமையாக அழும்.

புகையிரதம் அலுக்காமல், களைக்காமல் இன்னும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

சிந்தனை கலைந்த மாறன் கண்களைத் திறந்தான். சற்றுத் தள்ளி எதிர் ஆசனத்தில் உல்லாசமரக வீற்றிருந்த அந்த அழகியே அவன் கண்களில் பட்டாள்.

‘ உண்மையிலேயே இவள் அழகானவள்தான்’ மனம் எண்ணியது. அவன் வாசித்த புதுக்கவிதையொன்று சரேலென மனதில் எழுந்தது.

‘ இமைகளே! இனி மூடிக்கொள்ளுங்கள்.

உங்களுக்கு பிறவி விமோசனம் கிடைத்துவிட்டது.

யாருக்காக இத்தனை நாள் காத்து இருந்தீர்களோ அவளைப் பார்த்து விட்டீர்கள்’

கவிஞனின் வர்த்தைகள் கற்பனை. ஆனால் இவள் நிஜம். கவிஞன் கண்ட பெண் நினைவில் மட்டுமே ரசிக்க வேண்டியள். இவளது அழகு, காலங்காலமாக பார்த்து ரசிக்கக்கூடியது.

அந்தப் பெண் என்ன நினைத்தாளோ, “அப்பா, நாம இறங்க வேண்டிய ஸ்ரேசனுக்கு இன்னும் எவ்வளவு நேரம் இருக்கு?” என பக்கத்திலிருந்த அவளது தகப்பனிடம் கேட்டாள். சற்று ஏற்றமான பகுதியில் புகையிரதம் மெதுவாக சென்றதால் அவளின் கேள்வி தமிழ் மாறனின் செவிகளிலும் தைத்தது.

“ வசந்தா, என்ன கேட்டே?” கோழித்தூக்கம் போட்டுக்கொண்டிருந்த அவளின் தகப்பன் கேட்டார்.

அவள் சொன்னாள்.

“ குறைந்தது மூணு மணி நேரமாவது போகும்மா”

‘ வசந்தி! வசந்தமான பெண்ணுக்குப் பொருத்தமான பெயர்’ மாறன் நினைத்தான்.

வப்பேக்குச் சென்று தேனீர் அருந்திவிட்டு வந்தால் தேவலாம் போன்று இருந்தது அவனுக்கு. கைக்குட்டையால் முகத்தைத் துடைத்தவாறு அவன் மெதுவாக எழும்போதுதான், எதிர்பாராத அந்தப் பரிதாப சம்பவம் அங்கு திடீரென நிகழ்ந்துவிட்டது.

லல்கைக் கிராமத்திலுள்ள அம்மன் கோயில் தர்மகர்த்தா சதாசிவம் வீட்டில் அன்று காலை ஒரு கூட்டம் நடைபெற்றது. கிராமத்திலுள்ள பெரிய வீடு அவருடையது. வரிச்சு கம்புகளுக்கிடையே பெரிய திரணைக் களி வைத்து. களியால் மெழுகி, சுண்ணாம்பு வெள்ளையடித்து..... வீடு சுட்டப்பட்டிருந்தது. மூன்று அறைகள். விசாலமான மண்டபம். வீட்டோடு சேர்ந்தாற்போல் ஓலைக் குசினி.

வாசலில் விரிந்த கிளைகளுடன் கூடிய வயதான வேப்ப மரம். சற்றுத் தள்ளி கன்றுகளுடன் கூடிய சில பசுக்கள். மரத்தின் கீழே, சற்சதுரமாக தரையிலிருந்து ஓரடி உயரத்துக்கு பலகை அடித்து, குருத்து மணல் பரப்பப்பட்டிருந்தது. இதமான காற்று வீசியது.

கிராமத்திலுள்ள முக்கிய பிரமுகர்கள், சுமார் பத்துப்பேர் இருக்கலாம். மணலில் வீற்றிருந்தனர். பெரும்பான்மையினர் வயதானவர்கள். சற்று அழுக்கான வேட்டி உடுத்து, அதைவிடவும் அழுக்கான சால்வையை கொசவி தோளில் போட்டிருந்தனர். கறுத்த வெற்று மேனி. இரண்டொருவர் இளைஞர்கள். அழுக்கான கசங்கிய சேர்ட் அணிந்திருந்தனர். பொதுவாக எல்லோர் முகங்களிலும் அறுவடையின் பின்னர் வயல்களில் காணப்படும் ஒட்டுக்களைப் போன்று கறுத்த, வெளுத்த மயிர்கள்.

சதாசிவம் கூட்டத்துக்கு தலைமைவகித்தார். அவருடைய முகத்திலும் மயிர் கற்றைகள். புஸ்டியான கறுத்த உடல். தோளில் கிடந்த சால்வையை எடுத்து கமக்கட்டினுள் படிந்த வெயர்வையைத் துடைத்துவிட்டவாறு கரகரத்த குரலில் பேசத்தொடங்கினார்.

“ இப்போ உங்களை யெல்லாம் நான் அழைத்த காரணம் நம்ம ஊர் பாடசாலையைப் பற்றி கதைப்பதற்குத்தான். நம்ம ஊரிலே ஒரு பாடசாலையை அமைத்து எடுப்பதற்காக ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னாலே நாம் பட்ட கஸ்டங்கள் உங்களுக்குத் தெரியும். என்ன காரணமோ தெரியாது இந்தப் பாடசாலைக்கு வற்ற ஆரிரியர் மாருங்களைல்லாம் நீண்ட நாட்களுக்கு இங்கே நிலைச்சி இருப்பதே இல்லை. இதனாலே பிள்ளைகளுக்கு ஒழுங்கான கல்வி கிடைப்பது இல்லை. கடந்த ஆறுமாதகாலமாக நிரந்தர அதிபர் இல்லை. நம்ம பகுதி எம்பிக்கிட்டே பலமுறை நான் இதப்பத்தி எடுத்துச் சொன்ன காரணத்தினாலே ஒரு புது அதிபர் இப்போ நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். அவர் இன்று பின்னேரம் நம்ம ஊருக்கு வர இருப்பதாக நான் அறிகிறேன். அவருக்கு நம்ம ஊர் மக்கள் எப்படியெல்லாம் ஒத்துழைப்புக் கொடுக்கலாம் என்பதைப் பற்றி யோசிப்பதற்காகவே இந்தக் கூட்டத்தை ஒழுங்குசெய்தேன்”

சதாசிவம் சற்று நிறுத்தி, தொடர்ந்தார். வந்திருந்தவர்கள் தத்தம் மனதில் தோன்றிய கருத்துக்களைக் கூறினர்.

“வரம்போற அதிபர் ஒரு பட்டதாரியாம். ரொம்ப உற்சாகமாக வேலைசெய்யக் கூடியவராம்” என்றான் வாலிப வயதான ஒருவன்.

“ பட்டதாரின்னா என்ன?” கூட்டத்திலிருந்த மிகவுமே வயதான ஒருவர் கேட்டார்.

இளைஞன் விளக்கமாக சொன்னான்.

மல்லிகைச் சிராமம், பிரதான பாதையிலிருந்து சுமார் அரைமைல் தூரத்தில் அமைந்துள்ள சிறிய குக்கிராமம். கிராமத்துக்கும் பிரதான பாதைக்கும் இடையில் காலடிப்பாதை. அடிக்கடி மாட்டு வண்டிகள் செல்வதால், பாதையின் இரு ஓரங்களும் பள்ளமாகவும், நடுப்பகுதி சற்று மேடாகி சிறிய பற்றைகளுடனும், உயர்ந்து வளர்ந்த புற்களுடனுமாக..... பாதையின் இரு மருங்கும் அங்கும் இங்குமாக பற்றைக் காடுகள், நாவல், ஈச்சை மரங்கள்.... சற்றுத் தூரத்தே வானம் பார்த்த வயல்வெளிகள்.

கிராமத்தில் ஒட்டு மொத்தமாக கூட்டிப்பார்த்தால் முன்னூறு வீடுகள் தேறலாம். இரண்டாயிரத்துக்கு சற்று குறைய சனங்கள். அதிபருக்கான விடுதியுடன் கூடிய இரண்டு விசாலமான மண்டபங்களுடனான பாடசாலை.

சிறிய ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிடம். கட்டிடத்தைத் திறந்துவைப்பதற்காக அதிகாரிகளுடன் வந்த டாக்டர் சுமார் ஒரு மாதகாலம் அப்போது இருந்த பாடசாலை அதிபருடன் அவருடைய விடுதியில் தங்கி இருந்ததுதான். யார் யாருடைய காலையோ பிடித்து அவர் அங்கிருந்து மாறிச் சென்ற பின்னர், இப்போது அது ஒரு விஸிட்டிங் டிஸ்பென்சரியாக மாறிவிட்டிருந்தது. பக்கத்து பட்டணத்தில் கடமையாற்றும் டாக்டர் ஒருவர் கிழமைக்கு இரண்டு தடவைகள் வந்துவிட்டுப் போவார். அவருக்கு அரசாங்க வாகனம் கிடைத்தால் நோயாளிகளுக்கு மருந்து கிடைக்கும். இல்லாவிட்டால் மாட்டு வண்டில் வைத்திருப்பவர்களுக்கு அதிர்ஸ்டம் அடிக்கும். பஸ் எடுப்பதற்கு ஏதுவாக நோயாளிகளை பிரதான பாதைக்கு எடுத்துச் செல்பவர்கள் அவர்கள்தான்.

பக்கத்து பட்டண கொன்வன்ட் பாடசாலையில் தங்கியிருந்து எட்டாம் வகுப்புவரை கல்விகற்ற பெண் ஒருத்தி, தனது வீட்டிலேயே உப தபாற்காரியாலய மொன்றை வைத்து நடத்தினாள்.

தலை மாற்றிய கடவுச் சீட்டுக்களில் அரபு நாடுகளுக்குப் பணிப்பெண் களாகச் சென்ற சிலர் அனுப்பிய பணத்தால் கட்டப்பட்ட சில கல் வீடுகள் சிரித்தவாறு காட்சியளித்தன.

வழக்கமாக கிராமங்களில் காணப்படும் நான்கைந்து டீக் கடைகள். அவைகளின் முன்னால் தொங்கிய வாழைப்பழக் குலைகள், பொயிலர்கள், டொபி போத்தல்கள், புழுதிபடிந்த பல நிறத்திலான சோடா போத்தல்கள், கண்ணாடிப் பெட்டிகளினுள் காய்ந்த பனிஸ், பாண் வகையறாக்கள்.

சுருட்டு, சிகரட், வெற்றிலை, புகையிலை விற்கும் பெட்டிக் கடைகள் சில. கறிசரக்கு விற்கும் ஒருகடை. சிறிய அளவிலான ஒரு புடவைக் கடை.

கள், சாராயக் கடைகள் இல்லாவிடினும், பக்கத்து பட்டணத்தின் கோடியில் அமைந்த சாராயத் தவறணையில் இரண்டு போத்தல் வீதம் வாங்கிவந்து கொள்ளை விலையில் விற்கும் சில கள்ளச் சாராய வியாபாரிகள்.

ஊரின் மத்தியில் வாராந்த சந்தை கூடுமிடமான பெரிய வளவொன்றில் 'ப' வரிசையில் தென்னோலை வேய்ந்த மண்டபங்கள். கிராமம் தொடங்கும் எல்லையில் பழைய டயர்களாலும், டியூப்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட சைக்கிள் பழுதுபார்க்கும் கடையொன்று.

ஊர்க் கோடியில் பரந்த மைதானமொன்றின் மத்தியில் அம்மன் கோயில். சற்றுத் தள்ளி நாலடி விட்டமுள்ள கிணறு.

கிராமத்தைச் சுற்றிலுமே வயல்வெளிகள். எல்லாமே சுமார் முன்னூறு ஏக்கர் விஸ்தீரணமிருக்கலாம். முழுவதுமே வானம் பார்த்த பூமி. மழையை நம்பி புழுதி விதை விதைத்தால், மார்கழி மாத மழைக்கு பயிர் வளரும். வளர்ந்த பயிர் தொடர்ந்து வளர, மழை அடுத்துப் பெய்யாவிடின் வருடம் முழுவதும் கிராமத்தில் பஞ்சம் தலைவிரித்தாடும். வயதுக்கு வந்த ஆண்கள் எல்லோரும் தூர பாய்ச்சல் வசதிகளுள்ள வயல்களுக்கு கூலிவேலை செய்யப் போவர். பெண்கள் களைபிடுங்க, கதிர் புறக்க.... இருந்தார் போலிருந்து ஏதாவது ஒரு வருடத்தில் தேவையான வேளைகளிலெல்லாம் மழை பெய்யும். அந்த வருடம் அம்மன் திருவிழா ஆரவாரிக்கும். மழை பொய்த்தால் அம்மனும் ஆட்களைப் போல பட்டினி..

சில வருடங்களில் மழை எக்கச்சக்கமாக பெய்துவிடும். விதைத் தேவளாண்மை அறுவடை செய்யமுடியாமல்.... சூடடிக்க முடியாமல்.... கைக்கெட்டியது வாய்க்கு எட்டவில்லையே என்ற ஒப்பாரியை ஊரில் தோற்ற வைக்கும்.

கிராம சேவை அதிகாரி ஊரில் பிரதான மனிதன். கிராமத்தின் சில்லறைச் சண்டைகளை விசாரித்து சமாதானமாக்குவதிலேயே அவரின் பொழுது கழிந்துவிடும்.

கிராமத்தின் கடைக் கோடியில் சிறிய குளமொன்று. மழை நாட்களில் நீர் நிரம்பி வழியும். விடலைச் சிறுவர்கள் குளத்துக்குச் சென்று நீந்தி மகிழ்வார்கள். தண்ணீர் வற்றும் காலங்களில் வலை வீசி மீன்பிடிப்பார்கள்.

வண்ணக்கர் சதா சிவத்தின் தலைமையில் கூட்டம் தொடர்ந்து நடந்தது. ஆக்கபூர்வமான சில முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன.

(3)

4 கையிரதத்தின் இரண்டு பெட்டிகளை ஒன்றுடன் மற்றதை இணைத்துள்ள இணைப்புக்குப் பக்கத்து ஆசனத்தில்தான் தமிழ் மாறன் அமர்ந்திருந்தான். புப்பேக்குப் போவதற்காக அவன் எழும்போது, ஆடி அசைந்து

ஓடிவந்துகொண்டிருந்த பக்கத்துப் பெட்டியிலிருந்து ஊன்றுகோலொன்றின் உதவியுடன் தட்டுத்தடுமாறியவாறு நடந்துவந்த குருடான பிச்சைக்காரக் கிழவனொருவன் மாறன் இருந்த பெட்டிக்குள் கால்வைக்கப்போக.... வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்த புகையிரதம் என்ன காரணத்தினாலோ திடீரென வினாடி நேரம் வேகத்தைக் குறைக்க..... பெட்டிகள் குலுங்க.... கிழவன் தடுமாறி கீழே வீழ்ந்தான். அவனுடைய கையிலிருந்த குவளை இரண்டு பெட்டிகளுக்கும் நடுவில் விழ.... அதனுள் கிடந்த சில்லறைகள் சிதறி பெட்டிகளின் இணைப்புக்குள்ளால் தரையில் விழ..... கிழவன் பெரும் சப்தத்தில் ஆரவாரப்பட்டான்.

மாறன் பாய்ந்து சென்று கிழவனைத் தூக்கி நிமிர்த்தினான். ஆசனத்தின் காலொன்றில் கிழவனின் நெற்றி அடிபட்டதனால் இரத்தம் வழிந்தது. மாறன் கால்சட்டைக்குள்ளிருந்த கைக்குட்டையை எறித்து வழிந்த இரத்தத்தைத் துடைத்துவிட்டான். பிரயாணிகள் அவர்களை மொய்த்தனர்.

கிழவன் ஆ....ஊ... என சப்தமிட்டான். கீழே நழுவி வீழ்ந்த பணக்குவளையைத் தேடுவதற்காக கைகளை அங்குமிங்குமாக நீட்டினான். வசந்தியின் தகப்பனுடைய காலடியில் குவளை கிடந்தது. அவர் அதை எறித்து மாறனிடம் நீட்டி, அவன் அதைப் பெற்றுக் கிழவனின் கையில் வைத்தான்.

கிழவன் குவளையைக் குலுக்கிப் பார்த்தான். ஒரு கையை அதனுள் விட்டுத் தேடினான்.

“ ஐயோ.... என் பணமெல்லாம் போச்சே. நான் பிச்சை எடுத்ததெல்லாம்போச்சே.....” சப்தமிட்டு அழுதான்.

கிழவனின் நெற்றியிலிருந்து இப்போது இரத்தம் வடியவில்லை.

“ பெரியவர்,கொஞ்சம் இருங்கோ. மருந்து போட்டுடுறேன்” கூறியவாறே மாறன் தனது சூட்கேஸைத் திறந்து, சிறிய புட்டியொன்றை எறித்து, அதனுள்ளிருந்த திரவமொன்றை உள்ளங்கையில் ஊற்றி கிழவனின் நெற்றியில் தடவிவிட்டான்.

பிரயாணிகள் தத்தம் ஆசனங்களை நோக்கிச் சென்றனர். கிழவன்“ என் பணம் போச்சே....” பல்லவியைத் தொடர்ந்தான்.

பெட்டிக்குள் அங்குமிங்குமாக சிதறிக்கிடந்த சில சில்லறைகளைப் பொறுக்கி வசந்தியின் தகப்பனார் மாறனிடம் திரும்பவும் நீட்டினார்.

“ உன் பணமெல்லாம் எவ்வளவு போச்சு?” மாறன் கேட்டான்.

“ காலைல இருந்து பிச்சைஎடுத்த எல்லாமே போச்சு ”

“ அதான் எவ்வளவு?”

“அது எப்படிங்க அவருக்குத் தெரியும்? அவர்தான் பார்வை இல்லாதவராச்சே” என்றாள் வசந்தி.

மாறன் வினாடி பார்வையை அவள் பக்கம் திருப்பினான். இருவரின் பார்வைகளும் ஒன்றையொன்று மோத...

‘ உண்மைதான்’ மாறன் தனக்குத்தானே கூறிக்கொண்டான்.

“ ஒரு நாளைக்கு நீ எவ்வளவு பிச்சை எடுப்பே?” மாறன் கேட்டான்.

“ ஒரு பதினைஞ்ச ரூபா தேறுங்க”

“ உனக்குப் பிள்ளைகள் இருக்கா...?”

“ அஞ்சு பேருங்க சாமி”

“ அவங்க உன்னை ஆதரிப்பதில்லையா?”

“ அஞ்சு பேருமே பொம்பிளைங்க. என் கையையே நம்பி இருக்காங்க”

“ உனக்கு அரசாங்கம் தருமச் சம்பளம் தருவதில்லையா?”

“ அம்பது ரூபா கிடைக்குதுங்க. அது இந்த நாளைலே எந்த மூலைக்கு சாமி காணும்”

“ உனக்கு எப்படி இந்தக் கண் போச்சு? நீ பிறவியிலேயே குருடா?” வசந்தி கேட்டவாறே குருடனிலிருந்த அவளது பார்வையை மாறனை நோக்கித் திருப்ப. அவனும் அவளை நோக்கி அவனது பார்வையைத் திருப்பினான். மீண்டும் அவர்கள் ஆளையாள் உற்றுப் பார்த்தனர்.

“ அஞ்சு வருசத்துக்கு முன்னால்தாம்மா இது எனக்கு ஏற்பட்டது”

“ சமீபத்திலேயா?” வசந்தி ஆச்சரியம் தெரிவித்தாள்.

“ ஆமாம்மா. ஒரு நாள் ரெயினில் வந்துகொண்டிருந்தேனா, சரியான சன நெருசல். என் ஊரு ஸ்டேசன் வந்ததும் நான் இறங்க முயற்சிக்க, அதே கதவால் உள்ளே ஏற முயன்றவங்க என்னை ஒரு பக்கத்துக்குத் தள்ள. ரெயின் நிற்கிற சொற்ப நேரத்துக்குள்ளே இறங்கிடனும்னு நான் முயற்சிக்க, படிவ கால் வைச்ச இறங்கும்போது ரெயின் அசைந்து இழுக்க, பிளாட்போம் கட்டிலே நான் அப்படியே தவறி விழுந்துட்டேன். முகம் குப்புற விழுந்ததனாலே என் கண்களும், நெற்றியும் சேதமடைஞ்சி போச்சு”

“ பெரிய பரிதாபமா இருக்கே” என்றான் மாறன்.

“ கொழும்பு பெரிய ஆஸ்பத்திரியிலே ஆறு மாதம் இருந்தேன். என் உடைஞ்ச கால, கைய எல்லாமே டாக்டர்மாரு சுகப்படுத்திட்டாங்க. ஆனா கண் போச்சு. எந்த ரெயினால என் கண்களை இழந்தேனோ, அதே ரெயினில்தான் இப்போ பிச்சை எடுக்கேன்.”

மாறன் என்ன நினைத்தானோ சரேலென வசந்தியின் மேல் பார்வையை மாற்றினான். அவள் தனது கைக்குட்டையால், கண்களில் வழிந்த கண்ணீரை ஒற்றிக்கொண்டிருந்தாள்.

‘ரொம்ப சென்சிடிவான பெண்ணா இருக்காளே’ மாறன் நினைத்துக் கொண்டான்.

“இந்தா, இந்தச் சில்லறைகளைத்தான் பொறுக்க முடிந்துச்ச” கூறியவாரே கைக்குள்ளிருந்த சில்லறைகளை அவனுடைய கைகளுக்குள் திணித்தான்.

“எண்ணிச் சொல்லு ராஜா எவ்வளவு இருக்குன்னு”

“ஒரு ரூபா நாப்பது சதம் இருக்கு”

“காலலேருந்து ஏழு ரூபாவரை சேர்த்து இருப்பேன். மிச்ச சில்லறை எங்க விழுந்துச்சோ” கிழவன் கூறியவாரே அழுத்தொடங்கினான்.

“அழாதே, இந்தா” மாறன் தனது பர்ஸைத் திறந்து பத்து ரூபாத் தாள்கள் ஐந்தை எடுத்து அவனுடைய கைக்குள் வைத்தான்.

“என்ன ராஜா தாளுங்க?”

“அம்பது ரூபா இருக்கு. நீ வைச்சுக்க” கிழவனுடைய மயிர் கால்கள் புல்லரித்தன.

“ராஜா நீ நல்லா இருக்கணும். உன் புள்ளகுட்டிங்க நல்லாயிருக்கணும். நான் இன்றைக்கு இனி பிச்சை எடுக்கப் போறல்ல. நான் அடுத்த ஸ்ரேசன்ல இறங்கி, என் ஊட்டுக்குப் போயி என் பெண்சாதி கையிலே இதைக் கொடுக்கணும்” கிழவன் நாக்குமுறினான்.

வசந்தி என்ன நினைத்தாளோ, “அப்பா, இதை அவர் கையிலே கொடுங்க” என்றாள் தனது கைக்குட்டைக்குள்ளிருந்து எடுத்த பத்து ரூபா நோட்டொன்றை நீட்டியவாறு.

அவள் கூறியது பிச்சைக்கார கிழவனுக்குக் கேட்டிருக்கலாம். குரல் வந்த திசைக்கு குவளையை நீட்டினான். பணம் கைமாறியது.

“நீங்க புரசனும், பென்சாதியும் நல்லாயிருக்கணும்” கூறியவாறு கிழவன் நகரத் தொடங்கினான்.

மாறனும், வசந்தியும் என்ன நினைத்தார்களோ? அவளுடைய முகம் நாணத்தால் சிவக்க.....

புகையிரதம் தொடர்ந்து ஓடியது.

(4)

புகையிரதம் நிலையத்தில் மெதுவாக நிற்க, பிரயாணிகள் பெட்டி, படுக்கைகளுடன் இறங்கினர்.

தமிழ்மாறன் ஒரு கையில் தலையணைகளையும், மறு கையில் பாரமான சற்று வயிறு உப்பிய சூட்கேஸையும் தூக்கியவாறு இறங்கினான். பின்னால் திரும்பிப்பார்த்தான். வசந்தியும் அவளது தகப்பனும் அதே ஸ்டேசனில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஸ்டேசனில் கூட்டம் அதிகமில்லை.

மாறன் ஸ்டேசனை விட்டு வெளியே வந்தான். அவன் போகவேண்டிய மல்லிகைக் கிராமத்துக்கான பஸ் வண்டியைப் பிடிக்க டவுனுக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. “ டவுண்.....டவுண்...” என கண்டக்டரால் வாய் கிழிய கத்திய சப்தத்தைக் கொண்ட தனியார் வானொன்றில் ஏறி முன் ஆசனத்தில் இருந்தான். சூட்கேஸை மேலே காரியரில் வைக்கச் சொன்னான். உள்ளே மேலும் சிலர் ஏறினர். அவன் அவர்களைக் கவனிக்கவில்லை.

புகையிரத நிலையத்திலிருந்து டவுனுக்கு சுமார் அரை மைல் தூரம். சில நிமிடங்களில் வான் டவுணை அடைய, மாறன் கீழே இறங்கி திரும்பிப் பார்த்தபோது, வசந்தி அதே வானிலிருந்து தனது தகப்பனுடன் இறங்குவதை அவதானித்தான்.

பக்கத்திலுள்ள ஹோட்டலொன்றுக்குச் சென்று, முகம் கழுவி, ஏதாவது சாப்பிட வேண்டும்போல் தோன்றியது அவனுக்கு. சுமார் ஐந்து மணி நேரம் தொடர்ச்சியாகப் புகையிரதத்தில் பிரயாணம் செய்ததால் ஒரே அலுப்பாக இருந்தது. இடுப்பு வேறு இலேசாக வலித்தது. கால்கள் கடுத்தன.

ஹோட்டல் ‘இளம்பிறை’ பார்ப்பதற்கு சற்று சுத்தமாக தெரிந்தது. மாறன் உள்ளே சென்று சூட்கேஸ், தலையணைகளை மேசையொன்றின் மேல் பாதுகாப்பாக வைத்துவிட்டு, முகம் கழுவுவதற்காக பின் பக்கத்துக்குச் சென்றான். தண்ணீர் முகத்தில் பட்டதும் சுகமாக இருந்தது அவனுக்கு. குளிர் நீரை எற்றி, எற்றி முகத்தைத் தேய்த்துக் கழுவினான். முகம் துடைப்பதற்காக கைக்குட்டையை எடுக்க கால்சட்டைக்குள் கையை விட்டான். அவனுக்கு அப்போதுதான், பிச்சைக்கார கிழவனின் நெற்றியில் வடிந்த இரத்தத்தை அதனால் துடைத்து விட்டு அதை ஜன்னலூடாக வீசி எறிந்தது ஞாபகம் வந்தது.

ஈர முகத்துடன் சொட்டுச் சொட்டாக நீர் வடிய அவன் நடந்து வந்து சூட்கேஸினுள்ளே வைத்திருந்த டவலை எடுப்பதற்காக அதைத் திறக்கும்போது, வசந்தி தகப்பனுடன் அந்த ஹோட்டலுக்குள் நுழைவதைக் கண்டான்.

மாறன் அவளது முகத்தைப் பார்த்தான். அவள் இவனைக் கண்டும் காணாததுபோல், சற்றுத் தூர உள்ள கதிரையொன்றில் சென்று அமர்ந்தாள்.

* பெருமைக்காரி! என் முகத்தைப் பார்த்து சற்றுச் சிரித்தா அவளுக்கு என்னதான் ஆகிவிடப் போகிறது?’ மாறன் நினைத்தான்.

* அவள் சிரித்தாலென்ன, சிரிக்காவிட்டால்தான் என்ன? இவன் யார் எனக்கு? இந்த ஹோட்டலை விட்டும் நான் வெளியேறியதும் என் பாதை வேறு, அவளுடையது வேறு’ நினைவைத் தொடர்ந்தான்.

குருட்டுப் பிச்சைக்காரக் கிழவன் புகையிரதத்தினுள் வைத்துக் கூறிய வார்த்தைகள் சரேலென அவனது நினைவில் எழுந்தன.

‘நீங்க புருசனும், பெண்சாதியும் நல்லா இருக்கணும்’

அந்த வார்த்தைகள் அவனது மனதில் தைக்க நீண்ட பெருமூச்சொன்று வெளியேறியது. மனம் மெலிதாக நோக, ஏக்கப் பெருமூச்சுக்கள் உள்ளேயே எழுந்து மடிய.... சில வினாடிகளில் சகிக்கமுடியாத அந்தச் சிந்தனை வலயத்திலிருந்து பலாத்காரமாக எண்ணங்களை மாற்றி....

கண்களில் பனித்த கண்ணீர்த் துளிகளையும் சேர்த்து ஈரமுகத்தைத் துடைத்துவிட்டான். வசந்திக்கு முதுகைக் காட்டியவாறு, கதிரையொன்றில் அமர்ந்து எதையோ சாப்பிட்டான். தேனீர் குடித்தான். காசைக் கொடுத்துவிட்டு, அவளைத் திரும்பிப் பார்க்காமலேயே சூட்கேஸ், தலையணைகளுடன் வெளியே வந்தான்.

தனியார் பஸ்கள் சற்றுத் தூர நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. மல்லிகைக் கிராமத்துக்குச் செல்லும் பாதைச் சந்தி டவுணிலிருந்து சுமார் எட்டு மைல்கள் தொலைவில் இருப்பதாக அறிந்து வைத்திருந்தான்.

பட்டணம் ஒரே பரபரப்பாக காட்சியளித்தது. பாதைகள் அகலமாக.... வாகனங்கள் போவதும், வருவதுமாக.... எதையோ பறி கொடுத்தாற் போன்று மனிதர்கள் பரக்கப்பரக்க நடந்தவாறாக..... கடைகளில் ஜே.... ஜே.... எனக் கூட்டமும், வியாபாரமும்.... அங்காடி வியாபாரிகளின் மரமரத்த தொனிகள்..... இவைகளுக்கு மத்தியில் தனியார் பஸ் நடத்துநர்களின் பலத்த இரைச்சல்கள்.....

மல்லிகைக் கிராமத்து பாதையில் செல்லும் தனியார் பஸ் ஒன்றில் ஏறி மாறன் உட்கார்ந்தான். பஸ்ஸில் நிறைய ஆசனங்கள் காலியாகக் கிடந்தன. கண்ணாடி ஜன்னலை சற்று நீக்கிவிட்டு பட்டணத்தின் வனப்பை ரசித்தான். ஆறுதலாக ஒரு நாள் வந்து, காலாற அந்தத் தெருக்களில் நடந்து திரிய வேண்டுமென நினைத்தான்.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் நகர மத்தியிலுள்ள மணிக்கூட்டுக் கோபுரம் இரண்டு மணி காட்டியது. கோபுரத்தைச் சுற்றி சில புறாக்கள் பறந்தன.

பஸ்ஸில் ஒவ்வொருவராக ஏறி ஆசனங்களைப் பிடித்தனர். இன்னும் சில காலியாகக் கிடந்தன.

சற்றுத்தூரத்தில் வசந்தியின் தகப்பன் யாரிடமோ, எதையோ விசாரிப்பது தெரிந்தது. விசாரணை முடிவில் அவர்கள் இருவரும் நடந்துவந்து அவன் அமர்ந்திருந்த அதே பஸ்ஸில் ஏறி முன்னால் காலியாகக் கிடந்த இரண்டு ஆசனங்களில் அமர்ந்தனர்.

பஸ் நிரம்பிவிட்டது. தொடர்ந்தும் நடத்துநன் காட்டுக் கூச்சல் போட்டான். நேரத்தோடு வந்து உள்ளே அமர்ந்திருந்த சில பிரயாணிகள் முணுமுணுக்கத் தொடங்கினர்.

“கொஞ்சம் இருங்க, பஸ் நிரம்பினாத்தான் போகலாம். டீசல் விக்கிற விலைக்கு!” நடத்துநன் சகல பிரயாணிகளுக்கும் கேட்கக் கூடியவாறு பதிலுக்கு முணுமுணுத்தான்.

“ அதான் நிரம்பிட்டேப்பா”

“ இன்னும் அஞ்சபேரு வேணும்”

“ சரிதான் போ. அப்போ புறப்பட இன்னும் அரைமணி நேரம் செல்லும்”

“ சேசே. இப்ப புறப்பட்டுறும். றைவர், அந்தக் கசட்டைப் போடுப்பா”

இன்னும் சில பிரயாணிகள் ஏறி இடிபட்டவாறு நிற்க....“ றைவர் பஸ்ஸை எடுப்பா. யாரும் தலைகளை வெளியே போட்டுடாதீங்க. பொலிசுக்கு அம்பது ரூபர் அழ வேண்டிவரும்.” நடத்துநன் தானாக கதைத்தவாறு, பஸ்ஸின் மேல் கம்பத்தில் பிடித்து குரங்காகத் தொங்கினான்.

பஸ் புறப்பட்டது.

(5)

IIட்டணத்திலிருந்து சுமார் மூன்று மைல் தூரம் வரை பாதையின் இரு மருங்கும் கட்டிடங்கள் . இடைக்கிடை சிறிய பெட்டிக்கடைகள். சைக்கிள் களில் செல்பவர்கள். பட்டணத்தை நோக்கிச் செல்லும் வாகனங்கள். ஆற்றுக்குக் குறுக்கே கட்டிய ஒரு பாலம். அதைத் தொடர்ந்து இரு பக்கமும் பற்றைக் காடுகள்.

இடைக்கிடை தென்னந் தோட்டங்கள். சற்றுத்தூர பசுமையான நெல் வயல்கள். அதற்கும் மேலே அடர்ந்த காடுகள்.

மாறன் ஜன்னலுடாக தெரிந்த இயற்கையழகை ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அவன் மல்லிகைக் கிராம சந்தியை அடையப்போகிறான். அங்கிருந்து ஒற்றையடிப் பாதை வழியாக அரை மைல் நடந்து சென்று கிராமத்தை அடையப் போகிறான். பாடசாலை விடுதி அவனுக்காக காத்திருக்கும். ஏற்கனவே அவன் வரப்போவதை தர்மகர்த்தா சதாசிவத்துக்கு அறிவித்து விட்டான். அந்தக் கிராமத்தில் ஆசிரியனாக கடமையாற்றிய அவனுடைய நண்பன் ஒருவன் மூலமாக சதாசிவத்தின் பெயரை அறிந்து வைத்திருந்தான்.

* முதலிலே பாடசாலைக்குப் போய் பெட்டி படுக்கைகளை விடுதியிலே வைச்சுட்டு நல்லா குளிக்கணும். அப்புறம் சதாசிவத்தின் வீட்டுக்குப் போய்

இரவைக்கு மட்டுமான சாப்பாட்டு ஒழுங்கைப் பற்றிக் கதைக்கணும். கிராமத்திலே சாப்பாட்டுக் கடைகளே இல்லையாம். நாளை தொடக்கம் நானே சமைக்கத் தொடங்கிடலாம்' மாறன் சிந்தனையைத் தொடர்ந்தான்.

“மல்லிகைக் கிராமத்துக்குப் போற சந்தியிலே நிறுத்தப்பா” யாரோ நடத்துநனுக்கு கட்டளையிட்டான்.

மாறன் சிந்தனை கலைந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் பஸ் நிற்க...

“ மல்லிகைக் கிராம சந்திய்...” நடத்துநன் கத்தினான்.

பக்கத்திலிருந்தவர் தனது முழங்கால்களை சற்றே விலக்க. அந்த இடுக்குக்குள்ளால் மாறன் மெதுவாக இறங்க முயற்சித்தான்.

“ பின்னாலே டிக்கியிலே என் சூட்கேஸ் கிடக்கு. எடுத்துத் தா” மாறன் கூறியவாறே பஸ்ஸிலிருந்து கீழே தரையில் கால் வைக்கும்போது, அவனுக்கு முன்னால் வசந்தி, தகப்பனுடன் இறங்கி நிற்பதை உணர்ந்தான்.

பஸ் அவர்களை நிராதரவாக விட்டுவிட்டு தனது பயணத்தைத் தொடர்ந்தது.

பிரதான பாதையிலிருந்து கிழக்குப் புறமாக வண்டில் வழி தொடங்கும் இடம் அது. பாதையின் மேற்கே விசாலமான தென்னந் தோட்டம். சின்னத்துரை உபயம்' என்ற விளம்பரத்துடன் கூடிய பஸ் தரிப்பு நிலையம். கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்துக்கு பற்றைக் காடு.

அவர்களோடு பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கிய ஒருவன் வேஸ்டியை உயர்த்திக் கட்டியவாறு தென்னந் தோட்டத்தை நோக்கி நடையைத் தொடங்கினான்.

இப்போது சந்தியில் அவர்கள் மூவரும் தனித்து நின்றனர்.

“ அப்பா. மல்லிகைக் கிராமத்துக்குப் போற பாதை இதுதானான்னு அவருக்கிட்டே கேளுங்கப்பா” வசந்தி தகப்பனைப் பார்த்துச் சொல்ல, அவர் மாறனைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“ நானே உங்ககிட்டே கேட்கலாமனு நினைச்சேன்”

“ தம்பியும் ஊருக்குப் புதுசா?”

“ இன்றைக்குத்தான் முதன் முதலா வாரேன். நீங்க...?”

“ நாங்களும் உங்களைப் போலத்தான்”

“ வாங்க, நடந்துகொண்டே கதைக்கலாம் ”

மாறன் பாரமான சூட்கேஸைக் கையிலெடுத்தான். மற்றதில் தலையணைகள்.

வசந்தியின் தகப்பனார் அவர்களுடைய சூட்கேஸைத் தூக்கிக் கொண்டார். அவளுடைய கையில் சீலைப் பை.

நடக்கத் தொடங்கினர்.

“ தம்பி . மல்லிகைக் கிராமத்துக்குப் போனீர்களா?” கிழவர் கேட்டார்.

“ஆமா. நீங்க?”

“ நாங்களும் அங்கதான். இது என் மவ. பேரு வசந்தி. அந்தக் கிராமத்திலே உள்ள ஸ்கூல்லே ரீச்சரா கடமையேற்கப் போறா”

“ ஒ... இதற்கு முதலிலே என்ன செய்து கொண்டிருந்தாங்க?”

“ ஆசிரிய கலாசாலையிலே இருந்துச்சி. வெளியேறினதும் இந்தக் காட்டுக்கு மாற்றிப்பட்டாங்க”

“ ஒ...”

“ தம்பி எதுக்காக போனீங்க?”

“ அங்க உள்ள ஸ்கூல்லே நாளைக்குத் தொடக்கம் அதிபராக கடமையேற்கப் போறேன்”

அவன் கூறியது வசந்திக்குக் கேட்டதும் ஒரு வினாடி ஸ்தம்பித்து நின்றாள்.

• மாறன் திரும்பி அவளைப் பார்த்தான். அவளின் முகத்தில் வெட்க ரேகைகள்.

“ அப்பா. ஸாரை என்னை மன்னிக்கச் சொல்லி சொல்லுங்கப்பா”

“ நான் எதுக்கு இடையிலே நந்தியா நிக்கணும். நீயே சொல்லேன். அவருதான் உன் அதிபராச்சே”

“ ஸார், என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்க”

“ எதுக்கு?”

“ அவ்வளவு நேரம் ஒன்றா பிரயாணம் செய்தும், உங்களோட ஒரு வார்த்தை கதைக்காம விட்டுட்டேனே. அதுக்காகத்தான்.”

“ அதுக்கென்னமா செய்து? தம்பியைத்தான் முன்னப்பின்ன தெரியாதே”

“அப்பா, ஸார் பெரிய கதாநாயகனாக்கும்” கூறியவாறு சிரித்தாள்.

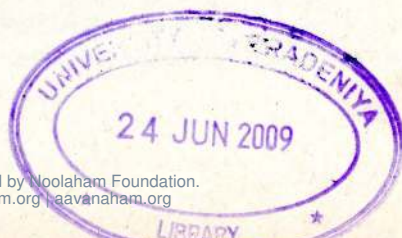
“ ஏன்மா சொல்றே?”

“ அந்தக் குருட்டுப் பிச்சைக்காரனுக்கு ஐம்பது ரூபா கொடுத்தாரே. கதைகளிலேதான் அப்படியெல்லாம் செய்வாங்க. அவனுக்கு இன்றைக்குக் கொண்டாட்டந்தான்” கூறிவிட்டு அகலக் கண்களால் அவனைப் பார்த்தாள்.

“ அதுதான்மா பச்சாத்தாயம். தம்பிக்கு எத்தினை புள்ளைக.....?”

“ எனக்கா ? ”

“ ஆமா தம்பி”



“ இன்னும் தெரியா. மல்லிகைக் கிராமத்துக்குப் போய்ப் பார்த்தால்தான் இரு நூறா முன்னூறாண்டு தெரியும்”

“ எனக்கு விளங்கலையே”

“ அப்பா.... ஸார் பாடசாலைப் பிள்ளைகளின் தொகையைச் சொல்றாங்க. அவகளுக்கு இன்னும்....”

“ அட்ட..... தம்பிக்கு இன்னும் கல்யாணமே ஆகல்லையா? அங்கே போயி எங்கே இருக்கப் போறீக?”

“ பாடசாலை வளவுக்குள்ளேயே விடுதி வசதி இருக்காம். அங்கேயே தங்கிடலாம். நீங்க.....?”

“ அம்மன் கோவில் தர்மகர்த்தா சதாசிவத்துக்கு கடிதம் எழுதினோம். அவர்தான் அந்தக் கிராமத்திலேயே முக்கியமான ஆளாம். பதில் கிடைக்கல்ல. அவரோட வீட்டுக்குப் போய்த்தான் பார்க்கணும்”

“ நான் கூட அவருக்குத்தான் எழுதினேன்.”

“ அவரை உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“ நேரடியாக தெரியாது. கேள்விப்பட்டிருக்கேன்”

“ அப்பா, தலையணைகளை நான் தூக்கிட்டு வாரேன். தரச்சொல்லுங்கப்பா.”

“ வேண்டாங்க”

“ ஸார் ரெண்டு கையிலயும் பாரத்தோடு வாராக. நான் சும்மாதானே வாரேன். தரச்சொல்லுங்கப்பா.”

மாறன் நின்று அவளை உற்றுப்பார்த்தான். என்ன நினைத்தானோ தலையணைகளைக் கைமாற்றினான்.

சிறிது நேரம் மௌனமாக மூவரும் நடந்தனர்.

“ அப்பா. அந்த மரத்துக்குக் கீழே இருந்து டீ குடிச்சிட்டுப் போகலாம். பிளாஸ்க் நிறைய டீ இருக்கு ”

“ அதுக்கென்ன குடிச்சட்டாப் போச்சு. வாங்க தம்பி டீ குடிக்கலாம் ”

“ வாணாங்க, அதோ கிராமம் தெரியுதே. கிராமத்துக்கே போயிடலாம்”

“ எனக்குக் கொஞ்சம் களைப்பா இருக்கு. அப்படியிருந்து டீ குடிச்சுட்டே போயிடலாம். வாங்க தம்பி. ”

மூவரும் நாவல் மர நிழலை அடைந்தனர்.

கிராமத்திலிருந்து சைக்கிளில் வந்த ஒருவன் இவர்களைக் கண்டதுதான் தாமதம் சைக்கிளைத் திருப்பிஎடுத்து கிராமத்தை நோக்கி மிதித்தான்.

காற்று சுகமாக வீசியது.

வசந்தியின் தகப்பனார் பழுத்த நாவல் இலைகளை கைகளால் நீவிவிட்டவாறு “ இப்படி மணலிலே இருங்க. நீயும் இரும்மா” என்றார்.

கையிலிருந்த சூட்கேஸை மணலில் வைத்துவிட்டு மாறன் வசந்தியை உற்று நோக்கினான். புகையிரதத்தில் முதன்முதலாக அவன் அவளைப் பார்த்தபோது தெரிந்த அழகைவிட பல மடங்கு அழகியாக இப்போது அவனுடைய கண்களுக்கு அவள் காட்சியளித்தாள்.

கவர்ச்சியான அகன்ற கண்கள். தங்க நிறம். அகலமான முகத்தில் செதுக்கிவிட்டதைப் போன்ற மூக்கு. சீரான சிவந்த உதடுகள். சதைப்பிடிப்பான முன்னும் பின்னும் வளைவான உடல் அமைப்பு.

“ என்ன தம்பி யோசிக்கிறீங்க? இப்படி இருங்க”

கிழவரின் குரல் கேட்டு மாறன் திடுக்குற்றான். அவனுடைய இருதயம் எதையோ நினைத்து ஊமையாக அழுத் தொடங்கியது.

“ இந்தக் கிராம மக்கள் விரும்பினா இந்த வண்டில் வழியை கிறவல் பாதையா இது வரையிலே போட்டிருக்கலாம்” என்றான் மாறன்.

“ அது எப்படி?”

“ கிராமத்திலே உள்ள எல்லோரும் ஒன்றா சேர்ந்து சிரமதானம் செய்தா பாதையைப் போட்டுடலாம்”

“ அதையெல்லாம் திட்டமிட்டுச் செய்யக்கூடியவங்க கிராமத்திலே இல்லைபோல் தெரியுது” என்றாள் வசந்தி.

“ இப்பதானே உன் அதிபர் கிராமத்துக்கே போறாரு. ஏழைகளின் கண்ணீரைத் துடைக்க விரும்புகிற இவங்களைப் போன்றவங்க தலைமைப் பதவி வகித்தாத்தான் இதையெல்லாம் செய்யலாம்”

“ அதான்பா நான் ஸாரைக் கதாநாயகன் என்றேன்” கூறிவிட்டுச் சிரித்தாள். அவளுடைய தகப்பன், மாறன் எல்லோருமே வாய்விட்டுச் சிரித்தனர்.

“ அதிபரை நல்லாவே காக்கா பிடிக்கே”

“ போங்கப்பா”

வசந்தி கொடுத்த பிஸ்கட்டைச் சாப்பிட்டு டீ குடித்தனர்.

“ என்னமோம்மா. தூரத்திலே கடமை செய்ய வந்திருக்கே. அதிபரோட, மற்ற ஆசிரியர்களோட, ஊர் சனங்களோட நல்லா நடந்து, நல்ல பேர் வாங்கிக்கோ”

கிராமத்திலிருந்து ஐந்தாறு பேர் தலைதெறிக்க சைக்கிள்களில் ஓடிவருவது தெரிந்தது. அவர்கள் இவர்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தனர்.

கிராமத்திலிருந்து வந்தவர்கள் சைக்கிள்களை பாதையோரமாக நிறுத்திவிட்டு இவர்கள் மூவரையும் நோக்கி வந்தனர்.

“ சார். நீங்கதானே எங்க ஊருக்கு வர்ர ஹெட்மாஸ்டர்?” இளைஞனொருவன் கேட்டான்.

“ ஆமா. ஏன்?”

“ இவங்கதான் உங்க சம்சாரமா?”

மாறன் வசந்தியைப் பார்த்தான். அவள் தரையைப் பார்த்தாள்.

“ அவங்க யாரோ, நான் யாரோ? ஏன்கேக்கிநீங்க?”

“ ஸ்கூலுக்கு அதிபர் வருவாரு, ஒரு லேடி ரீச்சரும் வருவாங்க. அவக வர்ரப்போ அன்பா ஆதரிச்சு கூட்டிவாங்கடானனு பெரியவரு சதாசிவம் சொன்னாரு.”

“ நீங்க அன்பா ஆதரிக்க வேண்டிய லேடி ரீச்சர் இவங்கதான்.” கூறியவாறு வசந்தியை நோக்கி மாறன் விரல்களை நீட்டினான்.

“ டேய் இந்தம்மா தான்டா லேடி ரீச்சரு. சூட்கேஸ்களைத் தூக்கி சைக்கிள்ள வைங்கடா. வாங்க சார். சைக்கிள்ளயே போயிடலாம்”

“ வேண்டாம்பா. நடந்தே போயிடலாம். அதான் கிராமம் தெரியுதே”

அவர்கள் நடக்கத் தொடங்கினர்.

கிராமம் அண்மித்தது.

தேனீர்க் கடைக்குள்ளிருந்து சேர்ட் அணியாத மூன்றுபேர் வெளியேவந்து இவர்களை உற்றுப் பார்த்தனர்.

“ அவருதான் நம்ம ஸ்கூல் அதிபரு” என்றான் ஒருவன்.

“ அவங்கதான் இவரு சம்சாரமாக்கும்”

இவர்களின் உரையாடல் மாறனுக்கும் வசந்திக்கும் கேட்காமலில்லை.

பெண்கள் படலைகளைத் திறந்தவாறு எட்டிப் பார்த்தனர்.

“ அந்தப் பொம்பிள எம்மாம் வடிவடி. படங்களில் வர்ர நடிகைகளைப்போல.”

அவர்கள் பாடசாலையை அண்மித்தனர்.

“ நான் ஸ்கூல் விடுதிக்குப் போறேன். நீங்க சதாசிவத்தின் வீட்டுக்குப் போறீங்களா?”

“ ஆமா தம்பி. வசந்தி வசதியா இருப்பதற்கு ஒரு இடம் பார்க்கணுமே. நாங்க போயிட்டு வாறோம்”

பாடசாலையைச் சுற்றி மதிள் கட்டப்பட்டிருந்தது. உள்ளே நீளமான இரண்டு கட்டிடங்கள். விடுதி.

மாறனைக் கண்டதும், பிய்ந்த அரைக்கால் சட்டையுடன் பக்கத்து வீட்டிலிருந்து சிறுவனொருவன் ஓடிவந்து “ நீங்கதான் பெரிய சாரா?” என்றான்.

“ ஆமா”

“இந்தாங்க ஸ்கூல் திறப்பு. நீங்க வந்ததும் கொடுக்கச் சொல்லி சார் நேற்று தந்துட்டுப் போனாரு”

“ நீ இங்கதான் படிக்கியா?”

“ ஆமா”

“ எத்தனை படிக்கே?”

“ மூணு” என்றான் மூன்று விரல்களைக் காட்டியவாறு.

“ அப்புறமா வா. கடைக்குப் போய் ஏதாச்சும் வாங்க வேண்டிவரும்”

மாறன் கேட்டைத் திறந்து பாடசாலை வளவுக்குள் சென்றான். விடுதிக் கட்டிடத்தை அடைந்து திறந்தான். பெட்டி, படுக்கைகளை உள்ளே வைத்தான். அணிந்திருந்த காற்சட்டையைக் களைந்து விட்டு சாரனுக்குள் தஞ்சமானான். கையில் துவாயுடன் கிணற்றடிக்குச் சென்றான். இதமாக காற்று வீசியது. வானியால் நீரை மொண்டு உடலில் ஊற்றும்போது கூடவே காற்றும்பட சுகமாக இருந்தது. பிரயாணக் களைப்பு நொடியில் பறக்க.... மாறன் தொடர்ந்து தண்ணீரை அள்ளி தலையில் ஊற்றியவாறிருந்தான்.

★

★

★

சதாசிவத்தின் வீட்டிலிருந்து ஆள் வந்தான்.

“ சார், பெரியவரு சதாசிவம் உங்களை அழைத்துவரச் சொன்னாரு. உங்களுக்கு ஏதாவது வேணும்னா வாங்கிக்கொடுக்கச் சொன்னாரு” என்றான்.

“ இப்போ ஒன்றும் வேண்டாம். முதலிலே அவருட வீட்டுக்குப் போகலாம்.

அந்த வீட்டுக்கு ஒரு ரீச்சரம்மா வந்தாங்களே. அவங்க எங்கே?”

“ அவக அங்கதான் இருக்காக”

“ வா போகலாம்”

மாறன் சதாசிவத்தின் வீட்டை அடையும்போது இருட்டத் தொடங்கிவிட்டது. சதாசிவம் வேப்ப மரத்தின் கீழ் குருத்து மணலில் இருந்து கொண்டிருந்தார்.

“வாங்க மாஸ்டர் . வாங்க. எங்க ஊடுகளிலே உங்க ஊடுகளில கிடக்கிறாப்ல கதிரைகள் இல்லை. குருத்து மணலிலே உட்காருங்க. பேசிக் கொண்டிருக்கலாம்.”

மாறன் உட்கார்ந்தான்.

“ விடுதி செளக்கியமா இருக்கா?”

“ பரவால்லே”

“ சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்யப் போறீக?”

“ இன்று இரவைக்கு எதையாவது பார்த்துக்கொண்டா சரி. நாளை தொடக்கம் நாளை சமைச்சிக்கொள்வேன்.”

“ இரவைக்கு நம்ம வீட்டிலே உங்களுக்கு சாப்பாடு ஆயத்தமாகிறது. இப்படியே இருந்து சாப்டுட்டே போயிடுங்க”

“ வேண்டாங்க. நான் எப்படியாவது.....”

“ எல்லாம் ஒழுங்கு செய்தாச்சு. ஒரு பேச் பேசுபுடா”

வெளியே சென்றிருந்த வசந்தியின் தகப்பனார் அந்த வீட்டை நோக்கி நடந்து வருவது தெரிந்தது.

“ என் கூட ஒரு லேடி ரீச்சர் வந்தாங்க. அவங்க உங்க வீட்டைத்தான் தேடி வந்தாங்க”.

“ அவங்க என் ஊட்டுக்குத்தான் வந்தாங்க . அதோ பாருங்க கல்வீடு. அது என் தங்கச்சி வீடு. அங்கே எல்லா வசதியும் இருக்கு. முக்கியமா மல கூடம் இருக்கு. அவங்களை அங்கே தங்க ஏற்பாடு செய்திருக்கேன்.”

“ ஏன் மல கூடத்தை அவ்வளவு முக்கியமா சொலறிங்க?”

“ எங்கே ஊரிலே உள்ள இருநூற்றிச் சொச்சம் ஊடுகளிலே சில ஊடுகளிலே மட்டும்தான் மலகூடம் இருக்கு.”

“ மற்ற வீட்டுக் காரங்க.....?”

“ காலை எழுந்ததும் காட்டுக்குப் போயிடுவாங்க”

“ ரொம்ப அசிங்கமா இருக்குமே”

“ என்ன செய்வது? கிராமம். போதிய வருமானம் இல்லாத சனங்க”

“ இந்தக் கிராமத்துக்கு வாற பாதையை ஏன் இதுவரை போடாம இருக்கீங்க?”

“ பல தடவைகளிலே பலபேர் யோசிச்சாங்க. யோசிச்சதோட சரி.”

“ ஊரிலே ஒற்றுமை இல்லையா?”

“ சரியாக் கேட்டீங்க. எங்க கிராமத்திலே உள்ள ஒவ்வொருவனுக்கும் மூளை இந்த அளவு” என்றார் சதாசிவம் கைகள் இரண்டையும் விரித்துக் காட்டியவாறு.

“ அப்படி இல்ல. அதற்கு வேறு ஏதாவது காரணங்கள் இருக்கலாம்.”

அவர்கள் இருவரும் நீண்ட நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இடைநடுவில் அங்கு வந்த வசந்தியின் தகப்பனும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டார்.

“ உங்க மகளுக்கு ஊரு புடிச்சிருக்கா?” சதாசிவம் கேட்டார்.

“ ரொம்ப புடிச்சுப் போச்சு. பிரச்சினையே இல்லாத இடம். கேட்கிறதா கோபிக்காதீங்க. உங்க தங்கச்சியைப் பார்த்தா இளம் பெண்ணா தெரியுது. ஆனா, வெள்ளைப் புடவை உடுத்திட்டு இருக்காங்களே?”

“ ஆமாங்க, அவ விதவைதான். அவ புருசனை சென்ற வருடம் பாம்பு தீண்டிட்டு. இரவுவேளையிலே மெயின் நோடல்யிருந்து கையில லைட் இல்லாம நடந்துவந்தாரு. அப்போ தீண்டிடுச்சு”

மாறன் முகத்தில் பரிதாபம் காட்டினான்.

“ மெயின் நோடல்தான் மின்சார லைன் இருக்கே. இந்தக் கிராமத்துக்கும் தரச்சொல்லி கேக்கலையா?”

“ பலமுறை கேட்டோம். இதுக்குப் பின்னாலே திரிந்து அலுவல்களை முடிக்க விசயம் தெரிந்த ஆட்கள் கிராமத்திலே இல்ல”

இப்போது நன்றாக இருள் கெளவி விட்டது. தூரத்தே கிழக்கில் நிலவு உதயமாகியது. பொன்றிற கதிர்கள் மரங்களை பூங்காக்களாக்கின.

“ டேய் முருகா, தங்கச்சி ஊட்டுக்கு ஓடிப்போய் அந்த டீச்சரம்மாவை சாப்பிட அழைச்சிட்டு வா”

முருகன் அந்த வீட்டின் எடுபிடி ஆள்.

வசந்தியும், மாறனும் நேருக்கு நேராக பாயில் உட்கார்ந்து, வாழை இலைகளில் சைவ உணவை உட்கொண்டனர். உண்மையிலேயே கிராமத்தின் சைவ உணவு அவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்துப்போயிருந்தது. சாப்பிடும்போது இரண்டொரு வார்த்தைகள் வசந்தியும் கதைத்தாள்.

சதாசிவத்தின் வீட்டில் சாப்பிட்டது வசந்தியைப் பொறுத்தவரை எப்படியோ, மாறனுக்கு அது மறக்க முடியாத ஓர் அனுபவம்.

திங்கட் கிழமை காலை. மாணவர்கள் பாடசாலைக்கு வந்து கொண்டிருந்தனர். மூன்று ஆசிரியர்களில் ஒருவர் லீவில் நின்றார். மற்ற இருவரும் பக்கத்துக் கிராமத்திலிருந்து சைக்கிள்களில் வந்திருந்தனர்.

மல்லிகைக் கிராமத்துக்கு சற்றுத் தூர உள்ள இரண்டு குக்கிராமங்களிலிருந்தும் மாணவர்கள் இப்பாடசாலைக்கே வந்தனர். எல்லாமாக முன்னூறு பேர் இருக்கலாம்.

அவர்கள் அழுக்கான உடை அணிந்து... கட்டைக் காற்சட்டைகள் சில இடங்களில் பிய்ந்தும், கிழிந்தும்..... தலைமயிர் ஒழுங்காக சீவப்படாமல்....

வசந்தி இளமஞ்சள் நிற சாரியொன்றை அணிந்து அடக்கமாக வந்திருந்தாள்.

ஆசிரியர்களில் ஒருவன் இளைஞன். இருபத்தேழு வயதிருக்கலாம். முகத்தில் அடர்த்தியான மீசை. அம்மைத் தழும்பு முகம். கடந்த நான்கு வருடங்களாக இதே பாடசாலையில் கடமையாற்றுகிறான். பெயர் பரந்தாமன்.

மற்ற ஆசிரியர் சற்று வயதானவர். இளைப்பாறப்போகும் காலத்தில் 'சும்மா' பொழுதைக் கழிப்பதற்காக இந்தப் பாடசாலைக்கு மாறுதல் பெற்று வந்து, சும்மாவே இருந்து கொண்டிருப்பவர்.

தமிழ்மாறன், ஏற்கனவேயே திட்டமிட்டிருந்தவாறு மாணவர்களை முற்றத்துக்கு அழைப்பித்தான். தேசியக்கொடி ஏற்றிவைத்து, தேசிய கீதம் பாடச் சொன்னான். மாணவர்கள் அரையும் குறையுமாக பாடி வைத்தனர். பாடசாலைக்கு கிரமமமாக வருகைதரல், சத்தமாக இருத்தல் என்பவைகளைப் பற்றி பத்து நிமிடம் பேசினான். அவனையும் வசந்தியையும் மாணவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினான். பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது பார்வையை யதேச்சையாக ஆசிரியர் பரந்தாமன் மேல் வீசினான்.

பரந்தாமன் சற்றுத் தூர சிலையாக நின்ற வசந்தியையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

"மிஸ்டர் பரந்தாமன் நீங்க இவங்களுக்கு ஏதாவது சொல்லப் போறீங்களா?" மாறன் கேட்டான்.

"வேண்டாம் ஸார். நாங்கதானே இத்தனை நாட்களும் இவங்களுக்குச் சொன்னோம்"

வகுப்புகளில் பாடங்கள் தொடங்கின.

மாறன் ஆதிபரின் அறைக்குள்ளிருந்தவாறு கடந்த பல நாட்களாக பாடசாலைக்குக் கிடைத்து நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படாமல் கிடந்த கடிதங்களில்

கண்ணோடினான். மாணவர்களின் வருகை இடாப்புக்கள் அரையும், குறையுமாக கிடந்தன. காகிதக் கோவைகளில் கடிதங்கள் தலைகீழாகக் கோவையிடப்பட்டு ஒழுங்கற்றுக் கிடந்தன. கல்விக் காரியாலயத்திலிருந்து கிடைக்கப்பெற்ற பல கடிதங்கள் மாதக்கணக்காக பதில் எழுதப்படாமல் தூங்கின. எல்லாமே ஒரே குழப்பம்.

பரந்தாமனுக்கு ஆள் அனுப்பினான்.

“ மிஸ்டர் பரந்தாமன் . அதிபர் இல்லாத நாட்களிலே நீங்கதான் பதில் கடமை செய்ததா கேள்விப்பட்டேன். உண்மையா?”

பரந்தாமன் மாறனை உற்றுப்பார்த்தான்.

“ கனகசபை மாஸ்டர் அந்தப் பொறுப்பை மறுத்ததாலே என் மேலே திணிக் கட்டாங்க. ஏன் கேக்கீங்க?”

“ நீங்க எத்தனை வருசம் சேர்விஸ்?”

“ சுமார் ஏழு வருசம். ஏன் கேக்கீங்க?”

“ இங்கே எல்லாமே தலை கீழா குழம்பிக் கிடக்குதே. அதற்காகத்தான் கேட்டேன்”

பரந்தாமன் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை போலும். அவனுடைய பார்வை இறுகியது.

“ என்னால எப்படி ஸார் முடியும்? அங்கே முன்னூறு பேர்களை மேய்க்கணும். இங்கே காரியாலய வேலை செய்யணும். கனகசபை பேசாம இருந்துடுவாரு. ஆறுமுகம் மாஸ்டர் அடிக்கடி லீவிலே போயிடுவாரு. நான் மட்டும் நாயா கஸ்டப்படணும். அப்படி பட்டும் பிரயோசனமில்லை போலிருக்கே.”

“ நான் உங்களைக் குறை கூறல்ல. கொஞ்சம் ஒழுங்கா வைத்திருக்கலாமென்னுதான் சொல்ல வந்தேன். ”

“ அதுக்குத்தான் இப்ப நீங்க வந்துட்டீங்களே. ஒழுங்கா வைச்சுக் கொள்ளுங்கோ”

“ மாணவர்களை சற்று நேரத்தோட அனுப்பிவிட்டு ஸ்ரான் கொன்பரன்ஸுக்கு ஏற்பாடு செய்ங்க.”

“ஆகட்டும்”

பரந்தாமன் முகத்தில் காட்டிய கடுகடுப்பை மாற்றாமலேயே அதிபரின் அறையை விட்டும் வெளியேறினான்.

பரந்தாமனுடைய பதில், அவன் நடந்துகொண்ட முறை ஆகியவை மாறனின் மனதில் சிறிது அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது. இவனுடன் எச்சரிக்கையாகப் பழக வேண்டுமென தர்மகர்த்தா சதாசிவம் கூறியது அவனுடைய மனதில் எழுந்தது.



ஸ்ரரரப் கொன்பரன்ஸில் தீர்மானிக்கப்பட்டவரூ பாடசாலையிலிருந்து வீட்டுக்குச் சென்று மதிய உணவை முடித்த கையுடன் வசந்தி மீண்டும் பாடசாலைக்கு வந்தாள். பரந்தாமன் பக்கத்திலுள்ள டீக்கடைக்குச் சென்று எதையோ சாப்பிட்டுவிட்டுத் திரும்பினான். வயதான கனகசபை தனக்கு அவசரமான வேலையிருப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்குப் போய்விட்டார். தமிழ்மாறன் காலையில் சமைத்து வைத்த உணவை சூடுகாட்டி இப்போதுதான் சாப்பிடத் தொடங்கினான்.

பாடசாலையின் இரு மண்டபங்களிலும் பரந்தாமனையும், வசந்தியையும் தவிர வேறு யாரும் இல்லை.

“ மிஸ் அப்படி இருங்களேன். பிறின்சிபல் வரும்வரை கதைத்துக் கொண்டிருக்கலாம்” என்றான் பரந்தாமன்.

வசந்தி சற்றுத் தூரத்தே கிடந்த கதிரையொன்றில் அமர்ந்தாள்.

“ உங்களுக்கு இந்தக் கிராமம் புடிச்சிருக்கா?” பரந்தாமன் கேட்டான்.

“ புடிச்சிதோ, இல்லையோ, உத்தியோகம் வேணும்னா இங்கே இருந்து தானே ஆகணும்”

“ அதுக்கில்லே. இடம் பிடிக்கவேன்னா யாராவது எம்பியிடம் சொல்லி மாறுதல் எடுத்துப் போகலாமேன்னு சொல்ல வந்தேன்.”

“ முந்தாநாள் தானே இங்கே வந்தேன். அதுக்குள்ளே இடமாற்றமா?”

“ நீங்க ரொம்ப டியூட்டி கொண்ட்சஸ்போல”

“ ஏன் நீங்க அப்படி இல்லையா?”

“ அப்படி இல்லாம விட்டால், வயலிலே வேளாண்மை அறுவடைசெய்கிற இந்த நாட்களிலே ஸ்கூல் முடிந்ததுக்குப் பிறகும் இங்கு நிற்பேனா?”

“ ஸ்கூல் முடிந்ததும் நீங்களும் வேளாண்மை வெட்டப் போவீங்களா?”

“ ரொம்ப தமாலா கதைக்கிறீங்க மிஸ், நானாவது, வேளாண்மை வெட்டுவதாவது! பத்து ஏக்கர் வேளாண்மை செய்கிறேன். இப்போ வெட்டுக் காலம்”

“ இந்தப் பகுதியிலே தான் செய்நீங்களா?”

“ இந்தக் கிராமத்துக்கும் எங்க கிராமத்துக்கும் இடையிலே”

“ உங்க கிராமம் பக்கத்திலேயா?”

“ ஆமா, ஒரு நாளைக்கு எங்க வீட்டுக்கு வாங்களேன்”

“ பார்க்கலாம்”

பரந்தாமன் சில வினாடிகள் மெளனமாக இருந்துவிட்டுக் கேட்டான் “ ஏன் மிஸ் உங்களுக்கு பிறின்ஸிபலைப் பிடிச்சிருக்கா?”

“ பிடிச்சிருக்கின்றா...?”

“ ஆள் கொஞ்சம் கண்டிப்பான பேர்வழிபோல இருக்கு”

“ அதானே நல்லது”

“ நமக்கு நல்லது. ஆனா கனகசபைக்கும் ஆறுமுகத்துக்குந்தான் எப்படியோ தெரியாது”

“ ஏன் சொல்றீங்க?”

“ இந்த ஸ்கூலுக்கு கல்வி இலாகாவிலேயிருந்து வருசத்திலே ரெண்டு தரமோ, மூணு தரம் யாராவது விசிட் பண்ணுவாங்க. மெயின் ரோட்டில இருந்து இங்கு நடந்து வருவதென்றா அவங்களுக்கு முடியாத காரியம்”

“ அதுக்கும், இதுக்கும் என்ன தொடர்பு?”

“ ஆறுமுகமும், கனகசபையும் வேற்றூர் காரங்க. புள்ளகுட்டிக் காரங்க. அதனாலே ஒரு கிழமைக்கு ஒருவர் லீவிலே நின்றா மற்ற கிழமை மற்றவர் லீவிலே நிற்பார். ஆனா தவணை முழுவதும் அவங்க இருவரும் தொடர்ச்சியா பாடசாலைக்கு வந்ததா மார்க் பண்ணிடுவோம்”

“ யாராவது ஸ்கூல செக் பண்ண வந்தா பிடிபட்டுவாங்களே?”

“ அது தானே முடியாது. திகதி போடாத லீவு விண்ணப்பப் படிவம் மற்றவர் வசம் எப்போதும் ஆயத்தமா இருக்கும். ஏதும் பிரச்சினை ஆகும்னு தெரிந்தா அந்தப் படிவத்திலே திகதியைப் போட்டு கொடுத்திட வேண்டியதுதான்.”

“ இதுமோசடியாச்சே?” வசந்தி கூறிவிட்டு முகத்தில் வெறுப்புக்காட்டினாள்.

“ இதையெல்லாம் பார்த்தா.... இப்போகூட ஆறுமுகம் சென்ற புதன் கிழமை தொடக்கம் லீவிலே நிக்காரு. ஆனா இன்று தொடக்கம்தான் லீவு நோட் கொடுபட்டிருக்கு”

“ நீங்க இப்படி லீவிலே போறதில்லையா?”

“ ஏன் இல்லாம. அவங்க ரெண்டுபேரும் சேர்ந்தாப்ல ஸ்கூல்ல நின்றா நான் போயிடுவேன். பிறின்ஸிபலை வளைச்சிப் பிடிச்சிட்டா நீங்ககூட இப்படி லீவிலே போகலாம். எங்களுக்கும் வசதியா இருக்கும்.”

“ பார்க்கலாம். அதோ பிறின்ஸிபல் வர்றாரு. வாங்க அவர் அறைக்குள்ளே போகலாம்”

அவர்கள் மூவரும் அதிபரின் அறைக்குள் இருந்து அதுவரை நடவடிக்கை எடுக்கப்படாத கடிதங்களுக்கு நடவடிக்கை எடுத்து, வருகை இடாப்புக்களை ஒழுங்கு செய்து, பாடக்குறிப்புகள் தயாரித்து.... இத்தியாதி வேலைகளில் இருட்டும்வரை ஈடுபட்டனர்.

சுமார் ஒரு மாத காலம் ஓடி மறைந்தது. அதிபர் தமிழ் மாறன் தொடர்பாக கிராமத்தினர் பொது இடங்களில் கூடிக் கதைக்கத் தொடங்கினர். பாடசாலையை அவன் கையாளும் முறை அவர்களுக்குப் பிடித்திருந்தது.

மாணவர்கள் சற்று சுத்தமாக இப்போது பாடசாலைக்கு வந்து கொண்டிருந்தனர். அடுத்த கிராமத்திலிருந்து வருபவர்கள் நேரகாலத்தோடு இப்போதெல்லாம் வரத் தொடங்கினர்.

ஐந்து வகுப்புகளுக்கும் முழுநேர ஆசிரியர்கள் கடமையாற்றினர். ஆறுமுகமும், கனகசபையும் உள்ளூர் மாறன் மீது வெறுப்புக் காட்டினாலும், ஒத்துழைப்புக் கொடுப்பதாக நடத்தினர். பரந்தாமன் வசந்தியுடன் அடிக்கடி கதைப்பதற்கு முயன்றாலும் மாறனின் கழுக்குப் பார்வையால் தன் முயற்சிகளை அடக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அன்று பாடசாலையில் சிரமதான் நிகழ்ச்சியொன்றை மாறன் ஒழுங்கு செய்திருந்தான்.

பாடசாலை மண்டபங்களில் ஒட்டடை அடித்து, துப்புரவாக்கி, வளவு முழுவதும் பரவிக் கிடந்த குப்பைகளை கூட்டிப் பெருக்கி, விடுதியை தண்ணீர் விட்டு தரையெல்லாம் கழுவி, மேசை கதிரைகளில் அழுக்ககற்றி, உடைந்த தளபாடங்களை கிராமத்தின் தச்சர்களைக் கொண்டு சரிசெய்து..... நாள் முழுவதும் வேலை நடந்தது.

பாடசாலை மாணவர்களுடன், கிராமத்திலுள்ள பல இளைஞர்களும், முதியவர்களும் தாங்களாகவே வந்து கலந்துகொண்டனர். தர்மகர்த்தா சதாசிவம் முக்கிய பங்கு வகித்தார். வேளாண்மை அறுவடை செய்து சமீபத்தில்தான் அவர் வீட்டுக்கு நெல் கொண்டு வந்ததால், சிரமதான பணியில் ஈடுபட்ட சகலருக்கும் இலவசமாக அரிசிக் கஞ்சி வழங்க ஒழுங்குசெய்திருந்தார்.

சிரமதான வேலை வெற்றிகரமாக முடிந்தது தொடர்பாக மாறனுக்கு நிரம்பிய மகிழ்ச்சி. அப்போதுதான் அவனுக்கு அந்தத்திட்டம் தீப் பொறியாகப் பளிச்சிட்டது.

சிரமதானம் முடிவுற்றதும், பங்குபற்றியவர்களை கூட்டமொன்றில் கலந்துகொள்ளுமாறு அவன் அழைத்தான். அவனே தலைமைதாங்கினான்.

பிரதான பாதையிலிருந்து கிராமத்துக்கு வரும் வண்டில் பாதையை கிறவல் பரவிய பாதையாக மாற்ற சிரமதானம் செய்யலாமென்ற யோசனையை அவர்கள் முன் வைத்தான்.

“ஒரு வீட்டுக்கு ஒரு ஆள் வீதம் வந்தீங்களென்றால் இரண்டு நாளைலே பாதை அமைச்சுடலாம்” எனக் கூறி தலைமையுரையை முடித்தான்.

“அரை மைலுக்கு மேலே கிறவல் போடுவதென்றா நிறைய செலவாகுமே?” என்றார் சதாசிவம்.

“உண்மைதான். அதுக்கு ஒருவழி இருக்கு. இங்க எல்லாமா இருநூற்றுக்கு மேலே வீடுகள் இருக்கு. வேளாண்மை அறுவடை சீசன் முடியப்போகுது. உங்க ஒவ்வொருவர் கைகளிலும் இப்போ காசு இருக்கு. வீட்டுக்கு ஐம்பது ரூபா வீதம் சேகரித்தால் பத்தாயிரத்துக்கும் கூட வரும். கிராமத்திலே மூவர் டிரக்டர் வைத்திருக்காங்க. அவைகளை இலவசமா பெறலாம். தேவையானா இன்னும் மூன்று டிரக்டர்களை வாடகைக்கு அமர்த்தலாம். தேவையான டீசலை சேகரிக்கப் போகும் பணத்திலிருந்து வாங்கலாம். சிரமதான வேலைக் கென்றால் கிறவல் வெட்ட இலவசமா அனுமதி தருவாங்க”

இதில் ஏற்படக்கூடிய பிரச்சினைகள் குறித்து அவர்கள் நீண்ட நேரம் விவாதித்தனர். பலர் ஆதரவு தெரிவித்துப் பேசினர். சிலர் எதிர்த்தனர். ஆறுமுகமும், கனகசபையும் மனதுக்குள் இத்திட்டத்தை வெறுத்தனர். பாதை அமைக்கப்பட்டால், பாடசாலை மேற்பார்வைக்காக யாராவது அடிக்கடி வந்து தொலைப்பானே என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு.

“இந்த சிரமதானம் தொடர்பாக வீட்டுக்கு ஐம்பது ரூபா நன்கொடை அளிக்க விருப்பமானவர்கள் கையை உயர்த்துங்கள் பார்க்கலாம்” என்றான் மாறன்.

சதாசிவம் முதலில் ‘உயர்த்த, அவரைத் தொடர்ந்து ஒன்று இரண்டாக கைகள் உயர்.... இப்போது எல்லோருமே கைகளை உயர்த்திவிட்டனர்.

“ரொம்ப சந்தோசம். சிரமதான வேலையில் பங்குபெற முன்வர விரும்புவர்கள் இப்போது கைகளை உயர்த்துங்கள்”

சகலரின் கைகளும் உயர்ந்தன.

“நம்ம கிராமத்தின் பெண்களையும் இதில் பங்கு பெற வைக்கலாம்” என்றார் சதாசிவம்.

“நல்ல யோசனை. அதற்கு நீங்கதான் பொறுப்பு” என்றார் கூட்டத்திலிருந்து வயதான ஒருவர்.

“சேகரிக்கப்போகும் பணத்துக்கு யார் பொறுப்பு?” ஓர் இளைஞன் கேட்டான்.

சில வினாடிகள் மௌனமாக கரைய....

“இந்த சிரமதானத்திலே பெண்களும் கலந்துகொள்வதால், நம்ம வசந்தி ரீச்சரையே பணத்துக்குப் பொறுப்பாக விடலாம்” என்றான் மாறன்.

பரந்தாமன் சற்றுத் தூர இருந்த ஆறுமுகத்தை சரேலென கண்களால் துளாவினான். இருவரும் என்ன நினைத்தார்களோ முகங்கள் ஆளையாள் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டன.

“எங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லைங்க” என்றனர் பலர் ஏக நேரத்தில்.

“ சிரமதான வேலைக்காக தலைவர் ஒருவர் வேண்டுமே?” என்றான் தொடர்ந்து மாறன்.

“ வேறு யாரு தலைவர் . நீங்கதான் இதற்குத் தலைவரு” வயதான ஒருவர் சொன்னார்.

“ நான் வேண்டாம். இது உங்க கிராமத்துக்கு தேவையான வேலை. உங்களில் ஒருவர்தான் தலைவராக இருக்கணும்”

“ இல்லங்க. நீங்களே இருங்க” என்றார் சதாசிவம். பலர் அவரின் கூற்றை ஆமோதித்தனர்.

“ வேண்டாம், தலைவராக திரு. சதாசிவம் அவர்கள் இருக்கட்டும். தேவையான சகல ஏற்பாடுகளையும் நான் செய்து தருகிறேன். அத்துடன் பணம் சேகரிப்பதில் மிஸ். வசந்திக்கு உதவியாக சதாசிவம் அவர்களுடைய தங்கையையும் நியமிப்போம்” என்றான் மாறன்.

சிரமதான வேலைக்கான தினத்தை நிர்ணயித்தனர். அந்தப் பகுதியின் உதவி அரசாங்க அதிபரை பிரதான அதிதியாக அழைக்க வேண்டுமெனவும் தீர்மானித்தனர். மாறன் உதவி அரசாங்க அதிபரின் காரியாலயத்துக்கு அடுத்துவரும் புதன் கிழமை சென்று களி, கிறவலுக்கான இலவச அனுமதிப்பத்திரம் பெறுவதென்றும் அப்போதே வைபவத்துக்கு அவரை அழைப்பதென்றும் முடிவுசெய்தனர்.

(9)

உதவி அரசாங்க அதிபரின் காரியாலயம் பட்டணத்தின்கோடியில் அமைந்திருந்தது. பழைய கட்டிடம். சில அறைகள். விசாலமான மண்டபம்.

மேசைகளின் முன்னால் ஆண்களும், பெண்களுமாக சில இலிகிதர்கள். ஒருவர் வாய்க்குள் வெற்றிலையுடன் மேசையில் பரவிக் கிடந்த காகிதக் கோவையொன்றை கண்களால் மேய்ந்தார். இன்னுமொருவர் பக்கத்து ஆசனமொன்றில் உட்கார்ந்து எதையோ எழுதிக்கொண்டிருந்த சற்றுக் கொழுத்த பெண்ணொருத்தியின் சமீபமாக நின்று ஏதோ ஜோக் அடித்துவிட்டுச் சிரித்தார். நீளக் கால்சட்டை அணிந்த மெலிந்த ஒருவர் சோடாப் புட்டிக் கண்ணாடியுடன் தட்டச்சு இயந்திரத்தின் முன்னால் உட்கார்ந்து தட்... தட்டிக்கொண்டிருந்தார். ஆண்களும் பெண்களுமாக பலர் வராந்தாவில் நின்றுகொண்டும் குந்திக்கொண்டுமிருந்தனர்.

மேசைகளின்மேல் காகிதக் கோவைக் குவியல்கள். கோதுமை மாவு திருநூறு சாற்றிய விளம்பரப் பலகை.

அரைக்கால் சட்டை அணிந்த பியோன் ஒருவன், அங்கு சிகரட் புகைத்தவாறு நின்றவரிடமிருந்து குறை சிகரட்டைப் பெற்று தனது உதடுகளுக்கிடையில் பொருத்தியிருந்ததுக்குத் தீ மூட்டினான்.

“ஏஜீ ஏ ஐயா இருக்கார்களா?” சதாசிவம் பணிவாக அவனிடம் விசாரித்தார்.

“இருக்கார்களே. எதுக்கு?”

“கொஞ்சம் சந்திக்கணும்.”

“உள்ளே போங்க.”

தமிழ் மாறனும், சதாசிவமும் அறையினுள் சென்றனர்.

உதவி அரசாங்க அதிபருக்கு சுமார் நாற்பது வயது இருக்கலாம். சாந்தம் தவழும் முகம். துடிதுடிப்பான பார்வை. முழுக்கை சேர்ட் அணிந்து, கழுத்தில் ரையுடன், படியப்படிய வாரிவிடப்பட்ட கேசத்துடன், மூக்குக் கண்ணாடியணிந்து இருந்தார்.

அவர் காட்டிய கதிரைகளில் அமர்ந்தனர்.

“ஸார், நான் மல்லிகைக் கிராம பாடசாலையின் அதிபர். இவங்க அம்மன் கோவில் தர்மகர்த்தா சதாசிவம் பிள்ளை.”

“இவங்களை நான் எங்கேயோ பார்த்தமாதிரி இருக்கே?”

“நீங்க மாற்றலாகி வந்த புதுசிலே எங்க கிராம கோயிலுக்கு வந்தீங்க. நான்தான் உங்களை வரவேற்றேன்”

“ஞாபகமிருக்கு. இப்போ என்ன வந்தீங்க?”

மாறன் விபரமாகக் கூறினான்.

“..... அதனாலே நாங்க சிரமதானம் செய்து அந்தப் பாதையை அமைப்பதா தீர்மானிச்ச இருக்கோம். அதுக்கு பிரதம அதிதியா உங்களை அழைக்கத்தான் வந்தோம்.”

“அதிலே கலந்து கொள்வதில் எனக்கு பெருத்த மகிழ்ச்சி. திகதியைச் சொல்லுங்க. குறித்துக் கொள்கிறேன்”

மாறன் சொன்னான். அவர் குறித்துக்கொண்டார்.

கனி, கிறவலுக்கான அனுமதிப் பத்திரங்களுக்கு அவருடைய அனுமதியைப் பெற்றனர்.

“ஸார், இந்தச் சிரமதானம் தொர்பாக உங்களுக்கு வேறு ஏதாவது வகையிலே உதவி செய்யமுடிந்தா நாங்க ரொம்ப நன்றியா இருப்போம்” சதாசிவம் கூறினார்.

“ஹைவே என்ஜினியருக்கு டெலிபோன் செய்து அவரால் முடிந்த உதவிகளைச் செய்யச் சொல்லி சொல்றேன். ஆமா. உங்க கிராமத்திலே கிராம

முன்னேற்றச் சங்கமொன்று முன்னர் செயல்பட்டதா நெகோட்ஸ் இருக்கு: இப்போ அது செயல்படவில்லையே. ஏன்?"

“ அது பல வருசங்களுக்கு முன்னாலே நடைபெற்ற கதை. அப்போது அம்மன் கோயில் தர்மகர்த்தாவா இருந்தவர்தான் அந்தச் சங்கத்துக்கு தலைவரு. அவருதான் கூட்டுறவுக் கடை மனைஜரும். வேளாண்மை அறுவடை காலத்திலே நெல் வாங்குவதற்காக பெருந் தொகைப் பணத்தைக் கடன் எடுத்தாரு. அதை அப்படியே மோசடி செய்துட்டாரு. கோட்டிலே வழக்கு நடந்து இப்போ மரியலிலே இருக்காரு . அவர் போனதோட கிராம முன்னேற்றச் சங்கமும் தூர்ந்து போச்சு”

“ஸார், உங்க ஒத்துழைப்பு இருந்தா அதை புணர் நிர்மானம் செய்ய நாங்க நடவடிக்கை எடுக்கோம்” என்றான் மாறன்.

“ கிராம அபிவிருத்தி உத்தியோகத்தரை உங்களைச் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்றேன். அவர் உங்களுக்கு உதவி செய்வார்”

உதவி அரசாங்க அதிபருக்கு மீண்டும் நன்றி தெரிவித்துவிட்டு, களி, கிறவலுக்கான இலவச அனுமதிப் பத்திரங்களுடன் அவர்கள் காரியாலயத்தை விட்டும் வெளியேறினர்.

(10)

பிரதான பாதைக்கருகில் மேலே விசாலமான படங்களுடன் கூடிய பந்தல் போட்டிருந்தனர். பொழுது பொலபொலவென விடிவதற்கு முன்னாலேயே ஆண்களும், பெண்களும், பிள்ளைகளுமாக சாரிசாரியாக கிராமத்திலிருந்தும் வரத்தொடங்கினர். கைகளில் மண்வெட்டிகள், கோடாரிகள், கூடைகள். அதிகாலையிலேயே அங்கு கொண்டுவரப்பட்ட டிரக்டர்களை களியும் கிறவலும் ஏற்றி வருவதற்காக மாறன் அனுப்பி வைத்தான். டிரெயிலர் பெட்டிகளில் தேவையான கடப்பாறை, மண்வெட்டிகளுடன் ஆட்கள். சென்றிருந்தனர்.

சமையல் வேலைக்காக ஒதுக்கப்பட்ட பெண்கள் பெரிய அண்டாவில் தேனீருக்காக நீரைக் கொதிக்க வைத்தனர்.

பெருந்தெருக்கள் திணைக்களத்தால் அனுப்பி வைக்கப்பட்ட பாரிய தெரு அழுத்தும் யந்திரம் பக்கத்தில் தயாராக நின்றது.

வசந்தி சாரியின் ஓரத்தை சற்று உயர்த்தி இடையில் சொருகிவிட்டு பம்பரமாக நின்றாள். இதுவரை அவளைப் பார்த்திராத கிராமத்தின் பெண்கள் சிலர் அவளையே உற்றுப் பார்த்தவர்களாக நின்றனர். ஏதாவது வேலைக்காக தங்களை அவள் அழைக்க மாட்டாளா என்ற ஆதங்கத்தோடு சில இளைஞர்கள் நின்றனர்.

அரசாங்க அதிகாரிகள் சிலர் ஒவ்வொருவராக வந்து கொண்டிருந்தனர். கனகசபை ஆசிரியர் லீவில் சென்றுள்ளதால் ஆறுமுகம் வந்திருந்தான். பரந்தாமன் அப்போதுதான் சைக்கிளில் வந்து இறங்கினான். ஆறுமுகத்தோடு சேர்ந்து கொண்டான்.

“ பிறின்ஸிபலுக்கு இது தேவையில்லாத வேலை” என்றான் ஆறுமுகம் மெதுவாக.

“ நல்லா வெளிச்சம் போடுறாரு” பரந்தாமன் ஒத்து ஊதினான்.

“ வசந்தியைப் பாரேன் . சீலையை மேலே உயர்த்தி காலைக் காட்டிக்கொண்டு அவரைச் சுற்றிச் சுற்றியே வலம் வாறாள்” என்றான் ஆறுமுகம் மீண்டும்.

“ அந்தக் கால்கள் ரொம்ப அழகு. இல்லையா ஆறுமுகம்?” பெருமூச்சுவிட்டான் பரந்தாமன்.

“ நீ ஒன்று. அவளைப் பற்றிய ஆசையை மனதுக்குள்ளேயே வைச்சுக் கொண்டே செத்துப் புடுவே போலிருக்கு”

“ நான் சாகமாட்டேன் ஆறுமுகம். அதோட வசந்தியை பிறின்ஸிபலுக்கு விட்டுக் கொடுக்கவும் மாட்டேன். வசந்தி யாருக்குத் தெரியுமா?”

“ யாருக்கு?”

“ பரந்தாமனுக்கு. பரந்தாமன் வசந்திக்கு”

“ இது ஒருதலைக் காதலோ என்னவோ? சரிசரி, வா. வேலை இல்லாத நம்ம பிறின்ஸிபல் நமக்குத் தந்த வேலையைக் கவனிக்கலாம்”

“ கொஞ்சம் பொறு. வசந்தியோட ரெண்டு வார்த்தை கதைச்சுட்டு வந்துடனேன்.”

பரந்தாமன் வசந்தியை நோக்கி சிரித்த முகத்துடன் நடந்தான்.

நேரம் ஏழுமணி இருக்கலாம். வெய்யில் மெதுவாக ஏறிக்கொண்டிருக்க, இதமான காற்று வீசியது.

கனி, கிறவல் ஆகியவற்றை ஏற்றிவரச் சென்ற உழுவ இயந்திரங்கள் ஒவ்வொன்றாக வருவது தூரத்தே தெரிந்தது. கூடவே உதவி அரசாங்க அதிபரின் ஜீப் வண்டியும் வந்தது.

வண்டில் பாதை தொடங்குமிடத்தில் அனைவரும் ஒன்று கூடினர்.

ஆளுயர மாலை அணிவித்து உதவி அரசாங்க அதிபரை சதாசிவம் வரவேற்றார். தேசியக் கொடி ஏற்றி வைக்கப்பட்டதும், வசந்தியின் தலைமையின் கீழ் நின்ற சில மாணவிகள் பிழை விடாமல் தேசிய கீதம் பாடினர். ‘ அபிவிருத்தி வேலைகளில் மக்களின் பங்களிப்பு’ தொடர்பாக சில நிமிடங்கள் உதவி அரசாங்க அதிபர் உரையாற்றினார்.

* ஸார். மண்வெட்டியாலே முதலிலே நீங்களே வெட்டி இதை ஆரம்பித்து வைங்க” மாறன் வேண்டினான்.

அவர் வேலையைத் தொடங்கி வைத்ததும், ஒவ்வொருவரும் குழுக்களாகப் பிரிந்து தங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட வேலைகளில் ஐக்கியமாகினர்.

ஆண்கள். பெண்கள். பிள்ளைகள். இளைஞர்கள். முதியோர் என்ற பாகுபாடின்றி.... உழவு இயந்திரப் பெட்டிகளிலிருந்து கொட்டப்படும் களியைப் பரப்புவதும்.... கிறவலைப் பரப்புவதும்... பாதையிலுள்ள மடுக்களை மணல் நிறைத்து மூடுவதும்..... உயரமாக வளர்ந்து நின்ற புற்கள். செடிகளை வெட்டி அகற்றுவதுமாக....

பத்திரிகை நிருபர்கள் படம் எடுத்தனர்.

சிரமதான வேலை பரப்பப்பாக நடைபெற்றது. சமார் ஒரு மணி நேரம் வேலை செய்துமுடிய, காலை ஆகாரத்துக்கான அழைப்பு விடப்பட்டது.

சிரமதான குழுவினரும், உதவி அரசாங்க அதிபரும் படங்குப் பந்தலின் கீழ் கூடினர். காலைச் சிற்றுண்டியை வசந்தி அவர்களுக்குப் பரிமாறினார்.

“ மிஸ்டர் மாறன். இந்த சிரமதான வேலையை நீங்க ரொம்ப நல்லாவே ஓகனைஸ் பண்ணி இருக்கீங்க. உலக வங்கி உதவியுடன் மின்சார விஸ்தரிப்புச் செய்வதற்காக எனது பகுதியிலிருந்து சில கிராமங்களை சிபாரிசு செய்யுமாறு எனக்குக் கடிதம் வந்திருக்கு. இந்தக் கிராமத்தையும் சிபாரிசு செய்வதா இப்போ முடிவு செய்திருக்கேன்”

“ ரொம்ப நன்றி ஸார். கிராம அபிவிருத்திச் சங்கத்தையும் புனர் நிர்மாணம் செய்ய நடவடிக்கை எடுக்கோம். ”

கிராமத்துக்கான மின்சாரம் வழங்குவது தொடர்பாக அவர் கூறியதை மாறன் கிராம மக்களுக்கு எடுத்துக்கூறியவுடன் அவர்கள் கைதட்டி மகிழ்ச்சி தெரிவித்தனர்.

உதவி அரசாங்க அதிபர் அவர்களிடம் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

சிரமதான வேலை தொடர்ந்து நடைபெற்றது. களியும். கிறவலும் தொடர்ச்சியாக கொண்டுவரப்பட்டு கொட்டப்பட்டன. பாதை அழுத்தும் இயந்திரம் பரப்பப்பட்ட களியையும், கிறவலையும் அழுத்தி மட்டப்படுத்தியது. பஸ் வண்டியொன்று போகவும் வரவும் கூடிய அகலத்தில் பாதை அமைக்கப்பட்டது.

சிரமதானத்தில் ஈடுபட்ட அனைவருக்கும் மதிய உணவு வழங்கப்பட்டது. பிற்பகல் வரை வேலை நடைபெற்றது.

அடுத்த நாளும் சிரமதானம் தொடர்ந்து முழுமூச்சாக இரவு இருட்டும் வரை நடைபெற்று முழுப் பாதையும் அமைத்து முடிக்கப்பட்டது.

கிராம மக்கள் ஆசைதீர பாதையில் நடந்தனர். ஓடினர். தங்களது கிராமத்துக்கு பாதையொன்று கிடைக்கவே கிடைக்காது என

நினைத்திருந்தவர்கள், இரண்டு நாள் சரீர உழைப்பின் காரணமாக பாதையை அமைத்து எடுத்ததை கதையாக கதைத்தனர். தமிழ் மாறனை வாயாரப் புகழ்ந்தனர்.

(11)

ஈ மார் மூன்று மாதங்கள் கடந்தன.

பாடசாலைத் தவணைப் பரீட்சை ஆரம்பமாகியது. ஆசிரியர்கள் கேள்வித்தாள்கள் தயாரிப்பதிலும், விடைத்தாள்களைத் திருத்துவதிலும் மும்முரமாக ஈடுபட்டனர்.

பரீட்சை தொடங்குவதற்கு முன்னர், பாடங்கள் எந்தளவு நடந்துள்ளது என்பதை ஒவ்வொரு வகுப்பாக மாறன் பரிசீலித்தான்.

திட்டமிட்டதை விட வசந்தி கூடுதலாகவே செய்திருந்தாள். அவளுடைய பாடங்களில் மாணவர்கள் கூடிய அறிவைப் பெற்றிருப்பதைக் கண்டான்.

அவள் தொடர்பான நல்ல அபிப்பிராயம் அவனுள் மேலும் வளர்ந்தது. அவளின் அழகு, அறிவு, நற்குணம், விட்டுக்கொடுத்து வாழும் பண்பு, தீர்க்கமான சிந்தனை, உதவி செய்யும் மனப்பாங்கு..... அவளைத் திருமணம் செய்பவன் உண்மையிலேயே அதிர்ஸ்டசாலிதான் என நினைத்தான்.

திருமணம் தொடர்பாக நினைத்ததுமே, உள் மனம் வேறு எதைப் பற்றியோ நினைத்து சரேலென அழுதது. மனதில் கூரான ஆயுதமொன்று தைப்பதுபோல் வேதனை பொறுக்க முடியாமல் முஸ்டியை மேசையின்மேல் குத்தியவாறு எழுந்து நின்றான்.

தூரத்தே வராந்தாவில் வசந்தி அவனுடைய அறையை நோக்கி நடந்து வருவது தெரிந்தது.

“எஸ் மிஸ். என்ன வேணும்? ” விரக்தியாகக் கேட்டான். அவனுடைய கண்கள் பனித்திருந்தன.

“ மிஸ்டர் ஆறுமுகம் இன்றைக்கு லீவு. கேள்வித்தாளை என்னிடம் தந்தால் அவருக்குப் பதிலாக நானே பரீட்சையை நடாத்துவேன் ”

அவளுடைய இந்தக் கேள்வி, அவள் தொடர்பான எண்ணத்தை இன்னும் பல மடங்குகள் அவனுள் அதிகரிக்க வைத்தது.

‘ மற்றவர்களுக்காக வலிந்து உதவிசெய்ய முன்வருகிறாளே ! ’

“இந்தாங்க திறப்பு. அந்தப் பீரோவிலே கேள்வித்தாள்கள் இருக்கு. எடுங்க” திறப்புக் கொத்தைக் கொடுத்தான்.

வசந்தி அறையை விட்டும் சென்றபின் அவள் நடந்து செல்வதையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

அறைக்குள் தொடர்ந்து இருந்து கொண்டிருப்பதில் மனம் சலித்தது. வெளியே நடந்துவிட்டு வந்தால் தேவலாம் போன்றிருந்தது.

அறையை விட்டும் வெளியே வந்தான். தூரத்தே யாரோ பாடசாலைக் கேட்டினுள்ளால் நடந்து வருவது தெரிந்தது. பார்வையைக் கூராக்கினான்.

அவனுடைய தகப்பன் மாணிக்கம் சீலைப் பையொன்றுடன் வந்துகொண்டிருந்தார்.

மாறன் அவரை எதிர்கொண்டு அழைத்து. அறைக்குள் கூட்டிச் சென்றான். ஒரு மாணவனிடம் பக்கத்துக் கடையில் சோடா வாங்கிவருமாறு கூறினான்.

“ என்னப்பா திடீர்னு? ” கேட்டான்.

“ சும்மா உன்னைப் பார்த்திட்டுப் போகலாம்னு”

“ அம்மா சுகமா இருக்காங்களா?”

“ நல்லா இருக்காள்”

“ நான் மூணு மாதமா வீட்டுக்கே வரல்ல. விடுமுறையின்போதுதான் வரலாமென்றிருக்கேன். அத்தான் எப்படி? இன்னும் அதே குடிதானா?”

“ புறக்கும் போது முடம்னா பேய்க்குப் பார்த்து தீருமா என்ன? உன் சகோதரியின் தலையெழுத்து அவன் மாப்பிள்ளையா கிடைச்சிருக்கான்”

“ சோடா குடிங்கப்பா. சற்று நேரத்தோட போய் சாப்பாட்டுக்கு ஒழுங்கு செய்துடறேன். மதியத்துக்குப் பின்னாலேதானே ரெயின் வந்து சேரும்? எப்படி காலையேயே வந்து சேர்ந்திட்டீங்க?”

“ இரவு பஸ்ல வந்தேன். காலையேயே பஸ் வந்து சேர்ந்துட்டுது”

பரந்தாமன் ஏதோ வேலையாக அறைக்குள் வந்தான். தனது தகப்பனை மாறன் அவனுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான்.

சிறிது நேரத்தில் வசந்தி அங்குவந்தாள்.

“ ஸார். இவங்கதான் உங்க தகப்பனாரா? பரந்தாமன் சொன்னாரு.” என்றாள்.

“ ஆமா மிஸ்”

“ வணக்கம்” வசந்தி கை கூப்பினாள்.

“ வணக்கம்” மாணிக்கமும் பதிலுக்கு கைகுவித்தார்.

“ இவங்க மிஸ் வசந்தி. இங்கே ரீச்சராயிருக்காங்க”

வசந்தி அவரைப் பார்த்து கவர்ச்சியாக, அழகாக புன்னகைத்தாள்.

“ நானும் பிறின்ஸிபல் சாரும் ஒரே நாளைலேதான் இங்கே வந்தோம். இதிலே சிரிப்பு என்னன்னா, நாங்க இருவரும் ஒரே ரெயினிலே ஒரே பெட்டியிலே பக்கத்துக்கு பக்கத்திலே ஆளோட ஆள் பேசாம மூஞ்சை உம்முணு வைச்சக் கொண்டு நீண்ட நேரமா பிரயாணம் செய்தோம். நான் இவங்க கீழே தான் கடமையாற்றப் போறேன்னு எனக்கும் தெரியாது. இவங்களுக்கும் தெரியாது.” கூறிவிட்டுப் பெரிதாகச் சிரித்தாள்.

மாறனும், மாணிக்கமும் சேர்ந்து சிரித்தனர்.

பக்கத்து அறையொன்றில் விடைத் தாள்களைத் திருத்திக்கொண்டிருந்த பரந்தாமனுக்கு இந்தச் சிரிப்பொலி கேட்டு மனம் வக்ரமாக இறுகியது இவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. இவர்கள் தொடர்ந்து சிரித்தார்கள்.

“ ஸார், உங்க மகன் இந்தக் கிராமத்திலே பெரிய கதாநாயகனாக ஆயிட்டாரு” கூறிவிட்டு மீண்டும் சிரித்தாள்.

“ ஏம்மா அப்படிச் சொல்றே?”

“ கிராமத்துக்கு வார பாதையைப் போடவைச்சாரு. இப்போ பஸ் கூட வந்து போகுது. கிராம முன்னேற்ற சங்கம் தொடங்கப்பட்டு ஸார்தான் தலைவர். கூடிய சீக்கிரம் இங்கே மின்சாரம் கிடைக்கப் போகுது. கொங்ரீட் தூண்கலெல்லாம் கொண்டு வந்து போட்டுட்டாங்க. லீவு முடிந்து திரும்புவதற்கிடையிலே மின்சாரம் கிடைச்சிருக்கும். அதுக்கும் ஸார்தான் காரணம். ஊர் ஜனங்க ஒரே புகழ்ச்சியா புகழ்றாங்க” கூறியவாறு கண்களை அகலமாக்கி மாறனைப் பார்த்தாள்.

“ வாற வழியிலே நான்கூட கேள்விப்பட்டேம்மா. எனக்கு ரொம்ப சந்தோசம்”

“ ஸார், கொஞ்சம் வெளியே வாநீங்களா?”

வசந்தி மாறனை அழைத்தாள்.

“ என்ன வசந்தி?” கேட்டவாறு மாறன் அறைக்கு வெளியே சென்றான்.

“ உங்க அப்பா வந்திருக்காங்க அவருக்கு மத்தியான சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்வீங்க?” கேட்டாள்.

“ கறியெல்லாம் காலைலேயே சமச்சுட்டேன். சோறு மட்டும்தான் ஒழுங்கு செய்யணும். ஸ்கூல் முடிஞ்சு போய் செய்துடலாம் ”

“ எனக்குக் கடைசிப் பாடம் பிரீ. நீங்க அவங்களோட கதைத்துக் கொண்டிருங்க. நான் போய் சமைத்து வைக்கிறேன்”

“ வேண்டாம் மிஸ். நானே பார்த்துக்கொள்வேன்”

“ இல்லை ஸார், நீங்க தனியா கஸ்டப்பட்டு சமைப்பதை அவர் அறிந்தா வேதனைப்படுவாரு. நானே செய்து வைக்கிறேன்.”

மாறன் எதுவும் பேசவில்லை. குறிப்பறிந்து உதவிசெய்ய முன்வந்த அவளுடைய செயல் அவள் தொடர்பான எண்ணத்தை இன்னும் அவனது மனதில் உயர்த்தியது.

(12)

பிற்பகலாகியது. அறைக்குள் கிடந்த இரண்டு கதிரைகளை மாறன் விடுதி வராந்தையில் போட்டான். சற்றுத்தூர நின்ற வேப்பமர நிழல் வராந்தாவில் நிறைந்து வழிந்தது. இதமான தென்றல் வீசியது. கோழித் தூக்கம் போட்டுக்கொண்டிருந்த மாணிக்கம் எழுந்து கிணற்றடிக்குச் சென்று முகம் கழுவிக்கொண்டு வந்தார்.

வசந்தி ஏற்கனவேயே தயாரித்து பிளாஸ்க்கில் நிரப்பி வைத்த தேநீரை மாறன் கிளாஸில் வார்த்து தகப்பனிடம் கொடுத்தான்.

“நீதான் டீ போட்டியா? ரொம்ப ருசியா இருக்கே?”

“இல்லப்பா? அந்த ரீச்சர் பொண்ணு ஊற்றி வைச்சுட்டு போயிருக்கு”

“அதுதான் உனக்கு சமைச்சுத் தாரதா?”

“இல்லப்பா. இன்றைக்குத்தான் நீங்க வந்ததாலே முதன்முதலா உதவி செய்துச்சி”

“பெண் பிள்ளைகளை விடுதிக்குள்ளே வர இடம் கொடுக்காதே. ஊருக்குள்ளே பல மாதிரி பேசத் தொடங்கிடுவாங்க.”

“அப்பா. ஏதோ கதைக்கணும்னீங்க?”

“ஆமா”

“என்னப்பா விசயம்?”

“உன் அம்மாவாலே எனக்கு சதா தொல்லையா இருக்கு ”

மாறனுக்கு அவர் கூறியது விளங்கவில்லை.

“ஏன், வீட்டிலே ஏதாவது பிரச்சினையா?”

“உன்னாலதான் பிரச்சினை. சதா பிரச்சினை ”

“என்னாலேயா?”

“ஆமா. உன் கல்யாணம் தொடர்பாகத்தான் சதா பிரச்சினை. ஒரு தொல்லையும் இல்லாத நீ ஏன் திருமணம் செய்யாம இருக்கணும்.? உனக்காக

நாலுபேரு நாயா அலைகிறாங்க. கொழுத்த சீதனம் தாரதா சொல்றாங்க. ரதியைப் போல அழகான பொண்ணுங்க இருக்காக. அதனாலே.....”

“ அதனாலே என்னப்பா?”

“ நீ லீவிலே வர்ப்போ உனக்கு திருமணம் செய்துடனும்னு உன் அம்மா விரும்புறா. உன்னிடம் சம்மதம் கேட்டுட்டு வரச் சொன்னா”

இது மாறன் எதிர்பார்த்ததுதான். திருமணம் என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதுமே அவனுடைய மனம் எதைப்பற்றியோ சரேலென நினைத்தது. உடல் முழுதும் பலவீனமடைவது போல்.... மனம் ஊற்றுக் கண்களாக மாறி அழத்தொடங்கியது. சிரமப்பட்டு தன்னை அடக்கிக் கொண்டான்.

“ ஏன் ஒரு மாதிரியா இருக்கே ?”

“ ஒண்ணுமில்லே”

“ நான் கேட்டதுக்கு என்ன சொல்றே?”

“ இப்போ எனக்கு இஸ்டமே இல்ல.”

“ எப்போ செய்துக்கலாம் என நினைக்கே?”

“ திருமணம் செய்துக்கணும்னு எப்ப தோணுதோ, அப்போது நான் வலியவே உங்ககிட்டே சொல்வேன்”

“ இது தான் உன் முடிவா?”

“ ஆமப்பா.”

“ எனக்கு எப்படியோ. உன் அம்மாவைச் சமாதானப்படுத்துவதுதான் முடியாத காரியம்”

“ எப்படியாவது சமாளிங்கப்பா”

அவர்கள் இருவரும் நீண்டநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். மாறனுடைய தீர்மானத்தை மாற்ற அவனுடைய தகப்பனால் முடியாது போய்விட்டது.

★

★

★

விசந்தி எப்போது பாடசாலைக்கு வந்தாளோ. எப்போது அவளை பரந்தாமன் முதன்முதலில் சந்தித்தாளோ அப்போதிருந்தே அவள் அவனுடைய மனதில் நிரந்தரமாகிவிட்டாள்.

அவளுடைய அழகு அவனைச் சுட்டெரித்தது. பொருளாதாரத்தில் முன்னேறுவதுதான் இலட்சியம் என அதுவரை நினைத்திருந்த அவன், அவளைக் கண்டது தொடக்கம் அவளை அடைவதுதான் தனது இலட்சியம் என மாற்றிக்கொண்டான்.

அவனது ஒவ்வொரு கணப்பொழுதும் அவள் தொடர்பாக சிந்திப்பதிலேயே கழிந்தது. முன்பெல்லாம் அடிக்கடி லீவில் போகும் அவன் இப்போதெல்லாம் லீவே எடுப்பதில்லை.

பட்டணத்திலிருந்து மல்லிகைக் கிராமத்துக்கு வரும் பாதையில் பாலத்தோடு சேர்ந்தார் போலுள்ள கிராமத்தைச் சேர்ந்தவன் அவன். வீட்டிற்கு ஒரே ஆண்பிள்ளை இவன்தான். பெற்றோரின் செல்லத்தில் வளர்க்கப்பட்டவன். கிராமத்திலுள்ள கெட்டவர்களை நண்பர்களாகக் கொண்டிருந்தவன்.

எட்டாம் வகுப்புடன் பாடசாலையை விட்டு விட்டு மைனராக தெருச் சுற்றித் திரியத் தொடங்கி யார்யாரோ தலையிட்டதனால் பலாத்காரமாக காலேஜ் ஹாஸ்ட்வொன்றில் திணிக்கப்பட்டு மேற் பரீட்சைகளில் சித்தியடைந்து ஆசிரியனாக ஆனவன்.

அவனுடைய தகப்பன் 'பண்ப்பசாக' என்ற பட்டப்பெயரைக் கொண்டவர். வட்டிக்குக் கொடுத்து, காணிகளை குத்தகைக்கொடுத்து.... பணக்காரனாக வாழ்வார்.

பண்ப்பசாசின் ஒரே மகனான பரந்தாமனுக்கு கிராமத்தில் ஏகப்பட்ட கிராக்கி. தகப்பனின் சாவுக்குப் பின்னர் அவருடைய சொத்துக்களெல்லாம் இவனுக்குத்தான் சாரும் என பலரும் தெரிந்து வைத்திருந்தனர்.

பரந்தாமனைப் பொறுத்தவரை திருமணம் என்பது ஓர் எலிப்பொறி. அதில் தலையைக் கொடுத்தால் மீள முடியாது என்ற நினைப்பு. தற்போது அவன் அனுபவிக்கும் கட்டுப்பாடற்ற வாழ்க்கை பின்னர் கிடைக்காமல் போய்விடும் என்ற எண்ணம். திருமணப் பேச்சை பெற்றோர் எடுக்கும் போதெல்லாம் பிடி கொடுக்காமல் நழுவிக்கொண்டேயிருக்கிறான்.

வசந்தியைச் சந்தித்ததன் பின்னர் அவனுடைய கருத்துக்களை மாற்றிக் கொண்டான்.

அவன் அவனுக்கு மூடு மந்திரமாக தெரிகிறாள். அவனுடன் பழகும்போது சிரித்துச்சிரித்துக் கதைக்கிறாள். அவன் சில நேரங்களில் உதிர்க்கும் 'பச்சை ஜோக்களைக் கேட்டு கன்னங்களில் குழிவிழ மகிழ்கிறாள். அவனுடன் பழகுவதுபோல் அதிபருடனும் பழகுகிறாள். ஆறுமுகத்துடனும் சிரிக்கிறாள். ஆறுமுகம், கனகசபை ஆகியவர்களைப் பற்றி அவனுக்குக் கவலையில்லை. அவர்கள் வயதானவர்கள். கவலை எல்லாமே தமிழ்மாறன் தொடர்பாகத்தான்.

மாறன் அழகானவன். பட்டதாரி. கூடிய சம்பளம் பெறுபவன். கிராமத்தில் நல்லவன் என பெயர் வாங்கியவன்.

வசந்தி ஒரு புதிராக தோன்றினாள். அவள் வேறு யாரையாவது காதலிக்கிறாளா என்பது கூட அவனுக்குத் தெரியாது.

ஆறுமுகம் அவனுடைய நண்பன். லீவு தொடர்பாக அவன் செய்த திருவிளையாடல்களில் இவன் அவனுக்கு உதவி செய்தவன். வசந்தி தொடர்பான எண்ணத்தை பரந்தாமன் வெளிப்படுத்திய முதன் ஆள் ஆறுமுகம்தான். அவளுடைய எண்ணம் அவனைப்பேயாக ஆட்டி வைப்பதாக ஒளிவு மறைவில்லாமல் ஆறுமுகத்திடம் கூறுவான்.

யாரையாவது பிடித்து தமிழ்மாறனை அந்தப் பாடசாலையிலிருந்தும் மாற்றிவிட்டால் என்ன என்று கூட பரந்தாமன் அடிக்கடி நினைப்பான். அதிபருக்கு வசந்திமேல் ஒரு கண் இருப்பதாக அவன் நினைத்தான்.

வசந்தி எனக்கே உரியவள். எனக்காகவே இந்தப் பாடசாலைக்கு வந்தவள். அவளுடைய அழகு நான் அனுபவிப்பதற்காக, எனக்காக படைக்கப்பட்டது. அவள் வேறு யாருக்கும் சொந்தமாக ஆக நான் விடப்போவதே இல்லை? மனதுக்குள் கொக்கரிப்பான்.

மாணிக்கம் வந்த தினத்தன்று வசந்தி விடுதிக்குச் சென்று சமையல் செய்து கொடுத்ததை பரந்தாமன் அறிவான். அது அவனுக்கு ஜீரணிக்க முடியாத வொன்றாக தெரிந்தது.

விடுமுறைக்கு இன்னும் நான்கு தினங்கள் மட்டுமே இருந்தன. அதற்கிடையில் அவனுடைய காதலை அவளுக்குத் தெரியப்படுத்திவிட வேண்டும் என நினைத்தான். ஆறுமுகம் அடிக்கடி கூறுவதுபோல அது ஒருதலைக் காதலாக மட்டும் போய்விடக் கூடாது.

கைகளினால் முகத்தைத் தடவிக் கொண்டான். அடந்த மீசையும், அம்மைத் தழும்புகளும் விரல்களில் இடறின. தன்னை மீறிய ஒருவித வெறுப்பு அவனுள் தலை நீட்டியது.

எதிரில் வசந்தி அவனை நோக்கி நடந்துவருவது தெரிந்தது.

(13)

மணி அடித்ததும் மாணவர்கள் ஈசல்களாக கேட்டை நோக்கி ஓடத் தொடங்கினர். வசந்தி இன்னும் அவளுடைய வகுப்பிலேயே இருந்தாள். வகுப்பு காலியாக இருந்தது. தமிழ்மாறன் தனது அறைக்குள் இருந்தான். கனகசபையும்.

ஆறுமுகமும் தங்களுடைய சைக்கிள்களைத் தள்ளியவாறு வெளியேற ஆயத்தமாகினர்.

வசந்தியுடன் கதைப்பதற்கு இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தலாமென பரந்தாமன் நினைத்தான்.

“என்ன மிஸ் இன்னும் போகல்லையா?” கேட்டவாறு பக்கத்தில் கிடந்த கதிரையொன்றை இழுத்து மேசைக்கருகில் போட்டு அதில் உட்கார்ந்தான்.

வசந்தி அவனைப் பார்த்து முகத்தில் முறுவலித்தாள்.

“இன்னும் இல்ல. நீங்க?”

“நானும் போகல்ல. உங்களோட கதைக்கணும் போல இருந்தது. நிப்போட புத்தகங்கள் பதிகிறீங்களாக்கும்”

“வழுக்கமாக உங்க நண்பர்களோடேயே உங்க மோட்டார் சைக்கிள்கள் போயிடுவீங்களே. இன்றைக்கு மட்டும் என்ன?” சிரித்தவாறே கேட்டாள்.

“இன்றைக்கு மோட்டார் சைக்கிள் கொண்டு வரல்ல. பஸ் வர இன்னும் கொஞ்ச நேரம் இருக்கு. நீங்க தனியே இருந்தீங்க. உங்களோட கதைக்கலாமனு...”

“உங்க வகுப்பு நிப்போட புத்தகங்களெல்லாம் நிரப்பி விட்டீங்களா?”

“இன்னும் இல்ல. நாளைக்கு முடிச்சிடலாம்.”

“உங்களுக்கு ஏதாவது உதவி செய்து தரவா?”

“வேண்டாம். நன்றி”

சிறிது நேரம் மௌனம்.

“ஏன் மிஸ் எப்போ ஊருக்குப் போறீங்க?”

“லீவு விட்டதும்”

“தனியே போறீங்களா?”

“ஏன் கேக்கீங்க?”

“சும்மா கேட்டேன்”

“என்னைக் கூட்டிப் போக நாளைக்கு என் அப்பா வருவாரு”

“ஒருவேளை அவர் வராமவிட்டா.....?”

“சிரமந்தான். தனியேதான் போக வேண்டிவரும்”

“உங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லைனா நான் அழைத்துச் செல்றேன்” பரந்தாமன் கூறியவாறு வசந்தியின் கண்களை உற்றுப் பார்த்தான்.

ஏற்கனவேயே அவனின் சில நடவடிக்கைகள் அவளுக்கு எரிச்சல் ஊட்டுவனவாக அமைந்ததுண்டு. இப்போது இந்தக் கேள்வி? அவன் வரும் பாதை அவளுக்குப் புரிந்தது.

“ வேண்டாம். பிறின்ஸிபல் அதே பாதையில்தான் போவார். அப்பா வராவிட்டால் நான் அவரோடேயே போய்விடுவேன்”

அவள் கூறியது அவனுக்கு எரிச்சலை ஏற்படுத்தியது.

“ என்னை விட உங்களுக்கு பிறின்ஸிபல்ல நம்பிக்கை அதிகம். இல்லையா மிஸ்?” பார்வையை இறுக்கியவாறு கேட்டான்.

“ நம்பிக்கையோ இல்லையோ. அவரும் அதே பாதையால போறவர். எனக்கு இலேசா போயிடும்”

“ அதானே பார்த்தேன். ஏதேது என்னை விட நீங்க பிறின்ஸிபலை கூடுதலா நம்புறீங்களோன்னு” என்றான். தொடர்ந்து சிரித்தான்.

அவன் அங்கிருந்து போய்விட்டால் தேவலாம் போலிருந்தது அவளுக்கு.

“ எனக்கு நிறைய வேலை இருக்கு. அரை மணித்தியாலம் இருந்து முடிச்சிட்டுப் போயிடலாமெனப் பார்க்கேன். நீங்க போகல்லையா?” கேட்டான்.

“ பஸ் வந்ததும் போய்விடுவேன். ஏன் மிஸ். ஊருக்குப் போரதுக்கு முன்னாலே எங்க வீட்டுக்கு வந்துட்டுப் போங்களேன்.”

“ இப்போ வேண்டாம். அப்புறம் பார்க்கலாம்.”

“ எப்ப கேட்டாலும் இதே பதிலைத்தானே சொல்றீங்க. நீங்க கட்டாயம் எங்க வீட்டுக்கு வந்துட்டே போகணும். இம்முறை நான் உங்களை விடப்போவதில்லை”

“ நீங்க சொல்வதைப் பார்த்தா. என்னைத் தூக்கிக்கொண்டே போய்விடுவீங்க போல் தெரியுது” என்றாள் சிரித்தவாறு.

“ அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் நான் பாக்கியசாலி” கூறிவிட்டு அவளை உற்றுப் பார்த்தான்.

“ அந்தச் சந்தர்ப்பம் உங்களுக்குக் கிடைக்காமலேயே போகட்டும்.” என்றவாறு வசந்தி கையிலிருந்த கூர்முனைப் பேனாவால் எதையோ எழுதுவதற்காக குனிந்தாள். பேனாவில் மசி முடிந்திருந்தது. குலுக்கிப் பார்த்தாள். வேறொரு தாளில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக கோடுகள் கீறிப்பார்த்தாள். பேனை எழுதவில்லை.

“ இந்தாங்க என்பேனா. இதால எழுதுங்க.” அவன் நீட்டிய பேனையை அவள் வாங்கும்போது அவனுடைய இரு விரல்களால் அவளுடைய பெருவிரலை இலேசாக நசித்துவிட்டான். வசந்தி மனதினுள் என்ன நினைத்தாளோ, முகத்தில் எதுவித உணர்ச்சியும் காட்டவில்லை. அவனுடைய செயல் தொடர்பாக அவள் மெளனம் காத்தது அவனுக்குப் புதுத் தெம்பை அளித்தது.

குனிந்தவாறு அவள் எழுதத் தொடங்கினாள். சில நிமிடங்கள் கரைந்தன. வசந்தி என்ன நினைத்தாளோ தலையை உயர்த்தி “ நீங்க இன்னும் போகல்லையா?” என்றாள்.

“ போகத்தான் போறேன். போக முன்னாலே ஒன்றை மட்டும் உங்களிடம் சொல்லிட்டுப் போகலாமனு நினைக்கேன். கோபப்படமாட்டீங்களா?”

“ மாட்டேன். சொல்லிட்டுப் போங்க”

“ நீங்க... நீங்க ரொம்ப அழகா இருக்கீங்க” என்றான் ஒவ்வொரு சொல்லாக.

“ யூ! இதுதானா? ஒரு பெண்ணைப் பலவீனமாக்க எல்லா ஆண்களும் இந்த வசனத்தைத்தான் பாவிப்பாங்களாம். இது எனக்கு நல்லாவே தெரியும்” என்றாள் பெரிதாக சிரித்தவாறு.

பரந்தாமனுக்கு சப்பென ஆகிவிட்டது.

“ அதோ . உங்க வான் வர்ர சப்தம் கேக்குது. நீங்க போகல்லையா?” என்றாள் தொடர்ந்து.

அப்போது தமிழ்மாறன் அறைக்குள்ளிருந்து வெளியேகி இவர்களை நோக்கி நடந்துவந்தான்.

“ நீங்க இருவரும் இன்னும் போகல்லையா?”

“ இதோ போகத்தான். வான் வரும்வரை பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன்.”

“ ஏன் மிஸ். நீங்க...?”

“ அரை மணி நேரம் இருந்து இந்த றிப்போர்ட் வேலைகளை முடிச்சிட்டுப் போகலாமனா பரந்தாமன் ஸார் நந்தியா வந்து டிஸ்டர் பண்ணாரு”

வசந்தி அப்படிக் கூறியது பரந்தாமனுக்கு முகத்தில் அடித்தாற்போல் பட....

‘ நான் நந்தியா? அல்லது உன் நாயகனா? பார்க்கிறேன்டி ‘ மனதுக்குள் கறுவிக் கொண்டு அங்கிருந்தும் அகன்றான்.

வசந்தியும் வீட்டுக்குப் போவதற்காக எழுந்தாள்.

(14)

III டசாலை விடுமுறை முடிந்து தமிழ்மாறன் மல்லிகைக் கிராமத்துக்குத் திரும்பவும் வந்திருந்தான். விடுமுறைக் காலத்தில் வசந்தி

அவனுடைய சுகம் விசாரித்து இரண்டு கடிதங்கள் அனுப்பியிருந்தாள். அவன் பதில் எழுதவில்லை. திருமணம் தொடர்பாக சம்மதம் கேட்டு பெற்றோர் அவனைத் தினமும் தொல்லைப்படுத்தினர். எம்.ஏ பரீட்சை எழுதி விட்டுத்தான் திருமணம் பற்றி முடிவு செய்வதாக பொய் சொல்லி சமாளித்தான். சகோதரிகளின் வீடுகளில் சில நாட்களைக் கழித்தான்.

“உன் ஸ்கூல் ஒரு பொண்ணு படிப்பிக்கிறாளாமே. அவ ரொம்ப அழகாமே. உண்மையா?” என அவனுடைய சகோதரியொருத்தி ஒரு நாள் கேட்டாள்.

“ஏன் கேக்கிறே? உனக்கு யார் சொன்னது?”

“அப்பாதான் சொன்னார். சினிமாக் காரிகளைப்போல அவ்வளவு வடிவாமே?”

“வடிவோ, வடிவில்லையோ. ஒரு பொண்ணு படிப்பிப்பது மட்டும் உண்மை”

“அந்தப் பெண்ணைப் பற்றி விசாரிக்க அப்பா அவங்க ஊருக்குப் போயிட்டு வந்தார்”

“எதுக்காக?”

“எல்லாம் உனக்காகத்தான். ஆனா அவருக்கு அதிலே விருப்பமில்லே”

“ஏன்?”

“அவங்க சாதியிலே குறைஞ்சவங்களாம்”

“ஓ.....”

“இதைப் பற்றி உன்னிடம் ஜடையாகச் சொல்லச்சொல்லி அப்பாதான் சொன்னாரு. அந்தப் பெண் தொடர்பாக நினைக்கவும் கூடாதுன்னு சொல்லச் சொன்னாரு”

“வேறு என்ன சொன்னாரு?”

“அந்தப் பெண் தொடர்பாக உனக்கு ஏதாவது எண்ணம் இருக்கான்னு அறியச் சொன்னாரு. அப்படி இருந்தா விட்டுவிடச் சொன்னாரு. அவருக்குத் தெரியாமல் நீ ஏதாவது செய்தா அவர் சடலத்தையே நீ பார்க்கக் கூடாது என்றும் சொல்லச் சொன்னாரு”

“நிறைய சொல்லி இருக்காரே”

“ஆமாண்ணே. அவ்வளவுக்கு அவக சாதி குறைந்தவங்களாம்.”

வசந்தி தொடர்பான எண்ணங்கள் மீண்டும் அவனுடைய மனதில் ஊட்டப்பட்டன. திருமணம் தொடர்பான சிந்தனைகள் தொடர.... அந்த எண்ணம்..... ஓ! அந்த நினைவு..... சரேலென பளிச்சிட..... அது அவனை உலுக்கியது. ஆடிக் காற்றுத் துரும்பாக அவன் மனம் அல்லாட.....ஹோ..... என்ற பேரிரைச்சலுடன் மனம் அழித் தொடங்கியது.

சரேலென சிந்தனைகளை வேறு திசைக்குத் திருப்பினான்.

விடுமுறையின்போது சில நாட்களை அவன் கொழும்புக்குச் சென்று கழித்தான். அவனுடைய ஆத்ம நண்பனான மனோகரன் கொழும்பில் நீர்ப்பாசன இலாகாவில் தொழில்நுட்ப உத்தியோகத்தனாகக் கடமையாற்றுகிறான். அவனுடைய அறையில் தங்கினான். மல்லிகைக் கிராமத்தைப் பற்றி ஈடுபட்டுள்ள பொதுப் பணிகள் பற்றி..... சதாசிவம், வசந்தி ஆகியோர் பற்றியெல்லாம் மனம் விட்டு அவனுடன் கதைத்தான்.

மனோகரனின் ஆலோசனைக்கு இணங்க சமூக சேவைகளில் ஈடுபடும் அரச சார்பற்ற நிறுவனமொன்றுக்குச் சென்று, அதிகாரிகளைச் சந்தித்து மல்லிகைக் கிராம மக்களின் பொருளாதார சிரமங்கள் குறித்து கலந்துரையாடினான். தனது தலைமையில் இயங்கும் கிராம அபிவிருத்திச் சங்கம் தொடர்பாகக் குறிப்பிட்டு, கிராமத்தில் வதியும் ஏழைப் பெண்கள் உப உணவப் பயிர்ச் செய்கையில் ஈடுபட நிதியுதவி செய்யுமாறு வேண்டினான்.

நிறுவன அதிகாரிகளின் கோரிக்கைக்கிணங்க, கிராமம் தொடர்பான சகல விபரங்களையும் எழுத்தில் கொடுத்தான்.

மனோகரன் அவனை பிறிதொரு நிறுவனத்துக்கு அழைத்துச் சென்று அதன் தலைவரை அறிமுகம் செய்து வைத்தான். மல்லிகைக் கிராம பாடசாலைப் பிள்ளைகளின் நிலைமையை மாறன் தலைவருக்கு விபரித்ததன் பலனாக, அவர்களுக்கு அன்பளிப்பாக வழங்குவதற்காக பல ஆயிரம் ரூபா பெறுமதியான உடுப்புக்கள் தருவதற்கு தலைவர் சம்மதித்தார்.

வசந்தியும் ஏனைய ஆசிரியர்களும் விடுமுறை முடிந்து வந்திருந்தனர்.

புதிதாக அமைக்கப்பட்ட கிறவல் பாதையின் மருங்கில் மின் கம்பங்கள் நடப்பட்டு கம்பிகள் இணைக்கப்பட்டிருந்தன. கிராமத்தினுள்ளும் பல பாதைகளில் பொருத்தப்பட்டிருந்த மின் கம்பிகள் சூரிய ஒளியில் தகதகத்தன. தெரு விளக்குகள் பல இடங்களில், அம்மன் கோயில் சந்தியில் மேர்குரி பல்ப் தொங்கியது.

இதுவரை மின் சாரம் வழங்கப்படவில்லை. அடுத்த இரண்டு கிழமைகளுக்கிடையில் மின் மாற்றி கொண்டு வந்து பொருத்தப்பட்டதும் மின் விநியோகம் நடைபெறலாமென பேசிக் கொண்டார்கள்.

அந்தப் பகுதியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர், உதவி அரசாங்க அதிபர் ஆகியோரை அழைத்து மாறனின் தலைமையில் மின்சார விநியோக தொடக்க விழா வைவத்துக்கான ஏற்பாடுகள் நடைபெறுவதாக சதாசிவம் கூறினார்.

கிராம முன்னேற்றச் சங்கம் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதாக கடிதம் கிடைத்திருந்தது.

பாடசாலை வழமைப் பிரகாரம் தேசியக்கொடி ஏற்றி வைக்கப்பட்டு, தேசிய கீதமும் தேவாரமும் பாடப்பட்டு தொடங்கப்பட்டது.

இடைவேளையின்போது வசந்தி மாறனின் அறைக்குள் வந்தான்

“ ஸார்....”

“ என்ன மிஸ் ?”

“நேற்று ரெயின்லே வரும்போது உங்களைத் தேடினேன். காண முடியல்ல”

“ நான் நைட் பஸ்ல வந்தேன்”

“ அந்தக் குருட்டுப் பிச்சைக்காரன் நேற்றும் ரெயின்லே பிச்சை எடுத்தான்”

அவள் கூறியதும், பிச்சைக்கார கிழவன் அவர்களைப் பற்றிக் கூறிய வார்த்தைகள் சரேலென அவனது நினைவில் எழுந்தன.

‘ நீங்க புருசனும், பெண்சாதியும் நல்லா இருக்கணும்’

“ ஏன் மிஸ் நேற்றும் ஏதாவது அசம்பாவிதமா?”

“இல்ல ஸார். அப்படி நடந்தாலும் அவனுக்கு உதவிசெய்ய நீங்க இல்லையே.” சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தாள். அவளின் சிரிப்பொலி வெளி வராந்தையில் நடந்து சென்ற பரந்தாமனுக்கு நாராசமாக ஒலித்தது. அவள் மாறனிடம் அடுத்துக் கேட்ட கேள்வியும் அவன் செவிகளில் பட்டது.

“ ஸார். லீவு நாளைலே உங்களுக்கு ரெண்டு கடிதங்கள் அனுப்பினேனே”

இன்னும் பரந்தாமனால் அங்கு தொடர்ந்து நிற்க முடியவில்லை.

‘ விடுமுறையின்போது இவள் அவனுக்குக் கடிதம் அனுப்பியிருக்கிறாள். இவனும் பதில் எழுதியிருப்பான். இதுதான் விடுமுறையிலிருந்து திரும்பியதும் அரைக்குள் சென்று கொஞ்சலும், குலாவலும், இதற்கு நான் முடிவு கட்டவேண்டும். வசந்தி என்னை விட்டும் போக நான் விடப்போவதே இல்லை’ பரந்தாமன் நினைத்தான். அவனுடைய சிந்தனைகள் இறுகின.

(15)

ஈமார் இருபது நாட்கள் சென்றன. பாடசாலைக்குக் கிடைத்த கடிதங்களைமாறன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய பெயருக்கு நான்கு கடிதங்கள் வந்திருந்தன. விடுமுறையில் கொழும்புக்குச் சென்றபோது அவன் சென்று கதைத்த அரசசார்பற்ற நிறுவனத்தால் அனுப்பப்பட்டிருந்த ஒரு கடிதத்தில் மல்லிகைக் கிராம உப உணவுப் பயிர்ச்செய்கைக்காக நாற்பதினாயிரம் ஒதுக்குவதாக அறிவிக்கப் பட்டிருந்தது.

மற்றக் கடிதத்தில், அவனுடைய பாடசாலை மாணாக்கர்களுக்கு பகிர்ந்தளிப்பதற்காக துணிவகைகள் பக்கத்து பட்டினத்தின் முகவரியொன்றுக்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளதாகவும், அவற்றைக் கையேற்குமாறும் மனோகரனுடன் அவன் சென்று கதைத்த நிறுவன தலைவர் எழுதியிருந்தார்.

அடுத்த கடிதம் அவனுடைய தகப்பனிடமிருந்து வந்திருந்தது. அழகிய பெண்ணொருத்தியின் புகைப்படமொன்றையும் வைத்து அவனின் தாய் தனது கைப்பட கடிதம் ஒன்றை எழுதியிருந்தாள். தகப்பனின் கடிதமும் இருந்தது. வழக்கமான மாமூல் சமாச்சாரம். கடிதத்தை வாசித்துவிட்டு நீண்டதொரு பெருமூச்சை உதிர்த்தான். புகைப்படத்தை மேலால் மேய்ந்தான்.

அடுத்த கடிதம் கோணலான கையெழுத்தை காசு உறையில் கொண்டதாக இருந்தது.

'தமிழ்மாறன் என்ற காமுகனே!' என விளித்து அதனுள்ளிருந்த கடிதம் தொடங்கப்பட்டிருந்தது. மாறன் உசாரானான். அவனுடைய முழங்கால்கள் நடுங்கின. வயிற்றுக்குள்ளிருந்து பந்து போன்ற ஏதோவொன்று சரேலென மேலெழுந்து தொண்டையை அடைத்ததுபோல் உணர்ந்தான். சரசர வென கடிதத்தை வாசித்தான்.

'ஆசிரியை வசந்தியுடன் அவன் முறை கேடாகப் பழகுவதாகவும், அடிக்கடி அவளை அவனுடைய அறைக்குள்ளும், விடுதிக்குள்ளும் வரவழைப்பதாகவும், இந்தக் கூத்தை முழு மல்லிகைக் கிராம மக்களும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதாகவும், இதை நிறுத்தாமல் விட்டால் சவுக்கால் அடித்து கிராமத்தை விட்டும் தூரத்தப்படுவான்' என்றும் எழுதப்பட்டிருந்தது.

அந்தக் கடிதத்தை திரும்பவும் வாசித்தான். அழுவதா, சிரிப்பதா என்றே அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

கிராமத்தில் அவனுக்கு யாரோ ஒருவன் எதிரியாக இருக்கிறான் என்பதை இக்கடிதம் காட்டியது. இதைப்பற்றி அவன் சட்டை செய்யப் போவதில்லை. வசந்தியுடன் எந்த அளவுக்கு அவன் பழகுகிறான் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அது அவளுக்கும் தெரியும். அனாமதேயக் கடிதங்களுக்கெல்லாம் அவன் பயப்படப் போவதில்லை.

சில வினாடிகள் அந்தக் கடிதத்தை உற்று நோக்கியவாறு அவன் இருக்கும்போது... சரேலென வேதனையான அந்த எண்ணம் மனதில் எழ..... மனம் வெடித்து அழ..... கைகளை மேசையில் அழுத்தி உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்தினான்.

பரந்தாமனை அழைத்து 'ஸ்ராய் கொண்பரன்க'க்கு ஏற்பாடு செய்யச் சொன்னான். பாடசாலை விவகாரங்கள் சில தொடர்பாக ஆசிரியர்களுடன் கலந்துரையாட வேண்டி இருந்தது.

'ஸ்ராய் மீட்டிங்' என மாறன் சொன்னதுமே பரந்தாமன் திடுக்குற்றான். அன்றைய தபாலில் மாறனுக்குக் கிடைத்த அனாமதேயக் கடிதத்தை

அனுப்பியவனே அவன்தான். அவனுக்கு விசுவாசமான ஒருவனைக் கொண்டு அதை எழுதுவித்து அவன் அனுப்பினான்.

ஆசிரியர்கள் அதிபரின் அறைக்குள் கூடினர்.

பாடசாலை தொடர்பான மாமூலான சில விடயங்கள் ஆராயப்பட்ட பின்னர்.....

“ஐந்தாம் ஆண்டு புலமைப்பரிசில் பரீட்சை தொடர்பாக கதைப்பதற்குத்தான் இந்தக் கூட்டத்தை கூட்டுமாறு சொன்னேன்” என்றான் மாறன்.

“சென்ற வருடம் கூட நாங்கள் சில மாணவர்களை அந்தப் பரீட்சைக்காக அனுப்பி வைத்தோம்” என்றார்கள் கனகசபை. அவர் எப்போதுமே முந்திரிக் கொட்டை. தீர்க்கமான சிந்தனை இல்லாமல், எப்போது எதைக் கதைக்க வேண்டும் என்றில்லாமல் மனதில் படுவதை உடனேயே கக்கி விடுவார்.

“எத்தனை பேர் சித்தியெய்தினாங்க?”

“பரீட்சை ரொம்ப கஸ்ட்மாம். யாருமே சித்தியடையல்ல”

“வேறு பாடசாலை மாணவர்கள் சித்தியடைந்தாங்களே. அது எப்படி முடிந்தது?”

கனகசபை மௌனம் கடைப்பிடித்தார்.

“கிராமத்திலே உள்ள பிள்ளைகளுக்கு இதற்கெல்லாம் படிக்கப் போதிய வசதியில்லை. இத்தனை பிள்ளைகளையும் மேய்க்க நாங்க மூன்றுபேர்தான் இருந்தோம். நிலைமை அப்படியிருக்க அவங்க எப்படி பாஸ் பண்ணுவாங்க?” என்றான் பரந்தாமன் சற்று கடுகிடுப்புடன்.

“உண்மைதான். ஆசிரியர்கள் மூவர் இருந்தாலும் படிப்பித்தது இருவர் மட்டும்தானே” கூறிவிட்டு கனகசபையையும், ஆறுமுகத்தையும் பார்வையால் துருவினான்.

ஆள் மாறி ஆள் அவர்கள் லீவில் சென்றது மாறனுக்குத் தெரிந்துவிட்டது என பரந்தாமன் நினைத்தான்.

‘வசந்தியை நம்பவே கூடாது. நான் இவளை நம்பி கூறியதையெல்லாம் இவனிடம் சொல்லியிருக்கிறான். அந்தளவுக்கு இவர்களுக்குள் இறுக்கம்!’

“ஏற்கனவே நடந்து முடிந்த விசயங்களை நான் கிளர விரும்பவில்லை. பாடசாலை ஆரம்பித்த காலம் முதல் யாருமே இந்தப் பரீட்சையில் இக்கிராமத்திலிருந்து சித்தியடையவில்லை. அரசின் இந்த நல்லதிட்டத்தினால் இக்கிராமப் பிள்ளைகள் யாரும் இதுவரை பயனடையவில்லை. ஒரு பாடசாலை முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை மக்கள் எதைக் கொண்டு தீர்மானிக்கிறார்கள் தெரியுமா?”

யாரும் பதிலளிக்கவில்லை. முந்திரிக் கொட்டை கனகசபைகூட தலையைத் தொங்கப் போட்டவாறு வாளா விருந்தார்.

“உங்களுக்குப் பதில் தெரியும். சொல்ல வெட்கப்படுகிறீங்க. ஒரு பாடசாலை எந்த அளவு அதிகமாக பொதுப்பரீட்சைகளில் தனது மாணவர்களை சித்தியடைய வைக்கிறதோ அதுதான் அதன் வளர்ச்சி. ஆரம்ப பாடசாலையான நமது பாடசாலையின் வளர்ச்சியை மதிப்பிடுவது இந்த புலமைப் பரீட்சை முடிவுகள் தான். ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா?”

“ஆமா லார்” என்றான் வசந்தி. பரந்தாமன் தலையை நிமிர்த்தி அவளைப் பார்த்துவிட்டு, ஆறுமுகத்துடன் கண்களால் சிரித்துவிட்டு தலையைக் குனிந்தான்.

“இந்த வருடம் பல மாணவர்கள் இப் பரீட்சையில் சித்தியடையக் கூடியவாறான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும். கிராமத்தில் கல்விப் புரட்சியொன்றை உண்டாக்க இதைவிட வேறு வழி இல்லை.”

“எங்களால் முடிந்தளவு கஸ்டப்படலாம். பிள்ளைகளும் முயற்சி எடுக்கவேன்னா நாம என்ன செய்யலாம்?” என்றார் தன் நாவை அடக்க முடியாமல் கனகசபை.

“நாம கஸ்டப்படுவது வேறு. திட்டமிட்டு ஒரு இலட்சியத்துக்காக கஸ்டப்படுவது வேறு. இப்போ நாம இலட்சியமொன்றை அடைவதற்காக கஸ்டப்படப் போகிறோம். இது தொடர்பாக என்னோடு ஒத்துழைப்பதற்கு யார் தயார்?” கேட்டுவிட்டு மற்றவர்களைப் பார்த்தான்.

“நான் தயார்” என்றாள் வசந்தி.

அவள் அப்படிக் கூறியதால், பாடசாலையில் தனது மதிப்புக் குறைந்து விடலாமென நினைத்த பரந்தாமன் “நானும் தயார்” என்றான். மற்றவர்களும் தாங்களும் தயாரென சாட்டுக்குக் கூறி வைத்தனர்.

இது தொடர்பாக அவர்கள் நீண்ட நேரம் உரையாடி ஒரு திட்டத்தைத் தயாரித்தனர்.

“பின்னேரம் வகுப்பு வைத்தால் யார் படிப்பிப்பீங்க?” மாறன் கேட்டான்.

“பின்னேரம் எனக்கு எந்த வேலையும் இல்லை. நான் படிப்பிக்கிறேன்” என்றாள் வசந்தி.

வசந்தி பிற்பகல் வேளைகளில் பாடசாலைக்குத் தனியே வருவதை பரந்தாமன் விரும்பவில்லை. அவ்வாறு அவள் வந்தால், மாறனும் அவளும் தனியே பழக சந்தர்ப்பம் கிடைக்கலாம். இதற்கு அவன் விடப்போவதில்லை. மாறாக அவனும் வந்தால், அவளுடன் இன்னும் நெருங்கிப் பழக சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்.

“நானும் பிற்பகல் வகுப்பு எடுக்கிறேன்” என்றான் பரந்தாமன்.

“ஆரம்பத்தில் நீங்கள் இருவருமே போதும். பரீட்சை நெருங்கும்போது மற்றவர்கள் உதவி செய்யலாம். நான் இதற்காக ஒரு நிகழ்ச்சித் திட்டம் தயாரிக்கிறேன். அதை அமுல்படுத்தலாம். இன்னும் சில நாட்களில் மாணவர்களின் பெற்றோர்களை இங்கு அழைத்து கூட்டம் வைத்துக் கதைக்கலாம்.”

அவர்கள் வேறு பல விடயங்களைப் பற்றியும் கதைத்தனர். அனாமதேயக் கடிதம் தொடர்பாக மாறன் கதைக்கலாமென எதிர்பார்த்து பரந்தாமன் ஏமாற்றமடைந்தான்.

பரந்தாமனைப் பொறுத்தவரை அந்தக் கலந்துரையாடல் மனதில் மகிழ்ச்சியை அளித்தது. பிற்பகல் வேளைகளில் அவன் வசந்தியுடன் தனியே பழகலாம், மனம் விட்டுக் கதைக்கலாம். காலப் போக்கில் அவள் அவனுக்குக் கிடைக்க இது ஒரு சுருவியாக பயன்படப் போகிறது என நினைத்து மகிழ்ந்தான். ஆனால் மாறன் தயாரிக்கப் போகும் நிகழ்ச்சித்திட்டம் தினசரி ஒவ்வொரு பாடம் ஒர் ஆசிரியரால் மட்டும் படிப்பிக்கக் கூடியவாறு அமையப் போகிறது என்பதை அவன் அப்போது அறிந்திருக்கவில்லை.

(16)

தமிழ்மாறனின் அழைப்புக்கிணங்க தர்மகர்த்தா சதாசிவம் அவனைப் பார்க்க வந்திருந்தார். விடுதிக்கு முன்னால் நிழல் பரப்பி நின்ற வேப்ப மரத்தின் கீழ் கதிரைகளைப் போட்டு இருவரும் அமர்ந்தனர்.

பாடசாலை மண்டப கோடியொன்றில் வசந்தி பிற்பகல் வகுப்பு நடாத்திக் கொண்டிருந்தாள். வகுப்பில் எண்ணி இருபது பிள்ளைகள் இருந்தனர். ஏற்கனவேயே அவர்களின் பெற்றோர் அனைவரையும் வரவழைத்து, புலமைப் பரிசில் பரீட்சை தொடர்பாக அவர்களுக்கு விளக்கிக்கூறினான். பரீட்சையில் சித்தியடைவதால் கிடைக்கக்கூடிய பலன்கள் குறித்து எடுத்துச் சொன்னான். கொழும்பிலுள்ள நிறுவனத்திடமிருந்து கிடைக்கப் போகும் தூணி வகைகளில் கூடிய பங்கை அவர்களுடைய பிள்ளைகளுக்குத் தருவதாக சொன்னான். அவர்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கும் ஒத்துழைப்பைப் பற்றி விபரித்தான்.

பிற்பகல் வகுப்புகள் தொடங்கப்பட்டுவிட்டன. பரந்தாமனுக்கு பெரிய ஏமாற்றம். வசந்தி வகுப்பு நடத்தும் நாட்களில் அவன் வருவதில்லை. 'ஏன்தான் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றோமோ' என மனதுக்குள் புழுங்கினான்.

"நான் எல்லாமே கேள்விப்பட்டேன். ஐந்தாம் ஆண்டு பரீட்சைக்காக விசேசமா வகுப்பு நடத்துறீங்களாமே?" என்றார் சதாசிவம்.

"ஆமாங்க. இந்த வருசம் கணிசமான பிள்ளைகளை சித்தியடைய வைத்து, கிராமத்திலே கல்விப் புரட்சிக்கு வித்திட வேண்டும் என்பது என் ஆசை"

"உங்களைப் போல நாலுபேர் ஏற்கனவேயே எங்க கிராமத்திலே வசித்திருந்தா, நாங்க எவ்வளவோ முன்னேறி இருப்போம். கடவுள்தான் உங்களை எங்க கிராமத்துக்கு அனுப்பிவிருக்காரு"

“ அது இருக்கட்டும் .சில முக்கியமான விசயங்களைப் பற்றி உங்க கூட கதைக்கணும்.”

“ சொல்லுங்க”

“கிராமத்துக்கு மின்சாரம் வழங்குவதற்காக றான்ஸ்போமர் கொண்டு வந்து பொருத்திட்டாங்க. அதைத் தொடங்கி வைக்கணும். உப உணவுப் பயிர் செய்கைக்காக நாற்பதினாயிரம் ரூபா பணம் கிடைச்சிருக்கு. அந்தத் தொழிலைச் செய்யக் கூடியவங்களுக்குப் பணத்தைப் பிரித்துக் கொடுக்கணும். மாணவர்களுக்கு கொடுப்பதற்காக துணிவகை கிடைச்சிருக்கு. அதையும் பங்கிடணும். அதனாலே இந்த மூணு நிகழ்ச்சிகளுக்குமா சேர்த்து கிராமத்திலே ஒரு பெரிய விழா எடுக்கலாம்.”

“ அதுக்கென்ன. எடுத்துட்டா போகுது. உங்க தலைமையிலேதான் மின்சாரம் வழங்குவதற்கான தொடக்க விழா வைக்கணுமனு நாங்க ஏற்கனவேயே தீர்மானிச்ச இருக்கோம்”

“ அந்த விழாவுக்கு இந்தப் பகுதி எம்.பி. அரசாங்க அதிபர், உதவி அரசாங்க அதிபர் உட்பட சகல உயர் அதிகாரிகளையும் அழைப்போம். அத்துடன்..... ”

“ சொல்லுங்க”

“ இப்போதெல்லாம் சுய உதவி வீடமைப்புத் திட்டத்தின் கீழ் கிராமங்களிலே வீடு கட்டுறாங்க. வீடு கட்டத் தேவையான சகல பொருட்களும் அரசாங்கம் தரும். கூலியாட்களுக்கான கூலியை மட்டும் நாம கொடுக்கணும்”

“ பொருட்களை இலவசமாகவே தாராங்களா?”

“ இல்ல .பொருட்களுக்கான பணத்தை முப்பது வருட தவணையிலே நாம திருப்பிக் கட்டணும்.”

“ ரொம்ப நல்ல திட்டமா தெரியுதே?”

“ வேற மாவட்டங்களிலே கிராமங்களிலுள்ள குடிசைகளெல்லாம் கல் வீடுகளாக மாறிக்கொண்டே போகுது. அதற்காகத்தான் முக்கியமான பிரமுகர்களை யெல்லாம் அழைக்கலாம் என்றேன். அவர்களிடம் இந்தக் கோரிக்கையை விடுவோம். கிடைத்தா அதிர்ஸ்டம் தான் ”

“ அம்மன் கோவில் மைதானத்திலே கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்வோம். செலவையெல்லாம் ஊர் மக்கள் பொறுப்பெடுப்பாங்க.”

அவர்கள் இருவரும் இருட்டும் வரை கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். உத்தேச விழா தொடர்பாக ஆழமாக ஆராய்ந்து சில முடிவுகளை எடுத்தனர்.



புலமைப் பரிசில் பரீட்சைக்கான பிற்பகல் வகுப்பு இத்தனை ஏமாற்றமாக அமையும் என பரந்தாமன் கற்பனைதானும் பண்ணியிருக்கவில்லை. தமிழ்மாறன் மேல் அவனுக்கு அளவு கடந்த ஆத்திரம். தன்னையும், வசந்தியையும் தனியாக பழக விடாமல் செய்ய திட்டமிட்டு பாடங்களை தமிழ்மாறன் அமைத்திருக்கலாம் என அவன் நினைத்தான்.

அன்று பாடசாலை முடிவற்றதும், தனியார் வாகனமொன்றில் ஏறி தமிழ்மாறன் பட்டணத்துக்குச் சென்றுவிட்டான். கிராமத்தில் நடக்கவிருக்கும் விழாவுக்கு உயர் அதிகாரிகளை அழைப்பதற்காக அவன் சென்றிருந்தான்.

வசந்தி மதிய உணவுக்குப் பின் பாடசாலைக்கு வந்து மாணவர்கள் வரும்வரை காத்திருந்தாள். மாணவர்களின் முன்னேற்றம் எதிர்பார்த்ததைவிட அதிகமாகக் காணப்பட்டது.

தமிழ்மாறன் விடுதியில் இருக்கமாட்டான் என்பது பரந்தாமனுக்கு தெரிந்திருந்தது. தனிமையில் இருக்கும் வசந்தியுடன் கதைக்கக்கூடிய அழர்வசந்தர்ப்பமாக அன்றைய பிற்பகல் பொழுதை பரந்தாமன் கருதினான்.

அவனை வசந்தி எதிர்பார்க்கவேயில்லை. மோட்டார் சைக்கிளை நிறுத்திவிட்டு அவளை நோக்கி நடந்து வந்தான். பிற்பகல் வகுப்புக்காக அதுவரை வருகை தந்த மாணவர்கள் அங்குமிங்குமாக விளையாடிக்கொண்டு நின்றனர்.

“என்ன மிஸ். அதிபர் இல்லையா?” வந்தவுடன் கேட்டான்.

“டவுனுக்குப் போய் இருக்கார் போல”

“நீங்க தனியாகத்தான் இருக்கீங்களா—”

“இல்லையே. பிள்ளைகள் நிற்கிறார்களே. நீங்க என்ன இந்த நேரத்திலே?”

“சும்மா..... பிறின்ஸிபல் டவுனுக்குப் போவதைப் பார்த்தேன். நீங்க தனியா இருப்பீங்களே. உங்களுக்குத் துணையா இருக்கலாம்னு.....” சிரித்தான்.

“ரொம்ப பரோபகாரியா இருக்கீங்களே”

“உங்களுக்காக எதையும் செய்ய நான் ஆயத்தமாயிருக்கேன்.” கூறிவிட்டு அவளுடைய கண்களை உற்றுப் பார்த்தான்.

“நான் கொடுத்து வைத்தவள். ஒன்று செய்வீங்களா?”

“சொல்லுங்க எதையும் செய்வேன்”

“அப்பா கடிதம் எழுதியிருக்காரு”

“உங்க அப்பாவா? என்ன விசயம்?”

“அவசரமா ஐம்பதாயிரம் பணம் தேவையாம். நீங்க கடனா கொடுப்பீங்களா?” கேட்டுவிட்டு அவள் அவனது விழிகளை ஊடுருவினாள்.

“ என்ன மிஸ், பெரிய தொகையா சொல்நீங்க. ஆயிரம், ரெண்டாயிரம்னா உடனேயே ஒழுங்கு செய்துடலாம்.”

“ எனக்காக எதையும் செய்வேன்னு சொன்னீங்களே, இதைச் செய்யக்கூடாதா?”

“ நீங்க இப்படி கேட்பீங்கன்னு நான் எதிர்பாக்கலை”

“ நான் சும்மாதான் கேட்டேன். அப்பா அப்படி ஒன்றுமே எழுதல்ல. ஆனா வேறு யாராவது பெண்களிடம் இனிமேல் இப்படி சொல்லிவிடாதீங்க” கூறிவிட்டுச் சிரித்தாள்.

பரந்தாமன் மூக்குடைபட்டவனானான்.

“ ஏன் மிஸ், நீங்க சஞ்சிகைகள் வாசிப்பதில்லையா?”

“ வாசிப்பேனே”

“ அவைகளிலே உள்ள ஜோக்கள்?”

“ ஜோக் என்றா எனக்கு ரொம்ப பிடிக்கும்”

“ ஒரு ஜோக் சொல்லட்டா?”

“ ஐயையோ, இப்ப வாணாம். பிள்ளைகள் எல்லோரும் வந்துட்டாங்க. நான் அவங்களுக்கு படிப்பிக்கணும்”

“ அப்புறமா சொல்றேன்”

“ பார்க்கலாம்”

பிள்ளைகள் அனைவரும் வந்து கதிரைகளில் அமர்ந்தனர்.

“ அப்போ..... நான் வகுப்பைத் தொடங்கணும்” கூறியவாறு கதிரையிலிருந்தும் எழுந்து நின்றாள்.

பரந்தாமன் மாணவர்களைப் பார்த்து சிரித்துவிட்டு, மோட்டார் சைக்கிளை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

(17)

அம்மன் கோயில் மைதானத்தில் ஜே.ஜே. என ஒரே கூட்டம். மல்லிகைக்கிராம மக்கள்..... அடுத்துள்ள குக்கிராமங்களைச் சேர்ந்தவர்கள்.....

வேறு கிராமங்களில் வசிக்கும் இக் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் சொந்தக்காரர்கள்.....

அம்மன் திருவிழாவுக்குக் கூட இவ்வளவு சனம் கூடாது என பேசிக்கொள்ளக் கூடியவாறு அவ்வளவு கூட்டம்.

பொதுக் கூட்டம் தேவாரத்துடன் ஆரம்பமாகியது. தமிழ்மாறன் தலைமை வகித்து பிரமுகர்களை வரவேற்றான். கணீர் என்ற அவனுடைய குரல்.... ஆற்றொழுக்கான தமிழ்நடை..... கூட்டத்தை அமைதிப்படுத்தியது.

தர்மகர்த்தா சதாசிவம் அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஐந்து நிமிடங்களில் நான்கு நிமிடங்கள் தமிழ்மாறணைப்புகழ்ந்து பேசினார். மாறன் பாடசாலை அதிபராக வந்த பின்னர்தான் மல்லிகைக் கிராமம் அபிவிருத்தியில் வீறுநடை போடுவதாக சிலாகித்தார்.

மீண்டும் மாறன் எழுந்தான். விழாவுக்கு வந்திருந்த முக்கிய பிரமுகர்கள் பேசுவதன் முன்னர் கிராமம் தொடர்பான தேவையொன்றை முன் வைப்பதாகக் கூறினான். கிராமத்தில் சுய உதவி வீடமைப்புத் திட்டம் ஒன்றை அமுல்படுத்துவது தொடர்பாக தான் சேகரித்து வைத்திருந்த புள்ளி விபரங்களைக் கூறி, மல்லிகைக் கிராம ஏழை மக்களுக்கு அந்தத் திட்டத்தின் கீழ் வீடுகளைப் பெற்றுத்தர வேண்டுமென வருகை தந்திருந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர் உட்பட சகல அரசாங்க அதிகாரிகளிடமும் கேட்டுக்கொண்டான்.

மாறனின் கோரிக்கையைக் கேட்டதும் கூட்டத்தினர் நீண்ட கரகோசம் செய்தனர்.

பிரமுகர்கள் ஒவ்வொருவராக பேசினர். கொழும்பிலிருந்து கிடைக்கப்பட்ட துணிகளை தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட சில ஏழைப் பிள்ளைகளுக்கு அடையாளமாக வழங்கினர்.

உப உணவுச் செய்கைக்காகக் கிடைத்த பணம் அதற்காக தெரிவான பெண்களுக்கு மேடையில் வைத்து பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது. பிற்பகல் ஆறரை மணி சுமார் இருக்கலாம். இருட்டத் தொடங்கியது. மாறனின் வேண்டுகோளைத் தொடர்ந்து, பாராளுமன்ற உறுப்பினர் எழுந்து மேசையிலேயே பொருத்தப்பட்டிருந்த மின் விசையொன்றை அழுத்தினார்.

மைதானம் முழுவதும்.... கிராமத்தின் தெருக்கள் எல்லாம்..... ஒவ்வொரு சந்தியிலும்..... மின்விளக்குகள் ஒளிபாய்ச்சின. கூட்டத்தினர் தொடர்ச்சியாக கை தட்டினர். இளைஞர்கள் நாக்கின் கீழ் விரல் வைத்து 'விசில்' அடித்தனர். பிள்ளைகளின் ஹா..... ஹோ..... என்ற பலமான சப்தம்..... ஒவ்வொருவர் முகங்களிலும் மகிழ்ச்சி.

வீடமைப்பு அதிகார சபையின் முகாமையாளர் சுய உதவி வீடமைப்புத் திட்டம் தொடர்பாக விரிவாக விளக்கிவிட்டு, பாராளுமன்ற அங்கத்தவர் சம்மதித்தால் அவ்வாறான ஒரு திட்டத்தை அந்தக் கிராமத்தில் நடைமுறைப்படுத்த தான் ஆவன செய்வதாகக் கூறினார்.

கூட்டத்தினர் மகிழ்ச்சியாய்க் கைதட்டினர். பாராளுமன்ற உறுப்பினர் இறுதியாக உரையாற்றினார். தமிழ்மாறன் போன்றோரின் தன்னலமற்ற சேவையை பெரிதும் பாராட்டிப் பேசினார். கிராமங்களின் அபிவிருத்தியில் பொது மக்களின் பங்களிப்பு பற்றி எடுத்துக் கூறினார். சுய உதவி வீடமைப்புத் திட்டத்தின் கீழ் அக்கிராம மக்களுக்கு வீடுகள் பெற்றத்தர தான் வாக்களிப்பதாகக் கூறினார்.

கரகோசம் சூறாவளியாகியது.

கூட்டம் முடிவுற்றதும் பிரமுகர்கள் பாடசாலைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். அங்கு அவர்களுக்கு இரவு விருந்து பரிமாறப்பட்டது. கிராமத்தின் பாரம்பரியத்துக்கமைய சமைத்த சைவ உணவு..... கத்தரிக்காய் வற்றல்..... தயிர்..... மோர்..... வகையறாக்கள்.

★ ★ ★

அடுத்த நாள் பிற்பகல் . அன்றைய வகுப்பு வசந்திக்குரியது.

தமிழ்மாறன் விடுதிக்குள்ளிருந்தான்.

“ ஸார்.....”

மாறன் திடுக்குற்றான். பொதுவாக வசந்தி விடுதிக்குள் வருவது மிக அபூர்வம். கூட்டிலில் பின்பக்கமாக தலையணைகளை உயர்த்தி வைத்து அவைகளில் சாய்ந்தவாறு பத்திரிகை வாசித்துக்கொண்டிருந்த அவன் திடீரென எழுந்தான். அகன்ற சதைப்பிடிப்புள்ள அவனுடைய வெற்று மார்பை பக்கத்தில் கிடந்த துண்டொன்றை எடுத்துப் போர்த்தினான்.

“ என்ன மில்?”

“ சும்மா..... உங்களைப் பார்த்துட்டுப் போகலாம்னு....”

“ வகுப்பு முடிஞ்சுட்டா-”

“ இப்பதான் முடிஞ்சது”

“ பிள்ளைகளெல்லாம் போயிட்டாங்களா?”

“ இப்பதான் போறாங்க”

“ நீங்க வீட்டுக்குப் போகல்லையா?”

“ போகத்தான் . அதுக்கு முன்னாலே உங்களை கொஞ்சம் சந்திச்சுட்டுப்

போகலாம்னு..... உங்களோட கதைச்சுட்டுப் போகலாம்னு....”

“ அப்பமன்னா.....அந்தக் கதிரைகளை எடுத்து வராந்தாவிலே போடுங்க. வெளியே இருந்து கதைக்கலாம்”

வசந்தி கதிரைகளை எடுத்து வெளியே போட்டாள்.

மாறன் அருகில் தொங்கிய ரீசேட்டை எடுத்து அணிந்தான். கண்ணாடியில் முகம்பார்த்து தலை சீவினான். மறுபக்கத்துக்குத் திரும்பி வசந்தியைப் பார்த்தான். கதிரைகளைப் போடுவதற்காக குனிந்தபோது தெரிந்த அவளது பின்னழகு..... அவனுக்குள் ஒருவித வரட்சியை ஏற்படுத்தியது.

சரேலென அந்த நினைவு! அவனைப் பாடாய்ப்படுத்தி வைக்கும் அந்த எண்ணங்கள்! மனதில் எல்லையில்லாத ஏக்கம் ! மனதுக்குள்ளேயே நீண்ட பெருமூச்சு.

பக்கத்திலிருந்த சுவரில் கைகளைக் குத்தி உணர்வுகளை அடக்க முயன்றான். மெதுவாக வெளியே வந்தான்.

வேப்ப மரத்தில் குயில் ஒன்று தனிமையாக வீற்றிருந்து கூவியது. வசந்தி அதை வேடிக்கை பார்த்தவாறு நின்றாள் .

“ மிஸ் . அப்படி இருங்க”

வசந்தி உட்கார்ந்தாள்.

“ ஏதோ பேசணும்னீங்க?”

“ நேற்றைய விழா பற்றி கிராமம் முழுதுமே பேசிக்கொள்ளாங்க”

“ என்ன பேசறாங்க?”

“ எல்லோருமே உங்களைப் புகழா புகழ்றாங்க. நீங்க இந்தக் கிராமத்துக்கு தெய்வம் போல வந்திருக்கிறீங்களாம்”

“ ரொம்ப பெரிய வார்த்தையெல்லாம் பாவிக்கிறாங்களே.”

“ நீங்க இங்கே வரல்லைன்னா. இந்த றோட் ஏது? மின்சாரம் ஏது? பயிர்த் தொழில் செய்வதற்கான பணம் ஏது? என்றெல்லாம் கேட்கிறாங்க. அத்தோட இன்னும் ஒன்று ”

“ என்ன அது”

“ கிராமத்திலே உள்ள இளம் பெண்களுக்கெல்லாம் சினிமாவிலே வர்ர ஹீரோ மாதிரி நீங்க.”

“ போச்சுடா. வாலிபர்கள் ஹீரோயின்களைக் கனவு காண்பது போல. பொண்ணுகள் என்னைக் கனவு காண்கிறார்களாக்கும்” கூறிவிட்டுச் சிரித்தான்.

“ லார் . நான் தங்கியிருக்கிற வீட்டுக்காரி என்ன சொன்னாள் தெரியுமா?”

“ என்ன சொன்னாள்?”

“உங்களை அவ வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து கண்ணாறுக்கு களிக்கட்டாம். நேற்று கூட்டத்திலே வைச்ச அத்தனை பேரின் கண் தீட்டும் உங்களிலே பட்டிருக்குமாம்.”

“சுத்த மூட நம்பிக்கை.”

“உங்களுக்கு மூட நம்பிக்கையா இருக்கலாம். அவங்க நம்புறாங்களே. அவங்க இப்போர் இன்னுமொன்றும் செய்யறாங்க”

“அது என்ன?”

“இந்த நாட்களிலே கிராமத்திலே பிறக்கிற பிள்ளைகளுக்கு உங்க பெயரைத்தான் வைக்கிறாங்க.”

தமிழ்மாறன் சரேலென எதையோ நினைத்தான். அந்தக் கிராம மக்களின் மத்தியில் கதாநாயகனாக மிளிரும் அவனுக்கு.....? அந்த எண்ணம் தலை நீட்டத் தொடங்குமாப் போன்று உணர்ந்தான்.

“ஸார்.....” வசந்தி அமைதியைக் கலைத்தாள்.

“என்ன மிஸ்?”

“இந்தக் கடிதத்தை உங்களிடம் காட்டிட்டுப் போகலாமென்று.....” கையிலிருந்த கடிதத்தை அவனிடம் நீட்டினாள்.

அவள் நீட்டிய கடிதத்தை அவன் வாங்காமல் “என்ன கடிதம் இது?” என்றான்.

“யாரோ போக்கிரிங்க அனுப்பியிருக்காங்க. அம்மன் கோவில் சவுக்கால் அடித்து நான் இந்தக் கிராமத்தை விட்டும் விரட்டப்படுவேனாம்”

அவனுக்குப்பரிந்துவிட்டது. தனக்கு கடிதம் அனுப்பிய அதே நபர் இவனுக்கும் அனுப்பி இருக்கிறான். கிராமத்திலுள்ள அவனுடைய எதிரி ! ஒரேயொரு எதிரி!

கடிதத்தை வாங்கி மேலோட்டமாக மேய்ந்தான். அவனுக்குக் கிடைத்த கடிதத்தில் காணப்பட்ட அதே வசனங்கள். அதே கோணல் கையெழுத்து. ‘வசந்தி என்னும் ஒழுக்கம் கெட்ட பிசாசே!’ என விளிப்பு.

“இந்தக் கடிதம் வந்த பின்னும் எதற்காக என் விடுதிக்குள் வந்தீங்க?”

“என் மனதில் வஞ்சகம் இல்லை. நான் எதற்காக பயப்படணும்? யாருக்குப் பயப்படணும்?”

“பனைக்குக் கீழிருந்து பால் குடிக்கலாமா?”

“நமக்காகத்தானே பால் குடிக்கோம். மற்றவர்களுக்காக இல்லையே”

“சமூகம், நாலுபேர் அப்படின்னு இருக்கே ?”

“இருந்துட்டுப் போகட்டுமே. என் கஸ்டங்களிலே, என் குடும்ப பொருளாதார கஸ்டங்களிலே அவங்க ஒத்துழைக்கத் தயாரென்றால், அந்த நாலு பேருக்கு நான்

பயந்துதான் ஆகணும். இல்லாவிட்டால் எதற்காகப் பயப்படணும்?”

“ என்னவோ, நான் உலக நடப்பைச் சொல்றேன்”

“நான் யதார்த்தத்தைச் சொல்றேன் ஸார். என் மனம் தூய்மையாயிருக்கு.”

வசந்தி இருட்டுமவரை அவனுடன் கதைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அந்த மாலைப் பொழுது அவளைப் பொறுத்தவரை எப்படியோ, மாறனுக்கு மகிழ்ச்சியாகக் கழிந்தது.

(18)

ஊமார் பத்து நாட்கள் சென்றிருக்கலாம். வட்டாரக் கல்வி அதிகாரி கையில் தோல் பையொன்றைத் தூக்கியவாறு பாடசாலைக்கு வந்தார். மாறன் அவரை வறவேற்றான்.

அதிகாரி பாடசாலையைச் சுற்றிப் பார்த்தார். ஒவ்வொரு வகுப்பாகச் சென்றார். மாணவர்களின் அப்பியாசப் புத்தகங்களை மேலோட்டமாக மேய்ந்தார்.

ஐந்தாம் வருட வகுப்புக்குச் சென்றார். வசந்தி அந்த வகுப்பின் ஆசிரியை. அவருக்கு வணக்கம் கூறினாள். மாணவர்களும் கூறினர். அன்பளிப்பாக வழங்கிய துணிகளைக் கொண்டு தைத்த உடுப்புக்களை அணிந்து அவர்கள் சுத்தமாக வந்திருப்பதை அவதானித்தார். அவர்களிடம் சில கேள்விகளைக் கேட்டு திருப்தியடைந்தார்.

அதிபரின் அறைக்குள் சென்றார். தேநீர் அருந்தினார்.

“ மிஸ்டர் மாறன். உங்க கூட கொஞ்சம் கதைக்க வேண்டியிருக்கு.” என்றார்.

“ சொல்லுங்க ஸார். பாடசாலை விசயமா?”

“ முற்றிலும் பாடசாலை விசயமென்று சொல்ல முடியாது”

மாறன் திணுக்குற்றான். ‘வசந்தி தொடர்பான விடயமாய் இருக்கலாமோ?’ நினைத்தான்.

“ சொல்லுங்க ஸார்”

“ உங்களுக்கெதிராக ஒரு முறைப்பாடு கிடைச்சிருக்கு. அதன் பிரதியை கல்வி அமைச்சருக்கும் அனுப்பியிருக்காங்க”

அவன் நினைத்தது சரி. வசந்திக்கும் அவனுக்கும் இடையில் கள்ள நட்பு இருப்பதாகவும், அதற்கு பாடசாலையைப் பயன்படுத்துவதாகவும் எழுதியிருக்கலாம். கல்வி இலாகாவக்கு அறிவித்து அவர்கள் இருவருக்கும் கரிபூச முயன்றிருக்கிறார்கள்.

அந்த எதிரி? அதுதான் அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

“ என்னைப் பற்றி முறைப்பாடா?”

“ எஸ் மாறன். நீங்க இங்கே உள்ள கிராம முன்னேற்றச் சங்கத்துக்குத் தலைவரா?”

“ ஆமா ஸார் ”

“ சமீபத்திலே இங்கே ஒரு விழா நடத்துனீங்களா?”

“ எஸ். உங்களுக்குக்கூட அழைப்பு அனுப்பினேன். நீங்க வரல்ல”

“ விழா என்ற போர்வையிலே பொது மக்களிடம் பெரியதொகை அறவிட்டு நீங்க ஏற்பம் விட்டதாக முறைப்பாட்டில் காட்டியிருக்காங்க”

மாறன் நீண்ட பெருமூச்சொன்றை உதிர்த்தான். வசந்தி தொடர்பாக இல்லை என்பதில் அவனுக்கு ஆறுதல்.

“ இதையிட்டு நீங்க என்ன சொல்நீங்க?”

“ விழா நடைபெற்றது உண்மை. விழா தொடர்பாக பணம் கையாள்வது நீங்கலாக ஏனைய சகல வேலைகளிலும் நான் உதவி செய்ததும் உண்மை. விழா நடத்தியது கிராம முன்னேற்றச் சங்கம் இல்லை என்பதும், கிராம பிரமுகர்கள் சிலரைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட ஒரு குழுவினர் என்பதும் உண்மை”

“ பணத்தைக் கையாண்டது யார்?”

“ கோயில் தர்மகர்த்தா சதாசிவம்பிள்ளை. நான் அந்தக் குழுவில் ஒரு அங்கத்தவன் கூட இல்லை. சதாசிவம்பிள்ளை கணக்குக் காட்ட வேண்டியது அந்தக் குழுவுக்குத்தான்”

“ அப்போ நீங்க இதிலே எதற்காக சம்பந்தப்பட்டீங்க?”

“ என்னுடைய ஆத்மதிருப்திக்காக. என்னுடைய அறிவு, அனுபவம் ஏழை மக்களுக்குப் பயன் படணும்னு நான் கருதியதாலே”

“ நான் உங்களை நம்புறேன்”

“ தேவையானா, சதாசிவம் பிள்ளையின் வாக்கு மூலத்தை எடுங்க. அவரைக் கூப்பிடறேன்”

“ வேண்டாம். வேண்டாம். நான் உங்களை நம்புறேன். அப்புறம். இன்னொன்று ”

மாறன் மீண்டும் திணுத்தான்! ‘இதுதான் வசந்தி பற்றியதாக இருக்குமோ?’

“ சொல்லுங்க ஸார் ”

“ பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கு பகிர்ந்தளிப்பதற்காக கொழும்பிலிருந்து நிறுவனமொன்றினால் அனுப்பப்பட்ட துணிவகைகளில் கணிசமானதை நீங்க எடுத்து விற்று விட்டீர்களாம்.”

மாறன் பூ..... வென வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

“ ஏன் சிரிக்கிறீங்க?”

“ சற்றுப் பொறுங்க ஸார்” கூறிவிட்டு வெளியே சென்று வசந்தியை அழைத்து வந்தான்.

“ மிஸ், பிள்ளைகளுக்கு துணி கொடுத்தோமே .அந்த விஸ்டை எடுத்து ஸாரிடம் கொடுங்க ”

வசந்தி ஏதோ ஒரு காசுதிக் கோவையினுள் இருந்த பட்டியலொன்றை எடுத்து அதிகாரியிடம் கொடுத்தாள்.

“ பாடசாலைக்கு கிடைத்த துணி, வழங்கிய பிள்ளைகளின் பெயர்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் வழங்கிய அளவு எல்லாமே இதிலே இருக்கு. துணி பெற்ற பிள்ளைகள் பாடசாலையிலே இருக்காங்க. அவங்களை அழைத்து நீங்களே விசாரிச்சுப் பாருங்க. அதோட, இந்தப் பட்டியலின் மூலப் பிரதி பதிவுத் தபால் மூலம் துணிவகைகள் வழங்கிய நிறுவனத்துக்கு அனுப்பியிருக்கோம்” கூறிவிட்டு நீண்ட பெருமூச்சொன்றை உதிர்த்தான்.

“ ஏன் பெருமூச்சு?” அதிகாரி கேட்டார்.

“ இல்ல ஸார். எனக்கு வேலை இல்லாம கொழும்புக்குப் போய், வேலை இல்லாம ஏதேதோ நிறுவனங்களிலே ஏறி இறங்கி, முக்கிய அதிகாரிகளைக் கண்டு கதைத்து, இந்தக் கிராமத்தின் ஏழ்மை நிலைமையை எடுத்துச் சொல்லி, கிடைத்த துணிப் பொதிகளை பட்டணத்திலிருந்து என் சொந்தப் பணத்திலே வாகனம் அமர்த்தி இங்கே கொண்டு வந்து இவங்களுக்கெல்லாம் பிரித்துக் கொடுத்தேனே. பிய்ந்த, கிழிந்த உடுப்புகளோட ஸ்கூலுக்கு வந்தவங்க இப்போ தூய்மையா உடுத்து வருவதற்கு நான் காலாக இருந்தேன் என நினைத்துக் கொண்டிருந்தேனே. அதுக்கு எனக்கு இதுவும் வேண்டும். இன்னமும் வேண்டும். நன்றி கெட்ட சனங்க!” கிராம மக்கள் அத்தனை பேரையும் பார்த்து மனதுக்குள் அவன் காரித்துப்பினான்.

“ மிஸ்டர் மாறன். நான் உங்களை நம்புறேன். மண்பூர்வமா நம்புறேன். யாரோ ஒருவன்தான் உங்க எதிரி. அவன் உங்கள் மேல் பொறாமைப் படறான். உங்க நல்ல நடவடிக்கைகளிலே எரிச்சல் படுறான். அவன்தான் இதை அனுப்பி

இருப்பான். அவனை நீங்க இனம் காணணும். மாறாக ஊர் மக்களைக் குறை கூறாதீங்க. அவங்க நன்றி மறக்கல்ல.”

அதிகாரி நீண்ட நேரம் அவனுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார். முன்னேற்றகரமான அவனுடைய திட்டங்களுக்கு பூரண ஆதரவு வழங்குவதாக வாக்களித்தார்.

பரந்தாமன் அறைக்குள் வந்து மாறனிடம் கதைத்துவிட்டுச் சென்றான். கல்வி அதிகாரி பாடசாலைக்கு வந்த நோக்கம் அவனுக்குத் தெரியும். மாறனுக்கு எதிராக அவனால் அனுப்பப்பட்ட குற்றச்சாட்டுக்கள் நிரூபிக்க முடியாதவை என்பதை அவன் அறிவான். எனினும், மாறனின் முகத்தில் கரிபூசவும், பாடசாலையிலிருந்தும் அவனாகவே மாறிச் செல்லக் கூடியவாறு அவனைத் தூண்டவும் அந்த முறைப்பாடு உதவலாம் என நினைத்து திருப்தியடைந்தான்.

(19)

கால போக வேளாண்மை அறுவடை நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. மல்லிகைக் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சற்றுத் தூர உள்ள நீர்ப்பாசனக் காணிகளுக்குச் சென்று அறுவடை வேலைகளில் ஈடுபட்டனர். ஒவ்வொரு குழுவாக சேர்ந்து சென்றனர். அறுத்துப் போட்ட வேளாண்மையை புரட்டி காய வைப்பதற்கும், கட்டுவதற்குமாக பெண்கள் சென்றனர். கை நிறையக் கூலி பெற்று வந்தனர்.

கிரமத்துக்கான சுய உதவி வீடமைப்புத் திட்டம் அனுமதிக்கப்பட்டு விட்டது. வீடமைப்புக்கான கட்டிடப் பொருட்களை களஞ்சியப்படுத்தி வைப்பதற்காக ஊரின் நடுவில் கிராம மக்களால் தற்காலிக கொட்டகையொன்று அமைக்கப்பட்டது.

ஒவ்வொரு வீடுகளுக்கு முன்பாகவும் செங்கற்கள் லாரிகளில் ஏற்றி வரப்பட்டு குவிக்கப்பட்டன. சீமெந்து மூடைகள் வழங்கப்பட்டன.

கிராமத்தில் மேசன் வேலையில் பயிற்சி பெற்றுள்ளவர்களுக்கு தொழில் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. பக்கத்து கிராமங்களிலிருந்தெல்லாம் தொழில் தேடி பலர் வந்தனர். சகல வீடுகளிலும் அடித்தளம் போடுவதும், சுவர் கட்டுவதும், சீமெந்து கலவையிடலுமாக ஒரேவேலை. அரசாங்க அதிகாரிகள் அடிக்கடி மல்லிகைக் கிராமத்துக்கு வந்து கட்டிட வேலைகளின் முன்னேற்றங்களைப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றனர்.

உப உணவுப் பயிர் செய்கைக்காக பணம் பெற்றவர்களின் வீடுகளில் வீட்டுத் தோட்ட பயிர்ச் செய்கை பெரிய அளவில் இடம் பெற்றது. வெண்டி, கத்தரி,

மிளகாய், பாவை, புடோல் போன்ற மரக்கறி வகைகள் காய்த்துக் குலுங்கின. விவசாய இலாகா அதிகாரிகள் வீடுகள் தோறும் சென்று பயிர் செய்கையில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு ஆலோசனை வழங்கினர்.

பக்கத்து பட்டணத்தில் மரக்கறி வியாபாரம் செய்பவர்கள் இப்போது மல்லிகைக் கிராமத்துக்கு படை எடுத்தனர். மரக்கறிகளுக்காக முற்பணம் கொடுத்தனர்.

கிராம முன்னேற்றச் சங்கத்தின் கூட்டம் தமிழ்மாறன் தலைமையில் அடிக்கடி நடைபெற்றது. உப உணவுப் பயிர்ச்செய்கைக்காக கடனுதவி பெற்றவர்கள் தவணைப் பணங்களை சங்கத்துக்கு மீள செலுத்தத் தொடங்கினர்.

தமிழ்மாறனின் ஆலோசனைக்கேற்ப சில பெண்கள் பயிர் செய்கையுடன், கோழிப்பண்ணையொன்றையும் வைத்துக்கொண்டனர். சிலர் மாடு வளர்ச்சுத் தொடங்கினர்.

கிராமம் முழுதும் இப்போது புது முகங்கள். எல்லோருமே சைக்கிள்களில் வரும் வியாபாரிகள். பால் வாங்க முட்டை வாங்க..... மரக்கறி வாங்க..... துணி விற்க வரும் பொட்டணி வியாபாரிகள்.

சுய உதவி வீடமைப்புத் திட்ட வீடுகள் ஜன்னல் மட்டத்துக்கு வளர்ந்து விட்டிருந்தன.

பாடசாலையில் புலமைப் பரிசில் பரீட்சைக்கான வகுப்புகள் எதிர்பார்த்ததை விட திருப்தியாக நடைபெற்றன. பரந்தாமன் வகுப்புகளுக்கு ஒழுங்கீனமாக வரத் தொடங்கியதால், அவனுடைய வகுப்பை இப்போது ஆறுமுகம் நடாத்தினார்.

கிராம முன்னேற்றச் சங்கத்தினால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட, கிராம பெண்களுக்கான சுகாதாரம் தொடர்பான கருத்தரங்கும், கிளிநிக்கும் பாடசாலையில் ஒரு சனிக்கிழமை நடைபெற்றன. குழந்தைகளுக்கு ஊசிபோடல், அம்மை குத்தல் போன்றவையும் இடம் பெற்றன. சயரோகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட பலர் பிரதான வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பப்பட்டனர்.

பெண்களுக்கான கருத்தரங்கில் குடும்பக் கட்டுப்பாடு தொடர்பான போதனைகள் வழங்கப்பட்டன. இதில் வசந்தி பெரிதும் ஈடுபட்டாள். இதை ஒழுங்கு செய்ததே அவள்தான்.

கருத்தரங்கின் இடைவேளையில் மாறன் வசந்தியைச் சந்திக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

“ என்ன மிஸ், இன்னும் கூட்டம் முடியல்லையா?”

“ இல்ல ஸார் ”

“ எதைப் பற்றிப் பேசறாங்க?”

“ குடும்பக் கட்டுப்பாடு பற்றி ”

“ அது உங்களுக்குத் தேவலையே. உங்களுக்குத்தான் இன்னும் கல்யாணமே ஆகல்லையே” சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தான்.

“ எதுக்கும் தெரிந்து வைத்துக்கொள்வது நல்லது தானே” அவளும் சிரித்தாள்.

“ நானும் கலந்து கொள்ளலாமா?”

“ இது பெண்களுக்கு மட்டும் தானாக்கும் ”

இருவரும் சேர்ந்து சிரித்தனர்.

★ ★ ★

II ரிகால மழைக்காக கருக்கூட்டல் தொடங்கிவிட்டது. இடைக்கிடை இடியும், மின்னலும்.

முதல் மழை கண்டவுடனேயே கிராமத்தவர்கள் வானம் பார்த்த தங்களது வயல்களை உழுவதற்குத் தொடங்கிவிட்டனர். பூமி ஈரமாக இருக்கும்போது உழுது, நெல்லை புழுதி விதைப்பாக எறிந்து விட்டால் மழை பெய்ததும் முளைக்கத் தொடங்கிவிடும்.

மல்லிகைக் கிராமத்தைச் சுற்றியுள்ள முன்னூறு ஏக்கர் வயல்களிலும் ஒரே வேலை. உழுதல், வரப்பு செதுக்குதல், புல் எடுத்தல், எரித்தல்.....

சுய உதவி வீடமைப்புத்திட்ட வீடுகள் கூரைவரை வளர்ந்து விட்டிருந்தன. சில வீடுகளில் கூரை அடித்து, ஒடு வேய்ந்து முடித்திருந்தனர்.

விதைப்பு வேலையை முடித்துவிட்ட விவசாயிகள் மழைக்காக காத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

எதிர்பார்த்தவாறு உரிய நாளில் மழை பெய்யவில்லை. மாறாக வெய்யில் எரித்தது. விதைத்த நெல்மணிகளை பூச்சிகளோ பறவைகளோ தின்று விடுமே என அவர்களுக்கு ஒரே கவலை.

மழைக்காக பிரார்த்தித்தார்கள். நாளாக ஆக அவர்களின் கவலையும் அதிகரித்தது.

இருந்தாற்போலிருந்து ஒரு நாள் மழை கொட்டியது. கிராம வாசிகளுக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி.

அவர்களின் மகிழ்ச்சி நீடிக்கவில்லை. மழை தொடர்ச்சியாகப் பெய்தது. வயல்கள் நீரால் நிறைந்தன. நெல்மணிகள் நீருடன் அள்ளுண்டு சென்றன. அழுகின.

விவசாயிகளின் முகங்கள் அமாவாசையாகின.

மரிகால விடுறை முடிந்து. அடுத்த வருடத்துக்கான பாடசாலைத் தவணை ஆரம்பமாகியது. வசந்தியும், மாறனும் அந்தப் பாடசாலைக்கு வந்து ஒரு வருடம் பூர்தியாகி விட்டிருந்தது.

கொழும்பில் நீர்ப்பாசன இலாகாவில் தொழில்நுட்ப உத்தியோகத்தனாகக் கடமையாற்றும் மனோகரன் தமிழ்மாறனின் ஊரைச் சேர்ந்தவன். விடுமுறையில் ஊர் வந்து நின்றவன், மாறனின் அழைப்பையேற்று சில நாட்கள் தங்கிநிற்பதற்காக மல்லிகைக் கிராமத்துக்கு வந்திருந்தான்.

மனோகரன் உயர்ந்து வளர்ந்திருந்தான். அழகான தோற்றம். முகத்தில் மெலிதாக தாடி.

வசந்தி விடுமுறை முடிந்து கிராமத்துக்கு வந்திருந்தாள். விடுமுறையில் நிற்கும்போது சுகம் விசாரித்து மாறனுக்கு இரண்டு கடிதங்கள் அனுப்பினாள். அவன் அவைகளுக்கு பதில் எழுதவில்லை.

புதிய ஆண்டுக்காக பாடசாலை சம்பிரதாய பூர்வமாக ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆரம்ப வைபவத்தில் மனோகரனும் கலந்துகொண்டான்.

மாறன் வசந்தியையும், ஏனைய ஆசிரியர்களையும் மனோகரனுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

ஓய்வு நேரத்தில் வசந்தி மாறனின் அறைக்குள் வந்தாள்.

“ ஸார்.....”

“ வாங்க மிஸ் ”

“ லீவெல்லாம் சந்தோசமா கழிச்சீங்களா? ”

“ பரவால்ல. நீங்க ?”

“ எப்படியோ கழிந்தது. ”

“ ஏன் அலுத்துப் போய் கதைக்கீங்க ?”

“ வீட்டுக்குப் போனா ஒரே கரைச்சல் ”

“ கரைச்சலா ? எதுக்காக?”

“ எனக்காக கட்டிய வீடு முடிஞ்சிட்டாம். அதனாலே அப்பாவும், அம்மாவும் சதா தொல்லைப் படுத்துறாங்க ”

“ எதுக்கு?”

“ எல்லாம் அதுக்குத்தான் ஸார். திருமணம் செய்யச் சொல்லி ”

“ செய்துட்டா சரிதானே. ”

“ எனக்கென்னவோ உடனேயே சம்மதம் தெரிவிக்க விருப்பமில்ல. மனதுக்குப் பிடித்த மாப்பிள்ளை கிடைக்கணுமே ”

“ அதுவும் உண்மைதான். வாழப்போறது நீங்கதானே ”

“ ஏன் ஸார், லீவு நாட்களிலே இரண்டு கடிதம் எழுதினேனே. கிடைத்ததா? ”

“ கிடைச்சது. பதில் எழுத முடியல்ல ”

அவர்கள் இருவரும் வேறுவேறு திசைகளைப் பார்த்தவாறு சில வினாடிகள் நின்றனர்.

“ ஸார், உங்க நண்பர் எங்கே ? ”

“ எதுக்காக? ”

“ சும்மா கேட்டேன் ”

“ விடுதியிலே இருப்பான் ”

“ அவரை உங்க அறைக்கு அழைத்து வைங்க. எனக்கு இன்றைக்கு ஓவ் பீரியட் இருக்கு. நான் விடுதிக்குப் போய் ரெண்டு பேருக்கும் சமைத்து வைக்கேன் ”

“ வேண்டாம்மா. ரொம்ப நன்றி. உங்களுக்கு எதுக்காக வீண் சிரமம்? ”

“ ஒன்றும் சிரமம் இல்லை. கிராமத்துக்கு வந்த உங்க நண்பர் ருசியா சாப்பிடணும் இல்லையா, பிடிவாதம் பிடிக்காதீங்க ஸார். நான் சமைத்துத் தாரேன். ”

மாறன் சில நிமிடங்கள் சிந்தித்தான்.

“ எனக்கென்னமோ இது அன்புத் தொல்லையா தெரியது. உங்க இஸ்டம். அனாமதேயக் கடிதம் வராமல் விட்டால் சரிதான் ” கூறியவாறு வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

“ அனாமதேயக் கடிதங்களுக்கு நீங்கதான் பயப்படுறீங்க. எனக்கென்றால் பயமே இல்லை. என் மனதிலே களங்கம் இல்லை. அப்புறம் எதுக்காக பயப்படணும்? ” கூறிவிட்டு வகுப்பை நோக்கிச் சென்றாள்.

★

★

★

ஒருகனவேயே தீர்மானித்தவாறு மாறனும், மனோகரனும் பிற்பகலில் கிராமத்தைச் சுற்றிப் பார்க்க கிளம்பினர்.

“மாறன். வசந்திரீச்சர் ரொம்ப அழகா இருக்காள். இல்லையா?” நடந்தவாறே மனோகரன் கேட்டான்.

மாறன் தலையசைத்தான்.

“அவளைப் போல அழகான ஒரு பெண் இந்தக் கிராமத்திலே படிப்பிப்பாள் என கற்பனையே பண்ண முடியாம இருக்கு. இல்லையா?”

“ஆமாம்.”

“அவளை முடிக்கப் போறவன் உண்மையிலேயே ஒரு அதிர்ஸ்டசாலிதான். இல்லையா?”

“இருக்கலாம்”

“மாறன். இத்தனை நாட்கள் கொழும்பில் வசித்தும் அவளைப் போல ஓர் அழகியை நான் இன்னும் காணல்ல. அவ்வளவுக்கு அவ அழகா இருக்கா. நீ என்ன நினைக்கே?”

“உன் கருத்தை நானும் ஏற்கிறேன்.”

மனோகரன் தொடர்ச்சியாக வசந்தியைப் பற்றியே கதைத்துக் கொண்டுவந்தான்.

மாறனின் உள் மனம் சடுதியாக அதை நினைக்கத்தொடங்கி..... மனம் உணர்ச்சிப் பிழம்பாகி..... எரிமலையாக மாறி வேதனைகளைக் கக்கியது.

“மனோகரன். வா. இந்த வீட்டுக்குப் போகலாம். இவங்க உப உணவுப் பயிர் செய்கையிலே ஈடுபடுறாங்க.” கூறிவிட்டு பக்கத்திலிருந்த வளவுக்குள் நுழைந்தான்.

அவர்கள் வளவுக்குள் வருவதை வீட்டுக் காரனின் மனைவி கண்டாள்.

“வாங்க ஐயா. வாங்க.” கூறிவிட்டு தூர நின்ற அவளது கணவனை அழைத்தாள்.

கணவனும், மனைவியுமாக அவர்களை வரவேற்றனர்.

“இவர் என் நண்பன். உங்க தோட்டத்தைப் பார்க்கலாமென அழைத்து வந்தேன்.”

இருவரும் தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தனர். அரை ஏக்கருக்கு மேல் விஸ்தீரணம். மரக்கறி வகைகள்..... கீரைகள்.... நீண்ட கொடிகள்.

வளவின் ஒரு மூலையில் சுய உதவி வீடமைப்பின் கீழ் கட்டப்படும் வீடு கூரை வேலை முடிந்து ஓடு போடுவதற்காக காத்துக் கொண்டிருந்தது.

வீட்டுக்காரன் மாறனை வாய்விட்டுப் புகழ்ந்தான்.

“நீங்க வேளாண்மை செய்யலையா?” மனோகரன் கேட்டான்.

“ அதை ஏன் கேக்கீங்க. மூணு ஏக்கர் பேமிட் பூமி. ரொம்ப சிரமத்துக்கு மத்தியிலே விதைத்தோம். மார்கழி மழையிலே முளையெல்லாம் அழுகிப் போச்சு. திரும்பவும் விதைச்சோம். எப்படியோ தப்பிப் பிழைச்சுட்டு. அப்புறம் மழையே இல்லை. முளைச்ச பயிரெல்லாம் வெய்யிலுக்குக் காயுது. ஒரு தரமாவது மழை பெய்தா எப்படியோ காப்பாற்றிடலாம். இல்லாவிட்டால் கிராமம் முழுதும் இந்த வருசம் கஸ்ட ஜீவனம்தான்”

“ உங்களுக்கு பாய்ச்சல் வசதி இல்லையா?”

“ இல்லைங்க”

“ பாய்ச்சல் வசதி ஏற்படுத்தவே முடியாதா ?”

“ ஏன் முடியாது? எங்க காணிகளுக்கு பாய்ச்சல் ஏற்பாடு செய்யக் கூடியவாறு தூர்ந்துபோன ஒரு குளம் பக்கத்திலே இருக்கு. அந்த நாட்களிலே சிங்கள அரசர்கள் வெட்டிய குளமாம். இப்போ குளத்து நிலத்தை பக்கத்து கிராமத்தவங்க அடாத்தா பிடித்து விவசாயம் செய்றாங்க. அந்தப் பூமியை அவங்களிடமிருந்து பறிமுதல் செய்து. குளத்தைப் புனர்நிர்மாணம் செய்தா இந்த முன்னூறு ஏக்கரிலும் அப்புறம் பொன்விளையும்”

“ நீங்க யாருமே இதிலே முயற்சி எடுக்கலையா?” மனோகரன் கேட்டான்.

“ பலமுறை முயற்சி எடுத்து தோல்வி கண்டுட்டோம். குளக்காணியை அடாத்தா புடிச்சிருக்கிறவங்க பணக்காரங்க. அவங்க பணத்தோட போட்டிபோட எங்களால முடியாமல் போச்சு. ”

மனோகரன் சிறிது நேரம் சிந்தித்தான்.

“ மாறன். நாளைக்கு அந்த இடத்துக்குச் சென்று பார்ப்போமா?”

“ பார்ப்போமே” .

“ நீங்க நாளைக்கு எங்களைக் கூட்டிச் சென்று அந்த இடத்தைக் காட்டுவீங்களா ?”

“ நான் மட்டுமில்லை. இந்த விசயத்தை பூரணமா தெரிந்தவங்க பலபேர் கிராமத்திலே இருக்காங்க. அவங்களையும் ஒழுங்கு செய்து வைக்கிறேன். ஆமா. தம்பி என்ன செய்கிறாக?” மனோகரனைக் காட்டி மாறனிடம் கேட்டான்.

“ நீர் பாசன இலாகாவிலே தொழில் நுட்ப உத்தியோகத்தர். இந்த குளங்களெல்லாம் கட்டுவது இவங்கதான்”

“ அப்படியா? எங்க நல்ல காலத்துக்குத்தான் தம்பியை இந்த ஊருக்கு கடவுள் அனுப்பியிருக்காரு”

அவர்கள் இருவரும் தேநீர் குடித்தனர். வீட்டுக்காரனிடம் விடைபெற்றனர்.

தொடர்ந்து கிராம பாதைகளினால் நடந்தனர். அவர்கள் நடந்து சென்ற ஒரு பாதையில் வசந்தி தங்கி இருக்கும் தர்மகர்த்தா சதாசிவம்பிள்ளையின் தங்கையின் வீடு அமைந்திருந்தது. அந்த வீட்டில் பெரியதொரு கோழிப்பண்ணை

இருப்பது மாறனுக்குத் தெரியும். அந்த வீட்டுக்கு மனோகரனை அழைத்துச் செல்வதா வேண்டாமா என மாறன் தீர்மானிப்பதற்கிடையில் வசந்தி அவர்களைக் கண்டு விட்டாள். அவர்களை எதிர் நோக்கி வந்தாள். முகம் மலர சிரித்தாள். வீட்டுக்கு வருமாறு அழைத்தாள்.

சதாசிவத்தின் தங்கை தேவகிக்கு இருபத்தைந்து வயது இருக்கலாம். விதவை என சொல்ல முடியாத இளமைத் தோற்றம். சற்று கறுப்பு நிறம். முகத்தில் இனம் சொல்ல முடியாத கவர்ச்சி.

தேவகியும், வசந்தியும் அவர்களை வீட்டுக்குள் வரவேற்றனர். பலமாக உபசரித்தனர். வசந்தி அடிக்கடி மாறனைப் பார்த்து எதையெதையோ ஹாஸ்யமாகக் கூறிச் சிரித்தாள். மற்றவர்களையும் சிரிக்கவைத்தாள்.

(21)

அடுத்த நாள் காலையில் மனோகரனுக்கு ஒரு கடுகதி தபால் கிடைத்தது. அவனுடைய சகோதரன் அனுப்பியிருந்தான். அவசரவசரமாக பிரித்துப் பார்த்தான்.

கொழும்பில் அவன் கடமையாற்றும் காரியாலய நண்பனொருவனால் அவனுடைய வீட்டு விலாசத்துக்கு அனுப்பப்பட்ட கடிதமொன்றை சகோதரன் அனுப்பியிருந்தான்.

“ மனோ. என்ன கடிதம் ? ”

“ என்னை இடமாற்றம் செய்து இருக்காங்களாம்.”

“ எங்கே ? ”

“ இந்தப் பகுதிக்குரிய பிராந்திய காரியாலயத்துக்கு ”

“ பக்கத்து டவுணிலேதான் பிராந்திய காரியாலயம் இருக்கு. அடுத்தபடி உனக்கு திடீர் மாற்றம் ? ”

“ பிராந்திய காரியாலயத்தில் வேலை செய்தா நிறைய பீல்ட் இன்ஸ்பெக்டன் இருக்கும். ஏதாவது ஒரு வேலையை நாம பாரமெடுத்துச் செய்தா அதனால் கிடைக்கும் லாபத்தாலே நமக்கு பெரிய ஆத்ம திருப்தி கிடைக்கும். நான் தான் விண்ணப்பித்திருந்தேன். இப்போ கிடைச்சிருக்கு ”

“ டவுண் இங்கிருந்து எட்டுமைல் தூரம்தான். உன்னிடம் மோட்டார் சைக்கிள் இருப்பதாலே நீ என் கூடவே தங்கலாம். மாற்றத்தை ஏற்றுக்கொள் ”

“ நீ இங்கே இருக்கும்வரை பிரச்சினை இருக்காது. நீ மாறிப்போனா, நான் தனியே கஸ்டப்படணும்.”

“ நான் அப்படியொன்றும் சீக்கிரத்திலே மாறிப் போகமாட்டேன். நீ பயப்படாதே”

“ இன்னும் ஒரு பிரச்சினை இருக்கே ?”

“ என்ன ? ”

“ இது உனக்குரிய அரசாங்க விடுதி. நானும் அரசாங்க ஊழியன். நான் உன்னோட தங்கினால், பிரச்சினைகள் வராதா?”

“அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் வராது. சட்டத்திலே அதுக்கு இடம் இருக்கும். தேவைப்பட்டா நீ ஏதாவது வாடகையை உன் சம்பளத்திலேயிருந்து கழிக்கச் சொல்லலாமே ”

மனோகரன் மாறுதலை ஏற்றுக்கொள்வதாக தீர்மானித்தான்.

★

★

★

அன்று பிற்பகல் மாறனும், மனோகரனும், கிராமத்தைச் சேர்ந்த வேறு சிலருமாக வயல் வெளியை நோக்கி நடந்து சென்றனர்.

அவர்கள் கிராம எல்லைவரை நடந்து, அம்மன் கோயிலைத் தாண்டி, மீண்டும் சிறிது தூரம் நடந்து வயல் வெளியை அண்மினர். மழை காணாது நெற்பயிர்கள் வாடிப்போய் காட்சியளித்தன.

“ஒரு மழையாவது பெய்யாது விட்டால் அறுவடைக்கே வரத் தேவையில்லை போல் இருக்கு ” என்றான் மனோகரன்.

“ மண் என்றால் வேளாண்மைக்கு ஏற்ற அசல் மண். பாய்ச்சல் வசதி மட்டும் கிடைத்தால் உண்மையிலேயே இதில் பொன் விளையும் ” என்றான் மீண்டும்.

அவர்கள் அகன்ற வரப்பினூடாக நடந்து சென்றனர்.

“ இன்னும் போகணுமா?” மாறன் கேட்டான்.

“ ஆமாங்க, கொஞ்ச தூரம் போகணும் ” என்றான் ஒருவன்.

அவர்கள் தொடர்ந்து நடந்தார்கள்.

“ இது தாங்க இடம்”

நின்றார்கள். நிலப்பரப்பை முற்றாக சுற்றிப் பார்த்தார்கள். அந்த இடத்தில் குளம் அமைந்திருந்தற்கான போதிய அத்தாட்சிகள் இன்னும் காணப்பட்ன.

அணைக்கட்டு தூர்ந்த நிலையில் இருந்தது. நீர் நிரம்ப வேண்டிய பகுதி முழுதும் வேளாண்மை செய்யப்பட்டு நீர் இல்லாததால் பயிர்கள் கருகி காட்சித்தன.

“மனோ. உன் தொழில்நுட்ப மூளை என்ன சொல்லுது?” மாறன் கேட்டான்.

“இந்த இடத்தில் குளம் இருந்தது என்பதில் எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை. அணைக்கட்டு பார்க்க நன்றா தெரியுதே. ”

“இதை குளமா புனர் நிர்மாணம் செய்தா எத்தனை ஏக்கர்களுக்குப் பாய்ச்சலாம்?”

“சுமார் முன்னூறு ஏக்கருக்கு பெரும்போக வேளாண்மை காலத்தில் தேவைப்படும் போது மட்டும் நீர் கொடுக்கலாம். நூற்றுக்கு மேற்கொண்ட ஏக்கர் காலபோகமும் செய்யலாம்”

“இதைக் குளம் ஆக்கணும்னா என்ன செய்யணும்?”

“குளப் பகுதி இயற்கையா அமைந்து இருக்கு. தூர்ந்து போன அணைக்கட்டை மண்போட்டு உயர்த்தணும். நீரைத் திறந்து விட கேட்கட்டணும்”

“உத்தேசமா எவ்வளவு செலவு போகும்?”

“சுமார் ஆறு லட்சம்”

“மண்வேலையை சிரமதானமா செய்தா?”

“அதிலே அரைவாசி. அதாவது மூன்று இலட்சம்”

“பரவாயில்லையே”

மாறனும், மற்றவர்களும் நடந்து சென்று தூர நின்ற மர நிழலில் அமர்ந்தனர். கையோடு கொண்டு வந்திருந்த எதையோ சாப்பிட்டு பிளாஸ்களிலிருந்தும் ஊற்றி தேநீர் குடித்தனர்.

“கேட்மங்களா. ஆறு இலட்ச ரூபா மட்டில தான் செலவு வருமாம். நீங்க எல்லோருமா வந்து சிரமதான வேலை செய்தா. எம்பியிடம் சொல்லி மூன்று இலட்சம் ரூபா ஒதுக்கி எடுத்தா குளம் கிடைச்சுரும். சிரமதானம் செய்ய நீங்க தயாரா? ”, மாறன் கேட்டான்.

“மக்களுடைய ஒத்துழைப்பு இல்லாமல் அபிவிருத்தி இல்லை என்ற தத்துவம் இப்போ எங்களுக்குப் புரிஞ்சு போச்சு. சிரமதானம் செய்ய நாங்க தயார்.” என்றான் ஒருவன், மற்றவர்கள் ஒத்து ஊதினர்.

“இந்தக் குளத்துக் காணியிலே விவசாயம் செய்வங்க யார்?” மனோகரன் கேட்டான்.

“பக்கத்து கிராமத்தவங்க”

“யார் ஆக்கள்?”

“ முப்பது ஏக்கர் பூமியை அடாத்தாக பிடித்து நம்ம ஸ்கூல்ல படிப்பிக்கும் பரந்தாமன் மாஸ்டரின் தகப்பனார் செய்கிறார். மிச்சக் காணிகளையெல்லாம் அவரின் சொந்தக்காரங்க செய்றாங்க ”

“ பரந்தாமனின் தகப்பனா? ” மாறன் கேட்டான்.

“ ஆமாங்க ”

“ குளம் கட்டப்போறதா கேட்டா விட்டுக் கொடுக்க மாட்டாங்களா ? ”

“ விட்டுக் கொடுப்பதா? அவருடைய பட்டமே பணப் பசாகங்க. அவரு கள்ள உறுதி வைச்சிருக்கார். கேட்டா சொந்தக் காணினு சொல்வார் ”

“ சொந்தக் காணியா அரசாங்கக் காணியானு சர்வே கந்தோரிலே பார்க்கலாம். கச்சேரியில் காணிக் கந்தோரிலும் பார்க்கலாம். எதுக்கும் அரசாங்க அதிபரோடும், எம்பியோடும் கதைங்க ” என்றான் மனோகரன்.

குறித்த காணி சொந்தக் காணியா அல்லது முடிக்குரியதா என்பதை ஊர்ஜிதம் செய்த பின்னர் அரசாங்க அதிபருடன் தொடர்புகொள்ள வேண்டுமென தீர்மானித்தனர்.

(22)

அடுத்த நாள்.

மனோகரன் ஊருக்குத் திரும்பிச் சென்று விட்டான். கொழும்புக்குச் சென்று தனது பொறுப்புக்களை பதில் உத்தியோகத்தரிடம் கையளித்துவிட்டு திரும்பி வருவதாகக் கூறிச் சென்றான்.

அன்றைய தபாலில் முக்கியமான இரண்டு கடிதங்கள் கிடைத்திருந்தன. ஒன்று பாடசாலைக்குரியது, மற்றதை மாணிக்கம் அனுப்பியிருந்தார். அவருடையதை ஆறுதலாக வாசிக்கலாமென பக்கத்தில் வைத்து விட்டு மற்றதைப் பிரித்தான்.

அவனது கண்களையே அவனால் நம்ப முடியாமல் இருந்தது. மகிழ்ச்சி மிகுதியால் வசந்தியையும், பரந்தாமனையும் அறைக்குள் அழைப்பித்தான்.

“ என்ன ஸார்? ” வசந்தி கேட்டாள்.

“ புலமைப் பரிசில் பரீட்சை முடிவு வந்திருக்கு. நம்ம ஸ்கூல்லேருந்து நான்கு பேர் சித்தியடைந்திருக்காங்க ”

வினாடிக்குள் பாடசாலை முழுவதும் இச்செய்தி காட்டுத் தீயாகியது. மல்லிகைக் கிராமத்தில்..... பக்கத்துக் கிராமங்களில் பட்டணத்தின் பாடசாலைகளில் கல்விக் காரியாலயத்தில்..... ஒரே கதையாக இச் செய்தி அடிபட்டது.

மாணிக்கம் அனுப்பிய கடிதத்தை பிரித்து வாசித்தான். அவருக்குக் கிடைத்திருந்த அனாமதேயக் கடிதமொன்றை அதனுள் வைத்து அதை அவர் அனுப்பியிருந்தார். வசந்தி தொடர்பான கடிதம். தன் முகத்தில் கரி பூசினால், தான் தற்கொலை செய்ய நேரிடலாமென கண்டித்து எழுதியிருந்தார்.



IIணவர்கள் புலமைப் பரிசில் பரீட்சை சித்தியடைந்ததைக் கொண்டாடு முகமாக பாடசாலையில் ஒரு விழா ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. கல்வித் திணைக்கள அதிகாரிகளுடன், பாராளுமன்ற உறுப்பினர், அரசாங்க அதிபர், நீர்ப்பாசன பொறியியலாளர் ஆகியோரை மாறன் நேரடியாகச் சென்று இதற்காக அழைத்திருந்தான். அரசாங்க அதிபரைச் சந்திக்கு முன், காணிக் காரியாலயத்துக்கும் பொறுப்பான அதிகாரி மூலமாக மல்லிகைக் கிராம வரைபடங்களை எடுத்தும் பார்த்தான். ஏற்கனவேயே சர்வே காரியாலயத்தில் ஊர்ஜிதம் செய்தவாறு குளம் கட்டுவதற்காக உள்ள காணி முடிக்குரிய காணிதான் என்பதை அங்கும் நிச்சயித்துக் கொண்டான்.

அரசாங்க அதிபரைச் சந்தித்தான். அவருக்கு மாறனை ஞாபகம் இருந்தது. அவனுடைய அழைப்பை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொண்டார்.

“ ஸார், உங்களாலே இன்னுமொன்று ஆக வேண்டியிருக்கு ”

“ என்ன மாறன் ? ”

குளம் தொடர்பான சகல விபரங்களையும் சொன்னான்.

“ ஸார், உங்க காணிக் காரியாலயத்தில் இப்போதுதான் அந்தப் படத்தைப் பார்த்தேன். அது முழுக்க, முழுக்க அரசாங்க நிலம். ”

அரசாங்க அதிபர் டெலிபோனில் யாருடனோ கதைத்து மல்லிகைக் கிராமத்துக்கான நிலப் படங்களைத் தருவித்துப் பார்த்தார்.

“ இந்தக் காணிகளைப் பிடித்து வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களின் பெயர் விபரங்கள் தெரியுமா ? ”

“ தெரியும் ஸார். ” கூறியவாறு கையோடு கொண்டு வந்திருந்த தகவல்களைக் கொடுத்தான்.

“ ஸார், ஸ்கூல் விழாவுக்கு நீங்கள் வரும்போது உங்க அதிகாரிகளோட சென்று அந்த இடத்தைப் பார்வையிடலாம். நீங்களும், நீர்பாசன பொறியியலாளரும் சம்மதித்தால், தனக்காக ஒதுக்கும் பணத்திலிருந்து தேவையான பணத்தைத் தருவதாக எம்பி வாக்களித்திருக்கார். ”

“ரொம்பச்சரி. எதுக்கும் நானும் ஏனைய அதிகாரிகளும் வந்து அந்த இடத்தைப் பார்க்கிறோம். உதவி அரசாங்க அதிபரிடமும் அறிக்கை பெறுகிறேன்.”

அவரிடமிருந்தும் விடைபெற்று அவன் ஏனைய அதிகாரிகளைச் சந்திப்பதற்காக சென்றான்.

★

★

★

ஏற்கனவேயே ஒழுங்கு செய்தவாறு பாராளுமன்ற உறுப்பினர், அரசாங்க அதிபர், நீர்ப்பாசன பொறியியலாளர் ஆகியோர் குளம் அமைக்க வேண்டிய இடத்தைச் சென்று பார்வையிட்டு விட்டு வந்திருந்தனர். அது முடிக்குரிய காணி என்பது உறுதி செய்யப்பட்டது. பாராளுமன்ற உறுப்பினர் தேவையான பணத்தை ஒதுக்க முன்வந்தால், கிராம மக்கள் அனைவரும் அணைக்கட்டை மண்ணால் நிரப்பும் வேலையை சிரமதான அடிப்படையில் செய்யத் தயாராக இருப்பதாக சதாசிவம் கூறினார்.

தொடர்ந்து, பாடசாலையில் விழா நடைபெற்றது. புலமைப்பரிசில் பரீட்சையில் சித்தியடைந்த மாணவர்களுக்கு பரிசுகள் வழங்கப்பட்டன.

பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பேசும்போது குளம் புனர்நிர்மாணம் செய்வதற்கு தேவைப்படும் பணத்தை தான் ஒதுக்கித் தருவதாக வாக்களித்தார். கூட்டத்தினர் நீண்டநேரம் கைதட்டி மகிழ்ச்சி தெரிவித்தனர்.

பரந்தாமன் திடுக்குற்றான். இதைத் தடுப்பதற்காக அவன் ஏற்கனவேயே சில நடவடிக்கைகள் எடுத்திருந்தாலும் அவை தோல்வியில் முடிவுற்றதை இப்போது அறிந்தான்.

அவனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. கூட்டம் முடிவதற்கு முன்னதாகவே மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறி வீட்டை நோக்கிச் செலுத்தினான்.

★

★

★

அடுத்த நாள் பிற்பகல்

மாறன் வராந்தாவில் கிடந்த கதிரையொன்றில் அமர்ந்து அன்றைய தினசரியை வாசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பரந்தாமன் அவனை நோக்கி வந்தான்.

“ வாங்க பரந்தாமன். அப்படி இருங்க”

அவன் காட்டிய பணிவு மாறனைச் சிந்திக்க வைத்தது.

“ என்ன, இந்த நேரம் ?”

“ ஒரு விசயமா ஸாரோட கதைக்கலாம்னு”

“ என்ன விசயம் ? ”

“ நீங்க எங்க வீட்டுக்கு ஒரு நாளைக்கு சாப்பிட வரணும்”

“ வீட்டிலே ஏதாவது விசேசமா? ”

“ அப்படி ஒன்றுமில்ல. என் அப்பாவுக்கு உங்க மேலே ரொம்ப பிரியம். அவர்தான் உங்களை வீட்டுக்கு அழைத்து கௌரவிக்கணும்னாரு”

பரந்தாமனின் நோக்கத்தைப் புரிந்து கொள்ள மாறனுக்கு நேரம் எடுக்கவில்லை.

“ வேண்டாம். இப்போவேண்டாம்.”

“ என்ன ஸார். ஆசையா அழைக்கிறோம். மறுக்கிறீங்களே.”

“ அழைத்ததுக்கு ரொம்ப நன்றின்னு அப்பாவிடம் சொல்லுங்க”

சிறிது நேரம் மௌனமாகக் கழிய.....

“ ஸார், இன்னுமொரு விசயம் ”

“ என்ன ? ”

“ ஏதோ குளம் கட்டுவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கீங்களாம். அதற்காக எடுக்கப்போற காணி எங்களுடையது. அது எங்க பரம்பரைக் காணி. அதுக்கு எங்களிடம் உறுதியிருக்கு ”

“அதனாலே?”

“ இதிலே சம்பந்தப்படுபவர்களிடம் சொல்லி இதை நிறுத்தி விட்டீங்களென்றால் பெரிய உதவியா இருக்கும் ”

பரந்தாமன் தன்னை விருந்துக்கு அழைத்த நோக்கத்தை அவன் இப்போது ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டான்.

“ என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்க பரந்தாமன். விசயம் என் கைக்கு மேலே போய்ட்டு. இப்போ என்னாலே செய்யக் கூடியது எதுவும் இல்லை”

“ நீங்க விரும்பினால் தடுத்து நிறுத்தலாம். உங்களுடன் படிப்பிக்கும் சக ஆசிரியர் என்ற முறையிலே உங்களிடம் கேட்கிறேன்”

“ என் கையை விட்டு ரொம்ப தூரத்துக்கு அது போயிட்டு பரந்தாமன்”

“ அப்போ..... உங்களாலே முடியாதுன்னு சொல்றீங்க”

“ ஆமா ”

“ ஸார். நீங்க இந்தக் கிராம மக்களுக்கு உதவி செய்யணும்னு விரும்புறீங்க. ஆனா இவங்க நன்றி கெட்டவங்க. ”

“ ஏன் சொல்றீங்க?”

“ உங்களது காது கேட்காம உங்களைப் பற்றி எவ்வளவு மட்டமா இவங்க கதைக்காங்கன்னு உங்களுக்குத் தெரியாது.”

“ அப்படி என்னதான் கதைக்காங்க? ”

“ உங்களையும், வசந்தி ரீச்சரையும் பற்றி ”

“ அதைச் சொல்றீங்களா ? அதற்கு நான் என்ன செய்யலாம்? அதிலே உண்மையிருந்தால்தானே நான் கவலைப்படணும்.”

“ உண்மை இல்லாமல் விடலாம். மக்கள் நன்றி கெட்டவர்கள் என்று சொல்லவந்தேன்.”

பரந்தாமன் அங்கிருந்து அகன்றான். மாறனை நினைக்கும்போது அவனுக்கு உடல் முழுவதும் எரித்தது. வசந்தியை அவனுக்குக் கிடைக்கவிடாமல் செய்து கொண்டிருப்பவன் மாறன். அவர்களின் குடும்ப சொத்தென உள்ள வயற்காணியை அரசாங்கத்துக்குக் காட்டிக் கொடுத்து அதையும் பறிக்க முயற்சிப்பவன் மாறன்.

‘ அவனுக்கு சரியான ஒரு பாடம் படிப்பிக்காமல் விட்டால் என்னால் நிம்மதியா இருக்கவே முடியாது ’ அவன் நினைத்தான்.

(23)

4 திய வருடத்துக்கான ஐந்தாம் ஆண்டு புலமைப் பரிசில் பரீட்சைக்கான பிற்பகல் வகுப்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டு விட்டது. வசந்தியும், ஆறுமுகமும் வகுப்புகளை நாடாத்தினர்.

பிற்பகல் வகுப்புக்காக வசந்தி வரும்போது சில வேளைகளில் தேவகியையும் அழைத்து வருவாள். வசந்தி பாடம் நடத்துவதை தேவகி பார்த்துக்கொண்டிருப்பாள்.

சில சந்தர்ப்பங்களில் தேவகியுடன் தமிழ்மாறன் கதைப்பான். வராந்தையில் உட்கார்ந்து மூவரும் கதைத்துக் கொண்டிருப்பர். தேவகியும், மாறனும் வெளியே கதைத்துக் கொண்டிருக்க. வசந்தி விடுதியினுள் சென்று தேநீர் தயாரித்து வருவாள்.

ஒரு நாள் பிற்பகல் வகுப்புக்குப் போவதற்காக வசந்தி ஆயத்தமானாள்.

“ வீட்டிலே சும்மாதானே இருக்கே. வா தேவகி. ஸ்கூலுக்குப் போகலாம்”

“ இல்லை வசந்தி. நான் வரல்ல”

“ வாடி போகலாம்”

“ என்னாலே ஏலா. நான் இனிமே அங்கே வரமாட்டேன்”

“ ஏன் அப்படிச் சொல்றே?”

“ அண்ணன் சொன்னாரு . நான் அங்கே போகக் கூடாதாம். ”

“ உன் அண்ணனா? எதற்காக?”

“ பிறின்ஸிபல் ஸார் அவ்வளவு ஒழுக்கம் இல்லாதவராம். நான் அங்கே போனா. கிராமத்திலே ஏதாவது கதை கட்டி விடுவாங்களாம்”

“ பிறின்ஸிபல் ஒழுக்கம் கெட்டவரென்று உன் அண்ணன் சொன்னாரா?”
வசந்தி ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள்.

“ ஆமா. அவருக்கு யாரோ கடிதம் எழுதி இருக்கார்களாம். அவரு கெட்டவருன்னு”

“ யாரோ கடிதம் எழுதினால். அதை உன் அண்ணன் உடனேயே நம்பிவிடுவதா?”

“ அவரு நம்பினாரோ என்னவோ. ஆனா பெண்கள் விசயத்திலே எல்லா ஆண்களும் ஒன்றுதான் என்றார். ”

“ ஒ..... கடிதத்திலே வேறு என்ன எழுதியிருந்ததாம்? ”

“ உன்னைப் பற்றிக் கூட”

வசந்தி எதிர்பார்த்ததுதான்.

“ என்னைப் பற்றி என்னவாம்?”

“ நீயும் பிறின்ஸிபலும் வெளியூர்க் காரர்களாம். உனக்கு ஏதாவதுன்னா நீயும் அவரும் உடனேயே வேறு இடத்துக்குப் போயிடுவீங்களாம். நான் இங்கேயே இருக்க வேண்டியவள். அதனாலே எச்சரிக்கையா இருக்கச் சொன்னார்.

“ உன் அண்ணன் மகா சுய நலமியாய் இருக்காரே.”

சதாசிவத்தை நினைக்கும் போது அவருடைய உள் மன ஓட்டங்களை எண்ணும்போது இத்தனை உதவிகளைச் செய்து கொண்டிருக்கும் தமிழ்மாறன் தொடர்பாக அவர் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயத்தை எண்ணும்போது..... அவர்மேல் அவளுக்கு கோபம் எழுந்தது.

இதை மாறனிடம் சொல்லாவிட்டால் அவளுக்குத் தலை வெடித்துவிடும் போல் தோன்றியது.

★ ★ ★

மனோகரன் இடமாற்றம் பெற்று வந்து விட்டான். மாறனோடு விடுதியில்தங்கினான். பிராந்திய நீர்ப்பாசன காரியாலயத்துக்குச் சென்று கடமையைப் பாரமெடுத்தான்.

ஒரு நாள் இரவு¹ மின்சார ட்ரான்ஸ்போமர் பழுதடைந்துவிட்டதால் மின் விநியோகம் நடைபெறவில்லை. தெருக்களெல்லாம் ஒரே இருட்டு.

ஐஇரவு எட்டுமணி சுமார் இருக்கலாம். அப்போது அடுப்பில் உலை கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

விடுதி முற்றத்தில் இருட்டினுள் நின்று யாரோ அழைத்தனர்.

“ யாரது?” மாறன் விசாரித்தான். அழைத்தவனின் முகம் அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

“ ஸார், சதாசிவம் ஐயா உடனேயே உங்களை வந்துட்டுப் போகச் சொன்னாரு. அவருக்குக் கடுமையான மார்பு வலியா இருக்காம். அவசரமா உங்களைச் சந்திக்கணுமாம்”

“ சரி நீ போ. இதோ வந்துடறேன்”

“ மாறன் யார் அழைத்தது?” மனோகரன் கேட்டான். மாறன் சொன்னான்.

“ ஒரே இருட்டா இருக்கே. இருட்டிலே தனியே போகலாமா?”

“ போயிடலாம். அவருடைய வீடு தூரத்திலே இல்லையே ”

“ நானும் வந்திடலாம். ஆனா அடுப்பிலே இப்போதுதான் உலை பொங்குது”

“ நீ வேண்டாம். நான் போய்ட்டு வந்துடறேன்”

“ டார்ச் லைட்டை எடுத்துட்டுப் போ.....”

மாறன் உடுப்பு மாற்றி, டார்ச் லைட்டைக் கையில் எடுத்தவாறு வெளியேறினான்.

சதாசிவத்தை நினைக்கும் போது மாறனுக்கு சிறிது வெறுப்பு ஏற்பட்டது. அவன் தொடர்பாக அவர் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயத்தை வசந்தி மூலமாக அறிந்த பின்னர் அவர் தொடர்பாக கொண்டிருந்த எண்ணத்திலும் பெரும் மாறுதல் ஏற்பட்டிருந்தது.

‘சாதாரண ஒரு அனாமதேயக் கடிதத்தைக் கொண்டு என் நேர்மையை, ஒழுக்கத்தை மட்டிட்டு விட்டாரே!’ அவன் நினைத்தான்.

‘இந்த அனாமதேயக் கடிதம் எழுதுபவன் யார்? அவனுக்கு, வசந்திக்கு, அவனுடைய தகப்பனுக்கு..... இப்போது சதாசிவத்துக்கு எல்லாமே ஒரே ஆள்தான். இது யாராய் இருக்கலாம்?’

மாறனுக்கு அந்தக் கிராமத்தில் யாருமே எதிரிகள் இருப்பதாக இல்லை. கிராமத்தில் வசிக்கும் ஒவ்வொருவனும் ஏதோ ஒரு வழியில் அவனால் பிரயோசனமடைந்தவன். யாருமே அவனோடு இதுவரை எதிர்ப்புக் காட்டியதில்லை. பிரச்சினைப் பட்டதேயில்லை. அப்படியென்றால் இது யார்?

அனாமதேயக் கடிதங்களிலெல்லாம் பொதுவாக காணப்பட்ட ஒரு விடயம் அவனுடைய ஒழுக்கம் சம்பந்தமானது தான். கடிதங்களெல்லாம் அவனுக்கு எதிராக வந்தனவேயன்றி வசந்திக்கு எதிராக அல்ல. ‘அப்படியென்றால், வசந்தி மேல் கண் வைத்திருக்கும் யாரோ ஒருவன் அவள் என்னுடன் நெருங்கிப் பழகுவதால் பொறாமை கொண்டு இப்படியெல்லாம் எழுதுகிறானோ?’

மாறன் சிந்தித்தவாறு, டார்ச் லைட்டை கீழே அடித்து தரையைப் பார்த்தவாறு நடந்தான். தெருவில் ஜன நடமாட்டம் இல்லை.

திடீரென.....

அவனுடைய கையிலிருந்த டார்ச் லைட்டை எதுவோ தட்டிவிட்டது. அவன் திரும்புவதற்கிடையில், பாரமான ஒன்றால் அடித்தது போன்று

மாறன் தடுமாறி கீழே சரிந்தான். தொடர்ந்து கால்களாலும், கைகளாலும் அவனுக்கு யாரோ அடித்தனர்.

அவனுக்கு மயக்கம் ஏற்படுவது போல்.....

(24)

சுமார் பத்து நாட்கள் சென்றன. மாறன் படிப்படியாக சுகமடைந்துகொண்டு வந்தான். இன்னும் பட்டண ஆஸ்பத்திரியிலே இருந்தான். இரண்டொரு நாட்களில் பூரண சுகமாகி போய்விடலாமென டாக்டர்கள்

கூறியிருந்தனர். மாறன் அடிபட்டதை முதலில் கேள்விப்பட்டவன் மனோகரன்தான். அந்த இடத்துக்கு அவன் விரைந்து சென்றான். அதற்கிடையில் வேறு சிலரும் அங்கு கூடிவிட்டனர். சதாசிவமும், வசந்தியும் மூச்சிரைக்க ஓடி வந்தனர். எல்லோருமாக வானொன்றில் அவனைக் கிடத்தி பட்டண ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் சென்றனர்.

அடுத்த நாள் விடிவதற்கிடையில் செய்தி கிராமம் முழுவதும் பரவிவிட்டது. கூட்டம், கூட்டமாக பாடசாலையை நோக்கி மக்கள் வந்தனர்.

வசந்தியும், மனோகரனும் இரவு முழுவதும் ஆஸ்பத்திரியிலே நின்றனர். மாறனுக்கு அவசர சத்திர சிகிச்சை செய்த டாக்டர் பயப்படத் தேவையில்லையென கூறிய பின்னரே வசந்திக்கு ஒழுங்காக மூச்சுவிட முடிந்தது.

மல்லிகைக் கிராம மக்கள் சாரி, சாரியாக ஆஸ்பத்திரியை நோக்கிப் படை எடுத்தனர். அவனுக்காக கோயிலில் விசேட பூசை நடாத்தி பிரார்த்தித்தனர்.

பொலிஸார் மாறனை விசாரித்தபோது, தன்னைத் தாக்கியவர்களை அடையாளம் காட்ட, முடியாதென்ற உண்மையைச் சொன்னான்.

வசந்தி சில தினங்கள் பாடசாலைக்குச் செல்லாமல், பட்டினத்தில் சதாசிவத்தால் ஏற்பாடு செய்து கொடுக்கப்பட்ட வீடொன்றில் தற்காலிகமாகத் தங்கி ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று மாறனை கவனித்தாள். பணம் கட்டும் வார்ட்டில் மாறன் இருந்ததால் அவனைக் கவனிப்பது அவளுக்கு இலேசாக இருந்தது. மனோகரன் தினசரி வந்து நள்ளிரவு வரை இருந்துவிட்டுப் போவான்.

பரந்தாமமும், ஏனைய ஆசிரியர்களும் அடிக்கடி ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து பார்த்துவிட்டுச் சென்றனர்.

மாறன் குடும்பத்தினர் செய்தி அறிந்து வானொன்றை வாடகைக்கு அமர்த்தி வந்தனர். அவனுடைய அம்மா துடிதுடித்துப்போனாள்.

வசந்தி பாடசாலை முடிந்ததும் பட்டணத்துக்குச் சென்று மாறனைப் பார்த்துவிட்டு வருவாள். ஒருநாள் பிற்பகல் அவள் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றபோது மாறனுடைய பெற்றோர் அங்கு நின்றனர்.

அவளைக் கண்டதும் மாணிக்கம் முகத்தைக் கடுகடுப்பாக்கினார். அவளுடன் அவர் கதைக்கவில்லை. அவரைப் பார்த்து அவள் சிரித்தாள். அவர் மறுபக்கம் திரும்பிக் கொண்டார்.

அவள் ஆஸ்பத்திரியை விட்டும் சென்ற பின்னர் மாணிக்கம் மனைவியைப் பார்த்தார்.

“ இப்போ வந்துட்டுப் போனாளே இவன்தான் அந்த ரீச்சர் பொண்ணு. மாறனுக்கு இந்த நிலைமை ஏற்பட இவதான் காரணமா இருந்து இருக்கணும்”

“ ஏன் சொல்றீங்க?”

“ மாறன் இவளுடன் வித்தியாசமாக பழகுவதாகக் கேள்விப்பட்டேன். இவன் தனியே இருக்கும்போது இவன் இவனுடைய விடுதிக்கெல்லாம் வருவாளாம்.

பட்டினத்திலென்றால் இதை யாரும் பொருட்படுத்த மாட்டாங்க. கிராமத்திலே இப்படியான விசயங்களை பெரிசா எடுத்துக்குவாங்க. இதனாலே, இவனோட யாராவது கோபமா இருக்கலாம். அவங்கதான் இதைச் செய்திருப்பாங்க”

“ மாறனும், இவளும் பழகுவதை விரும்பாமல் விட்டால் கோபப்பட வேண்டியவங்க நாமதானே. மற்றவங்க எதுக்காக கோபப்படணும்?”

“ உண்மைதான், ஆனா அதுதானே இப்போ நடக்குது. ஒருவனுடைய துன்பத்திலே மற்றவன் இன்பம் காண்கிறான்.”

சில நாட்களில் மாறன் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து நீங்கி பெற்றோரோடு தனது கிராமத்துக்குச் சென்றான்.

* * *

தில ரென ஒரு நாள் வசந்தியின் தகப்பன் அவளைப் பார்க்க மல்லிகைக் கிராமத்துக்கு வந்தார். மாறன் இன்னும் பாடசாலைக்குத் திரும்பவில்லை. இரண்டொரு நாட்களில் வருவதாக வசந்திக்கு கடிதம் அனுப்பி இருந்தான்.

மாறனிடமிருந்து அவளுக்குக் கிடைத்த முதல் கடிதம் இதுதான். ‘அன்புக்குரிய ரீச்சர் வசந்தி.....’ என விளித்து அவன் படிப்படியாக சுகமடைவதாகவும், பாடசாலைக்கு வரவிருக்கும் திகதியையும் குறிப்பிட்டு எழுதியிருந்தான்.

வசந்தியின் தகப்பன் கிராமத்திலிருந்து தயிர் கொண்டுவந்திருந்தார்.

“ எதுக்கப்பா தயிர், இந்தக் கிராமத்திலே இப்போதெல்லாம் நிறைய தயிர் கிடைக்குது. மரக்கறிகளெல்லாம் நிறைய இருக்கு ”

“ உன் அதிபருக்கு யாரோ அடித்ததா பேப்பரிலே செய்தி போட்டிருந்தாங்களே. உண்மையா ?”

“ உண்மைதான் பா ”

“ எப்படி நடந்தது ”

சொன்னான்.

“ உங்க அதிபருக்கு அடிக்க வைத்தது யார் என்பது எனக்குத் தெரியும்”

“ உங்களுக்குத் தெரியுமா? யாருப்பா அது?” வசந்தி பதறினாள்.

“ இங்கே பரந்தாமன்னு ஒருவர் படிப்பிக்கிறாரே. அவர்தான்”

“ பரந்தாமனா? உங்களுக்கு எப்படி அவ்வளவு நிச்சயமா தெரியும்?”

“ இன்று காலைலே இங்கே வருவதற்காக பட்டினத்து பஸ் நிலையத்திலே நின்றேனா. ரெண்டுபேரு எனக்கு சற்று தள்ளி சுவர் மறைவிலே நின்றாங்க. காலைலேயே நிறைய குடிச்சிருந்தாங்க. ஒருவன் மற்றவனிடம் ‘ஏன்டா, மல்லிகைக்

கிராம பிறின்ஸிபலுக்கு அடிச்சோமே. அதற்குரிய காசெல்லாம் வாங்கிட்டியா?ன்னு கேட்டான். அதற்கு மற்றவன் 'ஆமாடா, பரந்தாமன் மாஸ்டர் சொன்ன படியே தந்துட்டான். என்றான் "

" அவங்க உங்களைக் காணல்லையா?"

" நான் சுவருக்கு மற்றப் பக்கம் நின்றது அவங்களுக்குத் தெரிந்திருக்காது"

" நீங்க அவங்களைப் பார்க்கலையா?"

" அவங்க இப்படி கதைத்துக் கொண்டதும் பத்திரிகையிலே வந்த செய்தி எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. அவங்களைப் பார்த்து விடலாமென சுவரைச் சுற்றிச் சென்றேன். அவங்க ரெண்டு பேரும் எனக்கு முதுகைக் காட்டியவாறு நடந்து கொண்டிருந்தாங்க. அவங்களை நான் நெருங்குவதற்கிடையிலே எதிரே மெதுவா வந்த பஸ் ஒன்றில் பாய்ந்து ஏறிட்டாங்க. அப்புறம் நான் அவங்களைப் பின்தொடரல்ல"

மாறனுக்கு ஆள் வைத்து அடிப்பதற்கு பரந்தாமன் காலாக இருப்பான் என அவள் கற்பனை செய்தும் பார்த்ததில்லை. இது அவளுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது.

வசந்தி நீண்ட நேரம் சிந்தித்தாள். அவளுடைய மனதில் இரண்டு காரணங்கள் தலை நீட்டின. ஒன்று அவள் தொடர்பானது. பரந்தாமன் அவளை விரும்புகிறான் என்பது அவளுக்கு எப்போதோ தெரியும். இதற்காக மாறனுடன் அவன் எதற்காக கோபம்கொள்ள வேண்டும்? ஒரு வேளை இப்படி இருக்கலாம்.

' நானும் மாறனும் ஆளையாள் காதலிப்பதாக அவன் நினைக்கலாம். என்னிடமிருந்து அவரைப் பிரித்துவிட்டால், நான் அவனுக்குக் கிடைக்கலாமென அவன் டுசுயல்பட்டிருக்கலாம்! 'இது தொடர்பாக அவள் தொடர்ந்து சிந்தித்தபோது, அனாமதேயக் கடிதங்கள் தொடர்பான எண்ணம் எழுந்தது. ' அவைகளைக் கூட அவன்தான் அனுப்பியிருப்பான்.'

மற்றக் காரணம்? ' குளம் கட்டுவதற்காக எடுக்கப்படவிருக்கும் காணி பரந்தாமனின் தகப்பன் சொந்தம் கொண்டாடும் ஒன்று. இத்தனை ஆண்டுகளாக அனுபவித்த காணி பறிபோகப் போகிறதே என்ற ஆதங்கத்தில், மாறன் இதற்கு காரணமாக இருப்பதால் அவரைத் தீர்த்துக் கட்ட இதைச் செய்திருக்கலாம்?

" என்னம்மா. நீண்ட நேரமா சிந்திக்கிறே? "

" பரந்தாமன் தான் பா இதைச் செய்திருப்பான். அவன் ஏன் செய்தான் என்று எனக்கு நல்லாவே புரியுது " கூறிவிட்டு குளம் கட்டுவது தொடர்பாக மாறன் எடுத்த நடவடிக்கைகளை விபரித்தாள்.

" நான் அதிபர் மூலமா பொலீசுக்கு இதைத் தெரியப்படுத்தப் போறேன்"

" போலீசால எதுவும் செய்ய முடியாது. பரந்தாமனைப் பிடித்து விசாரணை செய்தா அவன் மறுப்பான். உண்மையிலேயே அடித்தவங்க யாருன்னு நமக்குத் தெரியாது. நான் சாட்சி சொல்லப் போனா பரந்தாமன் உன்மேலே கோபம் கொள்வான். அது வேறு பிரச்சினைகளை உருவாக்கி விட்டாலும் விரும் "

மாறன் வந்ததும் அவனிடம் இதைப் பற்றிக் கதைக்க வேண்டும் என நினைத்துக் கொண்டாள்.

INT றன் நூரண சுகமடைந்து பாடசாலைக்குத் திரும்பிவிட்டான். புலமைப் பரிசில் பரீட்சைக்கான பிற்பகல் வகுப்புகள் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. வகுப்பு முடிந்ததும் விடுதிக்கு வந்து வசந்தி அவனைச் சந்தித்தாள்.

“என்ன வசந்தி?” இப்போதெல்லாம் அவன் அவளை விளிக்கும்போது ‘மிஸ்’ என்பதில்லை.

“ஸார், உங்களோடு தனியா கொஞ்சம் கதைக்கணும்”

“வெளியிலேயிருந்து கதைப்போம்”

“வேண்டாம் ஸார். நான் இப்படி இருக்கேன்”

“இல்ல வசந்தி. யாராவது பார்த்தா கதை கட்டுவாங்க. இது கிராமம்.”

“கிராமத்தவங்க நல்லவங்க ஸார். அவங்க உங்களை தெய்வமா நினைக்காங்க. ஆனா, பயப்பட வேண்டிய ஆள் உள்ளேதான் இருக்கான்.”

“நீங்க என்ன சொல்றீங்க?” கேட்டவாறு கதிரையொன்றைத் தூக்கிக் கொண்டு வெளிவராந்தாவுக்கு வந்தான்.

வசந்தியும் ஒரு கதிரையைத் தூக்கியவாறு வராந்தாவுக்கு வர கதவைத் தாண்டும்போது அவளது சீலை கதவில் சிக்கி அது தானாக அடைத்துக் கொண்டது.

“வசந்தி கதவு பூட்டப்பட்டுட்டுதா?” மாறன் கேட்டான்.

“சும்மா சாத்தித்தான் இருக்கு ”

“இல்லை. அதுக்கு சூச் லொக். சும்மா அடைத்தாலும் பூட்டிக்கொள்ளும்”

“எப்படி திறப்பீங்க? சாவி வெளியே இருக்கா?”

“இல்லே. உள்ளேதான் இருக்கு. ஆனா மாற்றுச் சாவி மனோகரனிடம் இருக்கு. அவன் இப்போ வந்துடுவான்”

அவர்கள் வராந்தாவில் கதிரைகளில் உட்கார்ந்தனர்.

பரந்தாமன் தொடர்பாக அறிந்திருந்தவற்றை வசந்தி அவனிடம் கூறினாள்.

“பரந்தாமன் இவ்வளவு பயங்கரமானவனா?” என்றவாறு சதாசிவம் அவனைப் பற்றி முன்னர் ஒரு தடவை கூறியவைகளை நினைத்துப் பார்த்தான்.

“ஆனா வசந்தி, உன் தகப்பனாருடைய கூற்றை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு அவனுக்கு எதிராக என்ன நடவடிக்கை எடுக்கலாம்? அடித்த ஆட்கள் யாரென்றே தெரியாது. அவ்வாறு தெரிந்தாலும் அவங்கதான் அடித்தாங்க என்பதற்கு எந்த சாட்சியும் இல்லை. பரந்தாமனைப் பிடித்து விசாரணை செய்துவிட்டு பொலீஸ் விடுதலை செய்துவிட்டால், பாடசாலையின் மரியாதை போவதுதான் ஈற்றில் மிஞ்சும்”

“எதுக்கும் நீங்க அவனுடன் ஜாக்கிரதையாக இருங்க.”

“உன் தகவலுக்கு நன்றி வசந்தி. அதோட நீ எனக்கு ஆஸ்பத்திரியிலே வைத்து நிறைய உதவி செய்திருக்கே. அதுக்கு நான் அப்போதே நன்றி சொல்லியிருக்கணும். இப்போ சொல்றேன்”

“ஆபத்திலே இருக்கிறவங்களுக்கு உதவி செய்வது கடமைதானே”

“என் அம்மா உன்னைப் பற்றி நிறைய விசாரிச்சா”

“உங்க அப்பாதான் என்னுடன் முகம் கொடுக்கவே இல்லை.”

தகப்பனார் அவளுடன் அவ்வாறு நடந்துகொண்டதற்கான காரணம் அவனுக்குத் தெரியும். அதை அவனால் அவளிடம் சொல்ல முடியாது.

“அவருடைய சபாவம் அப்படி” பொய்யைச் சொல்லி வைத்தான்.

“நீங்களும் இந்தப் பாடசாலையிலிருந்து மாறிப்போன பின்னர் எப்போதாவது என்னைச் சந்தித்தால், என் முகத்தைப் பார்க்காமலேயே போயிடுவீங்களாக்கும்”

“ஏன் அப்படிச் சொல்றீங்க?”

“நீங்க உங்க அப்பா பிள்ளைதானே”

கூறிவிட்டு குலுங்கக் குலுங்க சிரித்தான். மாறனும் சிரித்தான்.

வசந்தி குலுங்கிச் சிரித்தபோது, அவளுடைய முந்தானைச் சீலை கீழே சரிய..... அந்த நொடிக்குள் தெரிந்த அவளது முன்னழகு அவனை நிலை குலைய வைக்க..... திடீரென அந்த எண்ணம்..... வேதனையான அந்த நினைவு தோன்றி..... உள்ளம் பற்றி எரிவது போல..... படிப்படியாக அவனது முகம் கறுக்க..... கண்களில் கண்ணீர் வடிய.... புறங் கையினால் துடைத்துக் கொண்டான்.

வசந்தி சாவதானமாக முந்தானையைத் தூக்கிப் போட்டவாறு “ஏன் லார் ஒரு மாதிரியா இருக்கீங்க?” எனக் கேட்டாள்.

“ஒன்றுமில்லை....” கணவிலிருந்து விடுபட்டவனாக கூறினான்.

அப்போது

விடுதிக்குப் பக்கத்துத் தெருவில் நடந்து சென்ற ஒரு கிராமவாசி, வசந்தியின் முந்தானை விழுந்து கிடப்பதையும், மாறன் அவளின் முன்னழகை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதையும் யதேச்சையாக கண்டு, என்ன நினைத்தானோ பலமாகக் காறி ‘தூ’ என துப்பிவிட்டுச் சென்றான். இதை இவர்கள் இருவரும் அறியவில்லை.



குளம் கட்டுவதற்கான காணியை மீட்டுவிட்டனர். இது தொடர்பாக அரசாங்க அதிபர் உறுதியாக செயல்பட்டார். பரந்தாமனுடைய தகப்பன் செய்த சகல மனுக்களும் நிராகரிக்கப்பட்டன.

பாராளுமன்ற உறுப்பினர் இதற்கான பணத்தை ஒதுக்கீடு செய்தார். நீர்பாசன இலாகா மதிப்பீடுகளைத் தயாரித்தது. வேலைக்குப் பொறுப்பாக புதிதாக இடமாற்றம் பெற்று வந்த மனோகரன் நியமிக்கப்பட்டான். பாரிய இயந்திரங்கள் வரவழைக்கப்பட்டன.

குளம் அமைப்பது தொடர்பான வேலைகள் தொடங்கும் முதல் நாள். மல்லிகைக் கிராம மக்கள் அனைவரும் அங்கு கூடி நின்றனர். பாராளுமன்ற உறுப்பினர், அரசாங்க அதிபர் ஆகியோர் வந்திருந்தனர். தேசியக் கொடியேற்றி. தேசியகீதம் பாடி முடிந்த பின்னர் சதாசிவம் பிள்ளையின் தலைமையில் கிராம மக்கள் சிரமதான வேலையைத் தொடங்கினர்.

இயந்திரங்கள் மண்ணை வாரிக் கொட்டத் தொடங்கின.

“ மில்லர் மாறன் .யூ ஹாவ் சஜஸ்ரட் ஏ வொண்டபுல் ஜாப்” என்றார் அரசாங்க அதிபர் மாறனைப் பார்த்து.

“ ஆமா ஸார். இந்தக் கிராமத்தவர்களின் வறுமையைப் போக்க இதைவிட நல்ல திட்டம் எதுவுமே இல்லை”

வேலை தொடர்ந்து நடைபெற்றது. இயந்திரங்களின் இடைவிடாத உறுமல்கள்.... மண் வெட்டிகளினால் கொத்துவதும் அள்ளுவதும்..... கூடைகளில் மண் சுமந்தவாறு அலையாக அசையும் பெண்கள்..... காற்றில் படலமாக மிதக்கும் பூழித் துகள்கள்.... மல்லிகைக் கிராம மக்கள் வறுமை அரக்கனை எதிர்த்து யுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

(26)

மரீ காலம் தொடங்கிவிட்டது. பாடசாலை விடுமுறை. ஆசிரியர்கள் சொந்த ஊர்களுக்குச் சென்றுவிட்டனர்.

மல்லிகைக் கிராம வயல்களுக்கு நீர் பாய்ச்சுவதற்கான குளம் கட்டப்பட்டுவிட்டது. சுமார் ஒரு மைல் தூரத்துக்கப்பால் சல சலத்து ஓடக்கொண்டிருக்கும் ஆற்றிலிருந்து குளத்துக்கு நீர் பாயக் கூடியதாக அகலமான கால்வாய் ஒன்றும் தோண்டப்பட்டது.

கடந்த சில மாதங்களாக நீர்ப்பாசன காரியாலயத்துக்கும், கிராம மக்களுக்கும் இடைவிடாத வேலை. கிராமத்தின் ஆண்கள் முறை வைத்து தொடர்ச்சியாக சிரமதான வேலையில் கலந்துகொண்டனர்.

குளத்தில் நீர் நிரம்பத் தொடங்கியது.

பரந்தாமனுக்கும் அவனுடைய தகப்பன் பரமலிங்கத்துக்கும் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. பல வருடங்களாக தங்களால் அடாத்தாக விவசாயம் செய்து வந்த காணி போய்விட்டதே என்பதில் தாங்க முடியாத வேதனை.

பரமலிங்கம் தவியாய்த் தவித்தார். தமிழ் மாறனை நினைக்க. நினைக்க ஆத்திரம் அதிகரித்தது பரந்தாமனுக்கு. அவனுக்கு அடிக்கவென ஒழுங்கு செய்யப்பட்டவர்கள் அவனைக் கொலைசெய்யாமல் விட்டுவிட்டார்களே என கவலைப்பட்டான்.

கிராம மக்களில் சிலரை மாறனுக்கு எதிராக மாற்றிவிட அவன் ஏற்கனவேயே சில நடவடிக்கைகளை எடுத்திருந்தான். அவனை அங்கிருந்து விரட்டிவிட தான் மட்டும் தனியே நடவடிக்கை எடுப்பதை விட கிராம மக்களில் சிலரையும் சேர்த்துக் கொள்வது அவனுக்கு அவசியமாக தெரிந்தது. சமீபத்தில் அக்கிராமத்தில் இடம் பெற்ற ஒரு சம்பவம் இதற்கு பெரிதும் உதவியது.

பாடசாலை விடுமுறைக்கு இரண்டு கிழமைகளுக்கு முன்னர் திடீரென பொலீசார் கிராமத்துக்குப் படையெடுத்து..... கள்ளச் சாராயம் விற்பவர்களுடைய வீடுகளுக்குள் பாய்ந்து..... அவர்களைப் பிடித்தனர். சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி, மாறனின் தலைமையில் இயங்கும் கிராம முன்னேற்றச் சங்கத்தின் வேலைதான் இது என்ற கருத்தை பரந்தாமன் கிராமத்தில் பரப்பிவிட்டான். வசந்தியின் முந்தானைச் சீலை சரிந்து கிடந்தபோது மாறன் அவளுடன் கதைத்துக்கொண்டு நின்றதைப் பார்த்து காறித்துப்பிவிட்டுச் சென்றவன் பரந்தாமனுக்கு உதவியாக செயல்பட்டான். அவனும் கள்ளச் சாராயம் விற்பவர்களில் ஒருவன். சில நாட்களில் இவனுடைய வீட்டுக்குச் சென்று பரந்தாமன் சாராயம் அருந்துவான்.

கள்ளச் சாராயம் விற்பவர்களை மாறனுக்கு எதிராக ஆக்கிவிட்டதில் பரந்தாமனுக்குப் பரம திருப்தி. அவர்களில் பலர் முரடர்கள்.

மல்லிகைக் கிராம வயல்களில் நெற்பயிர்கள் பச்சைப் பசேலென காட்சியளித்தன. மழை பெய்யாது விடினும் இம்முறை அவர்களுக்கு தண்ணீர் பிரச்சினை இல்லை.

கிராம முன்னேற்றச் சங்கம் எடுத்த நடவடிக்கையால் பல விவசாயிகளுக்கு வங்கிக் கடன் கிடைத்தது. கிராமத்தில் சில இடங்களில் உரம், கிருமி நாசினி விற்கும் கடைகள் திறக்கப்பட்டிருந்தன.



ஓர் இரவு

அமாவாசை இருட்டு. மழை பரவலாகத் தூறிக்கொண்டிருந்தது. நள்ளிரவு சுமார் பன்னிரண்டுக்கு மேல் இருக்கலாம். இருவர் தோள்களில் மண்வெட்டிகளைச் சுமந்தவாறு குளத்தை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தனர்.

சில்லுறுகளின் இரைச்சல். மழையில் நனைந்தவாறு மரக்கிளை யொன்றிலிருந்த ஆந்தையின் விட்டுவிட்டுக் கேட்கும் அலறல். தூரத்தே நரிகளின் ஊளைச் சப்தங்கள்.

அவர்கள் இருவரும் தொடர்ந்து நடந்தனர்.

மல்லிகைக் கிராமத்திலிருந்து குளத்தை நோக்கிச் செல்லும் பாதையைத் தவிர்த்து வேறு பாதையால் சென்றனர். தங்களை அடையாளம் காணமுடியாதவாறு டவல்களால் முகத்தை மறைத்திருந்தனர்.

“ அப்பா. டார்ச் லைட்டை அடித்து வரப்பைப் பார்த்து நடங்க. பாம்பு, பூச்சி கிடக்கும் ” என்றான் பரந்தாமன்.

“ இது பரமலிங்கம்டா. என்னைப் பார்த்தாலே பாம்பு நடுங்கும் ” கூறியவாறு வேகமாக வரப்பில் முன்னேறினார்.

இருவரும் தொடர்ந்து நடந்தனர். மழை இன்னும் தூறிக்கொண்டிருந்தது. நரிகளின் ஊளைச் சப்தம் இன்னும் கேட்டது.

குளத்தை அண்மித்தனர். அணைக்கட்டினூடாக நடந்தனர். டார்ச் லைட் வெளிச்சத்தை நீண்ட தூரத்துக்குப் பாய்ச்சி குளத்து நீரை வெறிக்கப் பார்த்தனர்.

“ குளம் கடறாங்களாம் குளம்! பெரிய்ய குளம்! இதை நொடிக்குள்ளே அழிச்சிக் காட்டறேன். விடிவதற்கிடையில் குளத்திலே தண்ணியே இல்லாம ஆக்கிக் காட்டறேன் ” பரமலிங்கம் பரபரப்பானார். டவலை எடுத்து தலையில் கட்டினார்.

“ பரந்தாமன்! டார்ச் லைட்டை அங்கே வைச்சுட்டு மண்வெட்டியை எடுத்துவா. இதுதான் பொருத்தமான இடம். இங்கதான் லேசா வெட்டலாம் ” கூறியவாறு கையிலிருந்த மண்வெட்டியால் அணைக்கட்டை வேகமாக கொத்தினார். பரந்தாமனும் அவருடன் இணைந்து கொண்டான்.

ஓரே இருட்டு. ஆளையாள் பார்க்க முடியாத இருட்டு. நிலம் இளகி இருந்ததால் வெட்டுவதற்கு இலகுவாக இருந்தது. சுமார் ஓர் அடி அகலமான பள்ளமொன்றை வெட்டிவிட்டால் போதும். குளம் தானாகவே உடைப்பெடுத்துவிடும்.

சுமார் கால் மணி நேரம் சென்றிருக்கும்.

திடீரென.....

“ ஆ..... ” என்ற சப்தத்துடன் பரமலிங்கம் கீழே சாய்ந்தார்.

“ என்னப்பா.....” பரந்தாமன் பதறினான்.

“ டார்ச்சை எடு. என்னவோ கடித்துப் போட்டுதே. ஐயோ..... வலிக்குதே. டார்ச்சை எடுடா” பதறினார்.

பரந்தாமன் மண்வெட்டியை தூர எறிந்தான். பாய்ந்து சென்று டார்ச்சை டைட்டை எடுத்தான். வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சினான். அவர் புழுவாகத் துடித்தார். சற்றுத் தூர சலசலப்புக் கேட்டது. வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சினான். புற்களுள் நழுவினார். வால் பகுதி துல்லியமாக தெரிந்தது.

பரந்தாமன் தான் சென்ற காரியத்தை மறந்து தகப்பனுக்கு முதலுதவி செய்ததையோ, மண்வெட்டிகள் இரண்டையும் அங்கேயே விட்டுவிட்டு அவரைத் தோளில் தூக்கிப் போட்டவாறு மூச்சிரைக்க வரம்புகளால் நடந்து வந்ததையோ, வீட்டுக்கு அவரைக் கொண்டுவந்து சேர்க்கும்போது அவர் பிணமாக ஆகிவிட்டதையோ..... மல்லிகைக் கிராம மக்கள் அறிய மாட்டார்கள்.

அடுத்த நாள் யதேச்சையாக அணைக்கட்டுக்குச் சென்றவர்கள் அனாதரவாக வீசப்பட்டுக் கிடந்த இரண்டு மண்வெட்டிகளையும், கணிசமான அளவு வெட்டப்பட்டிருந்த அணைக்கட்டையும் கண்டார்கள். அதே மண்வெட்டிகளால் மீண்டும் மண்ணை வெட்டி அணைக்கட்டைச் சீர்செய்துவிட்டு வந்தனர்.

(27)

விடுமுறையின் பின்னர் பாடசாலை தொடங்கியது. ஆசிரியர்கள் அனைவரும் வந்துவிட்டனர். விடுமுறை நாட்களில் மனோகரன் பாடசாலை விடுதியிலேயே இருந்தான். பரமலிங்கம் காலஞ்சென்றது பாடசாலைக்கு வந்த பின்பே ஆசிரியர்களுக்குத் தெரியவந்தது. வசந்தி, மாறன் உட்பட அனைவரும் பரந்தாமனிடம் துக்கம் விசாரித்தனர்.

விடுமுறையின் போது வழமைப் பிரகாரம் வசந்தி மாறனுக்கு கடிதம் அனுப்பினாள். அவனின் சுகம் விசாரித்து..... அவனை மணமுடிக்குமாறு பெற்றோர் வற்புறுத்துவதாக..... அவர்கள் பார்த்துள்ள ஆளை முடிக்க அவளுக்கு விருப்பமில்லையென..... இப்படியெல்லாம் எழுதியிருந்தான். அவனிடமிருந்து பதில் வராது என்பது அவளுக்குத் தெரியும்.

அவளுடைய எதிர்பார்ப்புக்கு மாற்றமாக அவனிடமிருந்து பதில் கிடைத்தது.

முத்துமுத்தான அவனுடைய எழுத்துக்கள் அவனைப்போலவே கம்பீரமானவை, அழகானவை.

அவசர அவசரமாக கடிதத்தைப் பிரித்து வாசித்தாள். ஆரம்பத்தில் பரவச உணர்ச்சிகளைக் காட்டிய அவளது முகம்..... வரவர கறுத்து..... கடிதத்தை வாசித்து முடிக்கும்போது கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர்த் துளிகளை உகுத்தாள்.

* மாறன். உங்களுக்கு இப்படியான ஒரு சோதனையா? அவளது மனம் அலறியது. அவனை நினைத்து மனதினுள் அழுதாள். கடிதத்தின் கடைசி வரிகளில் எழுதியிருந்ததுபோல் அவன் தொடர்பான அந்த இரகசியத்தை யாரிடமும் அவள் சொல்லப் போவதில்லை.

மார்கழி மாதக் கடைசியில் மழை நின்றாவிட்டதால், குளத்திலிருந்து நீர் பாய்ச்ச விவசாயிகள் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

புலமைப் பரிசில் பரீட்சை முடிவுகள் கிடைத்து இருந்தன. ஐந்து மாணவர்கள் சித்தியடைந்து இருந்தனர்.

வசந்தி பிற்பகல் வேளைகளில் எப்போதாவது மாறனின் விடுதிக்கு வருவாள். மாறனுடனும், மனோகரனுடனும் கதைத்துக் கொண்டிருப்பாள். மாறனைத் தனியே சந்தித்து அவன் எழுதிய கடிதம் தொடர்பாக கதைப்பதற்கு பலமுறை முயன்றாள். உரிய சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

பரந்தாமன் எதையோ பறிகொடுத்ததுபோல் சதா நேரமும் காணப்பட்டான். அவனுடைய தகப்பனார் பாம்பு தீண்டி மரணித்ததை அவனால் ஜீரணிக்க முடியாமல் இருந்தது. வசந்தி அவனிடமிருந்து தூர..... மிகத் தூரப் போய்க்கொண்டிருப்பதாக உணர்ந்தான். அவர்கள் வேளாண்மை செய்த காணியில் குளமமைத்து மல்லிகைக் கிராம விவசாயிகள் கூடிய அறுவடை பெறப் போவதையிட்டு புழுங்கினான். இவைகளுக்குக் கெல்லாம் காரணமாக இருக்கும் மாறனை ஒழித்துக் கட்டுவதுதான் இப்போதுள்ள அவனுடைய முதல் வேலை என நினைத்தான்.



வேளாண்மை அறுவடை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

ஒருநாள், தர்மகர்த்தா சதாசிவமும், வேறு சில கிராம வாசிகளும் மாறனைச் சந்திப்பதற்காக விடுதிக்கு வந்தனர்.

“ வயல்களிலே அறுவடை நடக்குது. இந்தக் கிராமம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து காணாத அளவுக்கு அவ்வளவு கூடிய விளைச்சல். உப உணவுப் பயிர் செய்கைக்காக கொடுத்த கடன் பணமெல்லாம் திருப்பி செலுத்திட்டாங்க. அந்தப் பணத்தை மறுபடியும் பகிர்ந்து கிராமத்தவங்களுக்குக் கொடுக்கணும். குளத்திலே நீர் இருப்பதினாலே கால போக வேளாண்மைச் செய்கைக்கு உத்தரவு

பெறணும். உங்க பாடசாலையிலே ஐந்து மாணவர்கள் புலமைப் பரிசில் பரீட்சையிலே பால் பண்ணி இருக்காங்க.” என்றார் சதாசிவம்.

“ எதுக்காக இதையெல்லாம் என்னிடம் சொல்றீங்க?”

“ அம்மன் கோயில் திரு விழா வருது. அதற்கு முன்னாலே இவை எல்லாவற்றுக்குமா சேர்த்து ஒரு பெரிய விழா எடுக்கலாமனு நாங்க நினைக்கோம். உங்க சம்மதம் எப்படி?”

“ எனக்குப் பூரண சம்மதம்”

அவர்கள் நடைபெற உத்தேசித்த விழா தொடர்பாக நீண்ட நேரம் கலந்துரையாடினர். கடமை முடிந்து விடுதிக்கு வந்த மனோகரனும் அவர்களுடன் கலந்து கொண்டான்.

★

★

★

விழாவுக்கு முந்திய தினம்

அம்மன் கோயில் மைதானத்தில் மேடையமைத்தல், பந்தல் போடுதல் போன்றவை நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன.

பந்தலுக்கான சோடனை தாள்களை பாடசாலை மண்டபத்தினுள் வைத்து வெட்டிக் கொண்டிருந்தனர். பரந்தாமனுடன். ஏனைய ஆசிரியர்களும். கிராமத்தவர்கள் சிலரும் நின்றனர்.

விழாவுக்கான சிற்றுண்டி ஏற்பாடுகளை வசந்தியின் தலைமையிலான பெண்கள் குழுவொன்று பாடசாலையின் மற்ற மண்டபத்தினுள் வைத்து ஒழுங்கு செய்து கொண்டிருந்தது.

விடுதிக்குள் கிடந்த அம்மியில் எதையோ அரைக்க வேண்டிய தேவை எழுந்ததால், தான் அரைத்து வருவதாக கூறி வசந்தி மாறனின் விடுதிக்குச் சென்றாள். விடுதியின் முன் கதவு சற்று திறந்து கிடந்தது. அவள் விடுதிக்குள் செல்வதை தூர நின்ற பரந்தாமனின் கழுகுக் கண்கள் கண்டன.

உள்ளே தமிழ் மாறன் இருக்கவில்லை. அவன் வெளியே யாருடனோ கதைத்துக் கொண்டு நின்றான். வசந்தி விடுதியினுள் சென்றதை அவன் காணவில்லை.

மாறன் தன்னுடன் உரையாடியவாறு நின்றவனை அனுப்பிவிட்டு விடுதியினுள் சென்றான். என்ன நினைத்தானோ கதவைச் சற்று வேகமாக சாத்திவிட்டான். சூச் லொக் தானாக பூட்டிக் கொண்டது. பரந்தாமனின் கண்கள் இதையும் படம் பிடித்தன.

“ வாங்க ஸார். உங்க உத்தரவு இல்லாம உள்ளே வந்துட்டேன்” என்றான் அம்மியருகில் குந்திக் கொண்டிருந்தவள் எழுந்தவாறு, அம்மியில் அரைத்த மிளகு காரம் சிதறியதால் அவளுடைய கண்கள் எரிந்து நீர் வடிந்தன. தலையிர் கலைந்து காணப்பட்டது.

“ பரவால்ல, நீங்க உங்க வேலையைச் செய்ங்க.” கூறியவாறு மாறன் தனது படுக்கையறைக்குள் புக முயன்றான்.

“ஸார். விடுமுறை நாட்களில் நீங்க எனக்கு அனுப்பிய கடிதத்தை வாசித்த போது நான் உண்மையிலேயே அழுதுட்டேன். ஒரு பாபமும் அறியாத உங்களுக்கா இந்தச் சோதனை என எண்ணி..... அதை நினைத்து நான் துக்கப்படாத நாட்களே இல்லை ஸார் ” என்றான். அவளது கண்களில் நீர் முட்டியது.

“ உண்மைதான் வசந்தி” அவனுடைய மனம் சரேலேன அதை நினைத்து, உள்ளுக்குள் புயல் அடித்து, சூறாவளியாகி, பிரளயமாக மாறி

பக்கத்திலிருந்த சுவரை கைத்தாங்கலாக பற்றினான். கண்களில் அருவியாக நீர் பாய எத்தனித்தது.

மாறனின் நிலைமையை அவதானித்த வசந்தி கேவி அழுத் தொடங்கினாள் தடதடவென அறைக்கதவு தட்டப்படும் சப்தம் கேட்டது. கதவு யதேச்சையாகப் பூட்டப்பட்டதை அப்போதுதான் மாறன் உணர்ந்தான். கையினால் கண்ணீரைத் துடைத்தவாறு, கதவருகில் சென்று திறந்தான்.

கிராமத்தவர்கள் சிலர் அங்கு நின்றனர். பரந்தாமன் சற்றுத் தூர நின்றான். வசந்தி தலை மயிர் கலைந்தவாறு.... அழுதவாறு நின்றிருப்பதை அவர்கள் கண்டனர்.

“ கையும், மெய்யுமாக புடிச்சுட்டோம்டா” என்றான் ஒருவன்.

“ ஐயா படிப்பிக்க வரல்லடா. காதல் மன்னன் காதல் பண்ண வந்திருக்காருடா” கூறியவாறு இன்னுமொருவன் தூ..... வென வெளியே துப்பினான்.

“ இது காதல் இல்லடா? பலாத்காரம்டா. கற்பழிக்க முயற்சித்திருக்காருடா. அதான்டா ரீச்சர் பொண்ணு அழுது”

“ இவங்க ரெண்டுபேருக்கும் கரும்புள்ளி, செம்புள்ளி குத்தணும்டா. பிடிங்கடா ரெண்டு பேரையும்.”

மாறனுக்கு ஓநாடிக்குள் எல்லாமே புரிந்தது. வசந்தி மலைத்துவிட்டாள். பாடசாலை வளவினுள் நின்ற அனைவரும் விடுதியைச் சுற்றிக் கூடினர். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாக கதைக்கத் தொடங்க..... ஒரே கசமுச..... பரபரப்பு..... தெருக்களில் நின்றவர்கள் ஓட்டமாக ஓடிவர..... வசந்தியைப் பலாத்காரம் செய்ய மாறன் முயன்றதாக சிலர் ஏச..... அவனை அதுவரை புகழ்ந்த வாய்களெல்லாம் இப்போது ஏச..... ஒரு கடைந்தெடுத்த காமுகனாக அவனை வர்ணிக்க..... பெண் பிள்ளைகளைப் பாடசாலையிலிருந்தும் விலக்கிவிட வேண்டும்

என யாரோ ஒருவன் பலத்த குரலில் கர்ஜிக்க..... அவனுக்கு அடிப்பதற்காக சிலர் பாய..... வேறு சிலர் தடுக்க..... தர்மகர்த்தா சதாசிவம் விசயத்தைக் கேள்விப்பட்டு ஓடிவர..... வசந்தி எவ்வளவுதான் கதைக்க முயற்சித்தாலும் அவளைக் கதைக்க விடாமல் கூட்டத்தினர் ஆக்கினர்.

சற்றுத் தூரத்தில் நின்ற பரந்தாமன் இவை எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டு மௌனமாக நின்றான். அவனுக்கு இது நூறுசத விகித வெற்றியென அவனது பேய் மனம் ஆர்ப்பரித்தது.

(28)

அடுத்தநாள் விடிந்தது.

மல்லிகைக் கிராமத்தின் முக்கிய சந்திகளில், வீட்டுச் சுவர்களில், விசாலமான மரங்களில் எல்லாம், மாறன் வசந்தி தொடர்பான அசிங்கமர்ன வசனங்களுடன் கூடிய அட்டைகள் தொங்கின.

'அதிபருக்கு ஆடை அவிழ்க்கும் அழகி' என பெண் படத்தின் கீழ் வசனம். 'கிராமத்துப் பெண்களே! காமுகனிடமிருந்து உங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள்!' என்ற வசனம் ஆண் படத்துக்குக் கீழ்.

பாடசாலைச் சுவரில் கரியால் வரைந்த பெரிய ஆண், பெண் படங்கள், 'கள்ளத் தொடர்பா? கற்பழிக்க முயற்சியா?' என்ற வசனம்.

வழமைப் பிரகாரம் பாடசாலை ஆரம்பமாகியது. வசந்தி லீவுக்கான கடிதம் அனுப்பியிருந்தாள்.

கிராமத்தில் அங்குமிங்குமாக எழுதப்பட்டிருந்தவைகளை மனோகரன் மாறனிடம் கூறினான். அவனுடைய உள்ளம் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

பாடசாலையில் ஆசிரியர்கள் கூடிக் கூடிக் கதைத்தனர். வயதான கண்கசை மாறனிடம் நடந்தவைகளுக்காக அனுதாபம் தெரிவித்தார்.

திட்டமிட்டவாறு அம்மன் கோயில் முன்றலில் விழா ஆரம்பமாகியது. மாறன் தலைமை வகிப்பதாக இருந்தும், இறுதி நேரத்தில் சதாசிவம் அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றார். மாறனும் மேடையிலிருந்தான்.

சதாசிவம் தனது தலைமை உரையில் யார், யாரையோ புகழ்ந்தார். அன்று நடக்கும் விழாவில் இடம் பெறும் விடயங்களுக்கான புகழ்மாலைகளை யார் யாருக்கோ சூடினார். மாறனைப் பற்றி அவர் எதுவும் கதைக்கவில்லை. அவரின் உரை பரந்தாமனுக்கு பாலை வார்த்தது.

அரசாங்க அதிபர், நீர்ப்பாசன பொறியியலாளர், பாராளுமன்ற அங்கத்தவர், கல்வி அதிகாரி ஆகியோர் தங்களது உரைகளில் தமிழ்மாறனை வெகுவாகப் புகழ்ந்து பேசியபோது கூட்டத்தினர் விசில் அடித்தனர். கூய் போட்டனர்.

மாறன் பேசுவதற்காக எழுந்தான். அவனைப் பேசவிடாமல் கூட்டத்தினர் கூக்குரலிட்டனர். “காமுகனே! கிராமத்தை விட்டும் போடா” என்ற பெரியதொரு சப்தம் எங்கிருந்தோ கேட்டது.

மாறன் பேசாமலேயே ஆசனத்துக்குச் சென்று அமர்ந்தான். அவனை அவமானம் பிடுங்கித் தின்றது. அரசாங்க அதிபரும், ஏனைய அதிகாரிகளும் அடியும், நுனியுமாக சில விபரங்களை அறிந்து கொண்டனர்.

விழா எப்படியோ முடிவற்றது.

மாறன் தீப் பிழம்பாக விடுதிக்குச் சென்றான்.

★ ★ ★

அடுத்த நாள், வசந்தி பாடசாலைக்கு வந்தாள். அவளின் முகம் வீங்கி இருந்தது. கடந்த இரவெல்லாம் அழுது இருப்பாள் போல் தெரிந்தது.

மணியடித்ததும் வகுப்புகள் தொடங்கின. வசந்தியின் வகுப்பில் திடீரென இரண்டு மாணவிகள் ஆளுக்காள் சண்டையிடத் தொடங்கினர்.

“அங்கே என்ன சண்டை?” குனிந்திருந்த தலையை நிமிர்த்தாமலேயே வசந்தி கேட்டாள்.

“என் நோட்டீஸை இவள் பறிக்காள்.”

“என்ன நோட்டீஸ்”

“பாஞ்சாலி நோட்டீஸ்” ஏனைய மாணவிகள் கொல்லெனச் சிரித்தனர்.

“பாஞ்சாலி நோட்டீஸா? எங்கே கொண்டா பார்க்கலாம்”

நோட்டீஸை வசந்தி வாசித்தாள்.

* இருவருக்கு இன்பம் அளிக்கும் நவீன பாஞ்சாலி* என்ற தலைப்பில் மறைமுகமாக அவளைத் தாக்கி அதில் எழுதப்பட்டிருந்தது.

அதை வாசிக்க, வாசிக்க அவளின் முகம் மாறியது. துயர ரேகைகள் முகத்தில் துல்லியமாய்த் தெரிந்தன. * இருவர் என்றால்.....? ஒருவன் மாறன். மற்றவன்.....? மனோகரனா? அவர்கள் இருவரும் தான் விடுதியில் வசிப்பவர்கள்! *

* அடப் பாவங்களா! எந்த உண்மையும் தெரியாமல் இப்படியெல்லாம் செய்கிறீங்களே! நாணும், அவருமா உங்க முன்னேற்றத்துக்காக எப்படியெல்லாம்

கஸ்ட்பட்டோம்? இன்றைக்கு நீங்க நல்லாயிருப்பதற்கு அவர்தானே காரணம் ! இத்தனை நாட்களும் அவரைத் துதிபாடிய வாய்களால் இப்போ இப்படி இகழ்ந்து கதைக்கீங்களே! உங்க நாவெல்லாம் அழுகிப் போகணும்! வசந்தி மனதினுள் புழுங்கினாள். நோட்டீஸை தன்னுடனேயே வைத்துக் கொண்டாள்.

இரண்டு தினங்கள் சென்றன.

ஆசிரியர் ஆறுமுகம் லீவில் நின்றதால். அவருடைய வகுப்பைக் கவனிக்குமாறு மாறன் வசந்திக்குத் தகவல் அனுப்பினான்.

வசந்தி அந்த வகுப்புக்குச் சென்றாள்.

“ நான் உங்களுக்கு ஒரு கதை சொல்லித் தரப்போகிறேன். உங்களுக்கு என்ன கதை பிடிக்கும்?” கேட்டாள்.

“ நவீன பாஞ்சாலிக்கதை ரொம்பப் பிடிக்கும்.” என்றான் ஒரு பையன். மற்றவர்கள் கொல்லென சிரித்தனர். வசந்தி அவமானத்தால் குன்றினாள்.

அவனை அருகே அழைத்தாள். “ உனக்கு என்ன கதைடா பிடிக்கும்?” எனக் கேட்டவாறு ஆவேசத்தால் அவனுடைய கன்னத்தில் அறைந்தாள். அவன் “ நவீன பாஞ்சாலி.... நவீன பாஞ்சாலி....” எனச் சப்தமிட்டவாறு ஓ.... வென அழுதான்.

அவளுக்குக் கோபம் அதிகரித்தது. அவனுடைய கையைப் பிடித்து தரதர வென இழுத்தவாறு மாறனுடைய அறையை நோக்கிச் சென்றாள். நடந்தவற்றை அவனிடம் கூறினாள்.

மாறன் என்ன நினைத்தானோ, பக்கத்தில் கிடந்த மூங்கில் பிரம்பை எடுத்து அவனுக்கு விளாசினான். பையன் துடித்தான்.

தூர நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த பரந்தாமனுக்கு இந்த நிகழ்ச்சி தேனாக இனித்தது. அவனுக்குத் தெரியும். அந்தப் பையனின் தகப்பன் யாரென்று. அந்தக் கிராமத்திலே சுத்த முரடன் அவன்தான். மூன்று தடவைகள் மறியலுக்குப் போய்வந்தவன். கள்ளச் சாராய வியாபாரிகளில் ஒருவன். அவன் ஒருவனேபோதும். மாறனின் கணக்கைத் தீர்ப்பதற்கு’ என நினைத்துக் கொண்டான். ‘ பாடசாலை முடிந்ததும், முதல் வேலை அவனைச் சந்திப்பதுதான்’ என பரந்தாமன் முடிவுசெய்தான்.

அடுத்த இரண்டு நாட்களின் பின், தமிழ் மாறனுக்கு பட்டணத்துக்குப் போகவேண்டிய ஒரு தேவையிருந்தது. வழக்கமாக வரும் தனியார் வாளை அன்று காணவில்லை. பிரதான பாதைக்கு நடந்து சென்றால் அங்கிருந்து பஸ் எடுக்கலாம் என நினைத்து நடக்கத் தொடங்கினான்.

கிறவல் பாதை வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. அகோர வெய்யில் இறைத்தது.

மாறன் நடந்தான். சிறிது தூரம் சென்றிருப்பான். அவனுக்குப் பின்னால் சைக்கிளில் வந்த ஒருவன் அவனை முந்தி, சைக்கிளை விட்டும் இறங்கினான். சைக்கிளைப் பக்கத்தில் நின்று மரத்தில் சாத்திவிட்டு மாறனை நோக்கி வந்தான்.

“ என்ன மாஸ்டர், ஏன் என் மகனுக்கு ஸ்கூல்ல வைச்ச அடிச்சே?” கேட்டவாறு நெருங்கினான்.

“ யாரு உன் மகன்? எப்போ அடிச்சேன்?”

“ தெரியாது? நீயும் அந்தக் குட்டியும் சரசமாடியதா சொன்னதற்காக நீ அவனுக்கு அடிக்கலே? அவன்ட முதுகுத் தோல் பிய்ஞ்சு போக அடிச்சிருந்தியே. ஏன் அடிச்சே?” பயங்கர தொனியில் கேட்டான்.

“ உன் மகனுக்கு ஆசிரியர்களுக்கு மரியாதை செய்யத் தெரியல்ல. அவங்க கூட பணிவா நடக்கத் தெரியல்ல. அத அவனுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கத்தான் தண்டனை வழங்கினேன்.”

“ நீ.....! ஸ்கூல்ல படிப்பிக்கிற குட்டிகளை பலாத்காரம் செய்யப்போற நீ..... மரியாதை பற்றி சொல்லிக் கொடுத்தியா? நாங்க சாராயம் விற்கிறதா பொலீசுக்கு எங்களைக் காட்டிக் கொடுத்து எங்க பிழைப்பிலே மண்போட்டவன்டா நீ !” கூறியவாறு மாறன் முற்றிலுமே எதிர்பார்க்காத வேளையில் முஷ்டியினால் அவனுடைய கன்னத்தில் இடித்தான். மாறன் சற்று சரிந்து தன்னை சுதாரித்துக் கொண்டு நிமிர முற்படும்போது மீண்டும் அவன் முஷ்டியினால் தாக்கினான். மாறனுக்குத் தாடை வலித்தது. மாறன் மீண்டும் சுதாரித்தவாறு நிமிர முயற்சிக்க, மற்றவன் முஷ்டியினால் பலமாக அவனுக்கு இடிக்கப் போக, மாறன் வேகமாக தலையைச் சற்று சரிக்கவும் ஓங்கிய கையுடன் பாய்ந்தவன் நிதானம் தவறினான். அந்தக் கண நேரத்தில் மாறன் தனது முஷ்டியினால் மற்றவனின் வயிற்றில் இடித்தான். மாறன் சப்பாத்துக் காலால் வேகமாக அவனுடைய தாடைக்குக் குறிவைத்து அடிக்க, அவன் சரிய, எதிர்பாராமல் அவன் துள்ளி எழுந்து மாறனின் கால்களைப் பற்றி இழுத்தான். மாறன் அவனுடைய பிடயிலிருந்தும் நழுவி, தனது இரண்டு முஷ்டிகளையும் ஒன்றாக்கி அவனின் தாடையில் மிகப் பலமாக தாக்கினான். மற்றவனின் சில பற்கள் உடைந்து பற்களும், இரத்தமுமாக அவன் கீழே துப்பினான். மற்றவன் இரத்தத்தைக் கண்டதுதான் தாமதம், சரேலென தனது இடுப்புக்குள் சொருகி வைத்திருந்த கிரிஸ் கத்தியை எடுத்தவாறு பயங்கரமாக மாறனை நோக்கிப் பாய்ந்தான். மாறன் சரேலெனத் திரும்பி கத்தியுடனுள்ள அவனது கையைப் பிடித்து அதைப் பறிக்க முயன்றான். இருவரும் ஒன்றாக கீழே விழுந்து, கட்டிப் புரண்டு, மாறனின் கையைப் பலமாக மற்றவன் பற்களால் கடிக்க, மாறன் வலி தாங்க முடியாமல் துடித்து மற்றக் கையால் அவனுடைய கிரிஸ் கத்தியை தனது கைக்குப் பறித்தெடுத்து.... எதிர் பாராத வேகத்தில் சரேலென மற்றவனின் வயிற்றில் கத்தியைப் பாய்ச்ச..... அவன் காடு அதிர ஓலமிட்டான்.

சுமார் ஒரு மணி நேரத்துக்குப் பின்னர் மாறன் அதே கத்தியுடன் பட்டணத்திலுள்ள பொலீஸ் நிலையத்தில் சரணடைந்தான்.

மஹாணை உடனே பிணையில் எடுக்க மனோகரனால் முடியாமல் போய்விட்டது. கத்தியால் குத்தப்பட்டவனின் நிலைமை அபாயகரமாக இருப்பதாக பொலீசுக்குத் தகவல் கிடைத்தது. பதினான்கு நாட்கள் அவன் நிமான்ட் சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டான். வசந்தியும், மனோகரனும் சென்று அடிக்கடி அவனைப் பார்த்தனர். வசந்தி அவனுக்காக தினசரி உணவு சமைத்துக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

செய்தி அறிந்து, அவனுடைய பெற்றோர் வந்தனர்.

“கல்யாணம் செய்து கொள்ளச் சொல்லி எத்தனை தடவைடா உன்கிட்டே சொன்னோம். எதுக்காகடா இந்தக் கேவலமான வேலைக்குப் போனே? அவளுக்கு இடம் கொடுக்காதே. அவளுடன் பழகாதேன்னு எத்தனை தடவைடா சொன்னேன். கடைசியிலே இங்கே கொண்டுவந்து உன்னை நிறுத்திட்டானே!” மாணிக்கம் பிரலாபித்தார்.

மாறனின் உள்ளம் ஊமையாக அழுதது. அவருக்கு உண்மை எதுவுமே தெரியாது.

“எனக்கு இதாலே எவ்வளவு அவமானம். இதை பேப்பரிலே வேறு போட்டானுக.” அவர் தொடர்ந்தார்.

“எதையப்பா அவமானமனு சொல்றீங்க? அவனுக்கு நான் குத்தினதையா? நான் அப்படி செய்யாம விட்டிருந்தா என்னைப் புதைச்ச இடத்திலே இதுவரை புல் முளைச்சிருக்கும். இதுதான் உங்களுக்கு அவமானமா தெரியுதா?”

“இது இல்லடா. உன் விடுதியிலே உன்னையும், அவளையும் ஒன்றா இருக்கும்போது புடிச்சாங்களே. அதைச் சொல்றேன்.”

மாறன் மெளனியானான். அது தொடர்பான உண்மைகளை இவரிடம் எப்படிச் சொல்லலாம்? அவனது உள்ளம் அழுதது.

பரந்தாமன் ஏற்கனவேயே மூன்று சாட்சிகளை ஜோடித்து பொலீசாருக்குக் கொடுத்து இருந்தான். மூவரும் கள்ளச் சாராயம் விற்பவர்கள்.

பொலீசார் மாறனுக்கு எதிராக நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தாக்கல் செய்தனர்.

பதினான்கு தினங்களின் பின்னர் மாறனை பொலீசார் நீதி மன்றத்துக்கு அழைத்து வந்தனர். கத்தியால் குத்தப்பட்டவன் படிப்படியாக சுகமடைவதாக அவர்களுக்குத் தகவல் கிடைத்திருந்தது. மாறனைப் பிணையில் விட அவர்கள் ஆட்சேபனை தெரிவிக்கவில்லை. மனோகரன் அவனைப் பிணையில் வெளியே கொண்டுவந்தான்.

“ மாறன், நீ இப்போ என்ன செய்யப்போறே?” மனோகரன் கேட்டான்.

“ அதைப் பற்றித்தான் நானும் யோசிக்கேன். லீவு போட்டுட்டு என் சொந்த கிராமத்துக்குப் போகலாம். ஆனா அங்குள்ளவங்க என்னை ஒரு காமுகன், கொலைகாரன்னு கருதுவாங்க. அதனாலே நான் உடனேயே அங்கே போக விரும்பலே. ஸ்கூலுக்குப் போகலாமன்னா, அது கூட வெட்கமா இருக்கு”

“ எதற்காக வெட்கம் படணும்? நான் உன் கூட இருக்கேன். வா ஸ்கூலுக்கே போகலாம்.”

மாறன் மல்லிகைக் கிராமத்துக்கு வந்தான். அவனுக்குத் தெரிந்த பலர் அவனைக் கண்டதும் முகத்தை மறுபக்கத்துக்குத் திருப்பினர். வேறு சிலர் முகத்தைத் திருப்புவதோடு பலமாக காறித் துப்பிவிட்டும் சென்றனர்.

அவன் பாடசாலைக்கு வந்த நாள் தொடக்கம் பரந்தாமன் லீவில் நின்றான்.

பாடசாலை நேரத்தில் அதிபர் அறையினுள் வசந்தி அவனைச் சந்தித்தாள்.

“ என்ன வசந்தி ?”

“ ஸார், உங்களுக்கெதிராக மூன்று சாட்சிகள் ஜோடிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். தெரியுமா? ”

“ தெரியும் ”

“ பரந்தாமன் தான் அவர்களைச் ஜோடித்தானாம் ”

“ உனக்கு எப்படித் தெரியும் ?”

“ தேவிகா சொன்னாள். சதாசிவம் சொன்னாராம். அவர்களை உங்களுக்கு எதிராக சாட்சியம் கூறாமல் ஆக்க முயற்சித்தாராம் .முடியாமல் போய்விட்டதாம்”

“ நான் என்னதான் செய்யலாம். நடக்க வேண்டியவைகள் அத்தனையும் நடந்தே தீரும்.”

“ இவங்க ஜோடிக்கப்பட்ட சாட்சிகள் என்று உங்க அட்டனியிடம் கூறினால் என்ன ?”

“ கூறலாம். ஆனால் நீதவாணைத் திருப்திப்படுத்தக் கூடியவாறு அவங்க சாட்சி சொன்னா அதுக்கு அட்டனி என்ன செய்வார்.”

“ உண்மைதான் ஸார்”

“ வசந்தி, எனக்கு தாங்களே முடியாத வேதனை என்ன தெரியுமா?”

“ சொல்லுங்க”

“ நான் இந்த ஸ்கூலுக்கு வந்து, இந்தக் கிராமத்தின் மக்களை என் உடன் பிறப்பாக நினைத்து, இவங்க கல்வியிலும், பொருளாதாரத்திலும் முன்னேற பாடுபட்டேனே, அதற்காக என்னை வாயார வாழ்த்தினாங்களே, அப்படியான அவங்க நான் செய்யாத பிழைகளை செய்ததா நினைத்து இப்போ என்னை இகழ்கிறாங்க. அதுதான் என்னாலே ஜீரணிக்க முடியாம இருக்கு ”

“எவ்வளவு நன்றி கெட்ட ஜனங்க”

இருவரும் ஆளையாள் உற்றுப் பார்த்தனர். இருவர் கண்களிலும் கண்ணீர் பெருகியது.

(30)

ஈமார் ஒரு கிழமை சென்றது.

பாடசாலைக்குக் கடிதங்கள் கிடைத்தன. கல்விக் காரியாலயத்திலிருந்து கிடைத்த கடிதமொன்றைப் பிரித்து வாசித்தான். குற்றச் சட்டத்தின் கீழ் அவனுக் கெதிராக வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளதால், அவனை வேலையிலிருந்தும் தற்காலிக இடைநிறுத்தம் செய்துள்ளதாக அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

வசந்தியை அழைத்து அவளிடம் இதைக் கூறியது..... மனோகரனிடம் சொல்லி அவனுடன் விவாதித்தது..... யாரிடமும் சொல்லாமல் இரவோடிரவாக சொந்த ஊருக்குப் போக நேர்ந்தது..... இவைகளெல்லாம் மாறனுக்குக் கசப்பான அனுபவங்கள்.

★

★

★

மாறனுக்கு எதிரான வழக்கு மல்லிகைக் கிராமத்துக்கு அண்மையிலுள்ள பட்டண நீதி மன்றத்தில் நடைபெற்றது. அதற்காக அவன் சொந்த ஊரிலிருந்து வந்தான். அவன் தனியாகவே வந்திருந்தான். மனோகரனுக்கும், வசந்திக்கும் ஏற்கனவேயே அறிவித்திருந்ததால் அவர்களும் வந்திருந்தனர்.

நீதிமன்றத்தில் அவனுடைய வழக்கை எடுத்தனர். மாறனுக்காக மனோகரனால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட சட்டத்தரணி எழுந்தார். கிரிஸ் கத்தியால் குத்தப்பட்டவனை ஏற்கனவேயே சென்ற தவணையின்போது விசாரித்து முடித்திருந்தனர். சாட்சிகளில் ஒருவனும் விசாரிக்கப்பட்டு விட்டான். இன்று மற்ற இருவரையும் விசாரிப்பதற்காக இருந்தது.

இரண்டாவது சாட்சியான வைத்தி என்னும் வைத்தியலிங்கம் சாட்சிக் கூண்டில் ஏற்றப்பட்டான். வைத்தி மாறனுக்குச் சற்று தெரிந்தவன். சுய உதவி

வீடமைப்புத் திட்டத்தின் கீழ் இவனுக்கும் ஒரு வீடு கிடைப்பதற்கு மாறன் உதவி செய்திருந்தான். தனக்கெதிராக இவன் சாட்சி சொல்ல மாட்டான் என மாறன் நினைத்தான்.

சாட்சிக் கூண்டில் நின்று மாமூலான சத்தியப் பிரமாணத்தை வைத்தி கூறினான்.

“ நான் கூறப் போவதெல்லாம் உண்மை. உண்மைக்கு மாறாக இல்லை.....”

அரசு தரப்பு வக்கீல் அவனுடைய சாட்சியத்தை நெறிப்படுத்தினார். அவருடைய கேள்விகளுக்கான அவனது பதில்கள் மாறனை ஆச்சரியப்படுத்தின.

மாறனின் வக்கீல் அவனைக் குறுக்கு விசாரணை செய்யத் தொடங்கினார்.

“ உன் பேரு என்ன சொன்னே?”

“ வைத்தியலிங்கம்”

“ என்ன தொழில் செய்றே?”

“ வேளாண்மை செய்றேங்க”

“ எங்கே வேளாண்மை செய்றே?”

“ எங்க கிராமத்திலே ”

“ நீ சாராயம் குடிப்பதுண்டா?”

“ அம்மன் சத்தியமா இல்லீங்க”

“ உங்க கிராமத்திலே சாராயக் கடை இருக்கா?”

“ இல்லீங்க”

“ உன் கிராமத்திலே சாராயம் குடிக்கணும்னா எங்கே குடிக்கலாம்?”

“ எனக்குத் தெரியாதுங்க”

“ நீ எவ்வளவு காலமா உன் கிராமத்திலே வசிக்கிறே?”

“ நான் பொறந்ததே அங்கதான்”

“ பிறந்ததிலிருந்து அங்கே வசிக்கும் உனக்கு சாராயம் எங்கே விற்கப்படுகிறது என்பது தெரியாதா?”

“ வழக்குக்குத் தேவையில்லாத கேள்விகளை நண்பர் கேட்கிறார். ஐ அப் ஐக்ட் யுவ ஓனர்” என்றார் அரசு சட்டத்தரணி.

“ இது வழக்குக்குத் தேவையான ஒரு விடயம். இதை அறிய எனக்கு அனுமதி வேண்டும் ” என்றார் மாறனின் வக்கீல்.

“ அப்ஜக்சன் டிஸ்மிஸ்ட். யூ புறசீட்” என்றார் நீதிபதி.

“ ம் , சொல்லு . சாராயம் விற்கப்படும் இடம் உனக்குத் தெரியுமா? இல்லையா?”

“ சத்தியமா தெரியாதுங்க ”

“ உனது வீட்டில் கள்ளச் சாராயம் விற்பதுண்டா? ”

“ அம்மன் சத்தியமா இல்லீங்க ”

“ சில மாதங்களுக்கு முன்னர் உனது வீட்டில் கள்ளச் சாராயம் விற்பதைப் பிடிப்பதற்காக பொலீஸார் பாய்ந்ததுண்டா? ”

“ அதுங்க..... ”

“ கேட்டதுக்கும் பதில் சொல். உண்டா, இல்லையா? ”

“ உண்டுங்க ”

“ எதிரிக் கூண்டில் நிற்கும் அதிபர் தமிழ்மாறனை உனக்குத் தெரியுமா? ”

“ தெரியுமுங்க ”

“ உங்க ஊரிலே உள்ள கிராம முன்னேற்றச் சங்கத்துக்கு அவர்தான் தலைவர். தெரியுமா? ”

“ தெரியுமுங்க ”

“ நீ கள்ளச் சாராயம் விற்பதாக அவர் பொலீசுக்கு தகவல்கொடுத்ததால் தான் அவர்கள் உன் வீட்டில் பாய்ந்தார்கள். இல்லையா? ”

“ இல்லீங்க ”

“ அப்படியென்றால் யார் தகவல் கொடுத்தது? ”

“ எனக்கு எப்படிங்க தெரியும்? நான்தான் சாராயமே விற்பதில்லையே ”

“ சரி .சம்பவம் நடந்த தினம் உனக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறதா? ”

“ எதுங்க? பிறின்ஸிபலு கத்தியால் குத்தியதுதானே? ”

“ அதேதான். அது எத்தனை மணிக்கு நடந்தது? ”

“ மணி தெரியாதுங்க. ஆனா மதியத்துக்குப் பிறகு ”

“ அப்போ நீ எங்கே நின்றாய்? ”

“ நான் நிக்கலேங்க. நானும் என் கூட்டாளிமாரும் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தோம்.. ”

“ எந்த இடத்திலே ? ”

“ பிறின்ஸிபலுக்கு சித்தே பின்னுக்கு ”

“ குத்துப்பட்டவர் எங்கே நின்றார். ? ”

“ அவரும் நிக்கலேங்க. சைக்கிளிலே எதிர் புறத்தாலே வந்து கொண்டிருந்தார். ”

“ எதிரி அப்போ என்ன செய்தார்? ”

“ பிறின்ஸிபலு சைக்கிளை மறித்து அவனை நிறுத்தினார். அவன் கீழே விழுந்தான். அவங்க ரெண்டு பேரும் சித்தே நேரம் கட்டிப் புரண்டாங்க. பிறின்ஸிபலு அவனுக்கு கையாலே அடிச்சாரு. அப்புறம் இடுப்பிலே சொருகி இருந்த கிறிஸ் கத்தியை எடுத்து ஒரே குத்தா குத்தினாரு”

‘ அடப்பாவி!’ மாறனின் உள்ளம் கூவியது. ‘ சத்தியம் செய்து விட்டு இப்படிச் கூறுகிறானே!’

வக்கீல் சாட்சியைத் தொடர்ந்து விசாரித்தார். அடுத்த சாட்சியும் விசாரிக்கப்பட்டான். நேரம் போதாததால் வழக்கு அடுத்த நாளைக்கு ஒத்தி வைக்கப்பட்டது. அடுத்தநாளே தீர்ப்புக் கூறுவதாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டது.



மாறன் பட்டணத்திலுள்ள ஹோட்டல் ஒன்றில் அறையெடுத்து தங்கி நின்றான். இருட்டிய பின்னர் மனோகரன் ஹோட்டலுக்கு வந்து மாறனைச் சந்தித்தான்.

“ மனோ. வக்கீல் என்ன சொன்னார்?”

மாறன் கேட்டான்.

“ ஏதோ சொன்னார்”

“ ஏன் மறைக்கிறே? வக்கீல் வழக்கைப் பற்றி என்ன சொன்னார்? ” மாறன் அவன் தோளைப் பற்றி உலுக்கினான்.

“ மாறன். அவர் என்னிடம் சொன்னதை உன்னிடம் சொன்னால் நீ வேதனைப் படுவே. தயவு செய்து என்னை வற்புறுத்தாதே. நான் அதைச் சொல்லப் போவதில்லை.” மனோகரனின் குரல் தளதளத்தது.

“ நீ சொல்லப் போவதைக் கேட்டு நான் வேதனைப் படமாட்டேன். நான் ஏற்கனவேயே அணுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் வேதனைகள் எல்லாமே உனக்குத் தெரியும். நான் எதை நினைத்து பல வருடங்களாக அணுணுவாக செத்துக் கொண்டிருக்கிறேனோ அது கூட உனக்குத் தெரியும். வசந்திக்கும் எனக்கும் இடையிலே உள்ள அந்தப் புனிதமான உறவு அதுவும் உனக்குத் தெரியும். இந்த வழக்கிலே உள்ள உண்மை? அதுவும் உனக்குத் தெரியும். இவைகளெல்லாம் என் மனதை எவ்வாறு அரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதும் உனக்குத் தெரியாததல்ல. ஆகவே, வக்கீல் சொன்னது மட்டும் என்னைப் பாதிக்கப் போகிறதா என்ன? சொல்லு மனோ. வக்கீல் என்ன சொன்னார்? ”

சில வினாடிகள் மனோகரன் மெளனமாக இருந்தான்.

“ சாட்சிகள் எல்லாமே உனக்குப் பாதகமாக இருக்காம். திட்டமிட்டுத்தான் நீ இதைச் செய்தாய் என்பது நிரூபிக்கப்பட்டால்..... ”

“ நிரூபிக்கப்பட்டால்?”

“ ஆகக் குறைந்தது இரண்டு வருடகாலமாவது தண்டனை கிடைக்கலாமாம்”

மாறன் இதைக் கேட்டு சரேலென கண் கலங்கினான்.

“ மனோ..... நான் செய்யாத குற்றத்துக்காக..... எனக்கு ஒரு வேளை மறியல் தண்டனை வழங்கினா நா..... நான் அப்புறம்..... இந்த சமூகத்திலே எப்படி மனோ வாழ்வது? ” மாறனுடைய கண்கள் ஊற்றாக மாறின.

“ இல்ல மாறன். உனக்குப் பாதகமாக தீர்ப்பு வழங்கினாலும் வக்கீல் அப்பீல் எடுக்கலாமென்றார். ”

மாறனுக்கு தலை சுற்றுவதுபோல் இருந்தது. கட்டிலில் இருந்தவன் அப்படியே தலையணையில் சாய்ந்தான்.

சுமார் ஒரு மணி நேரம் சென்றிருக்கலாம்.

“ மனோ. என் மன நிலை நல்லாவே இல்லை. நீயும் என் கூடவே ஹோட்டலிலேயே நிலுவ. வா. வெளியே போய் எங்கேயாவது நடந்துவிட்டு வரலாம்”

இருவரும் ஹோட்டலை விட்டும் வெளியே சென்றனர்.

★

★

★

இரவு பதினொரு மணிக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. மாறனும், மனோகரனும் பக்கத்து, பக்கத்து கட்டில்களில் படுத்தவாறு நீண்ட நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். மனோகரன் இடைக்கிடை கொட்டாவி விட்டான்.

“ நாளைக்கு நேரத்தோட எழுந்து கோட்டுக்குப் போகணும். படுத்துத் தூங்கு” கூறிவிட்டு மனோகரன் பக்கத்துக்குத் திரும்பிப் படுத்தான்.

மாறனுக்கு நித்திரையே இல்லை. அவனது உள்ளத்தில் புயல் வீசியது. மூளை நரம்புகள் ஒன்றுடன் மற்றவை சிக்கி அவஸ்தையளிப்பது போல..... மூளைக் காய்ச்சலால் வருந்துபவனுக்கு ஏற்படும் சகிக்க முடியாத தலையிடிபோல..... மிகச் சிரமப்பட்டு உள்ளத்தினுள் குமுறும் எரிமலையை அடக்க முயன்றான்.

அவன் எவ்வளவுதான் முயன்றாலும் மனம் என்னவோ அந்தக் கேள்வியை மீண்டும், மீண்டும் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

* நான் எதற்காக இன்னும் வாழணும்?'

இதுவரை மனோகரனுக்கும், வசந்திக்கும் மட்டும் தெரிந்த அவனுடைய அடி மனதை கடந்த பல வருடங்களாக அரித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பயங்கர இரகசியம்..... வசந்தியை அவன் கற்பழிக்க முயன்றதாக அவனுக் கெதிராக கட்டிவிடப்பட்ட பழிக் கதை..... அது காரணமாக அவனுடைய பெற்றோர், நண்பர்கள், மேலதிகாரிகள், சொந்தக் காரர்கள் அவன் மேல் காட்டும் வெறுப்பு அவனை ஒரு கொலை காரனாகக் காட்ட இப்போது நடைபெறும் வழக்கு வழங்கப்படவிருக்கும் தீர்ப்பினால் அனுபவிக்கப் போகும் மறியல் தண்டனை..... உண்மை எதுவென்று தெரியாமல் பத்திரிகைகளில் அந்த வழக்கு தொடர்பாக வெளிவரும் செய்திகள் எல்லாமே பம்பரமாக மனதுள் சுழன்றன.

* இரண்டு வருடமோ, ஐந்து வருடமோ.....? யாருக்குத் தெரியும்? மறியலிலே இருந்து நான் வெளியே வந்ததும் இந்த சமூகத்தில் எப்படி முகம் காட்டுவேன்? அதன் பின் நான் யாருக்காக வாழப் போகிறேன்? 'மனம் தட்டா மாலையாகியது.

நேரம் இரண்டு மணி என ஹோட்டலில் எங்கேயோ ஒரு மூலையில் பொருத்தப்பட்ட சுவர்க் கடிசாரம் கூறிற்று.

அவன் இப்போது அந்த முடிவை ஊர்ஜிதப் படுத்திக் கொண்டான். அதை அவன் இனி மாற்றப் போவதில்லை.

மெதுவாக இருட்டில் எழுந்தான். ஹங்கரில் கொழுவப்பட்டிருந்த சேர்ட் பையினுள் கைவிட்டு அந்த உறையை எடுத்தான். தடவிச் சென்று தண்ணீர் கிளாலை மற்றக் கையில் எடுத்தான். கடந்த சில நாட்களாக அந்தத்திட்டம் அவனது மனதில் இருந்தது. எதற்கும் உதவலாம் என அவன் அவைகளை வாங்கி வைத்திருந்தான்.

கட்டிலில் உட்கார்ந்தான்.' இல்லை. என்னுடைய முடிவை நான் மாற்றப் போவதே இல்லை.'

காசித உறைக்குள் இருந்த மாத்திரைகளை ஒவ்வொன்றாக தொண்டைக்குள் இறக்கினான்.

மனதில் சரேலென அவனுடைய தாய் தோன்றினாள். * அம்மா..... என் சீதேவி அம்மா. என்னை மன்னிச்சிடும்மா. நாளைக்கு வழங்கப் போற தீர்ப்பை என்னாலே தாங்க முடியாதும்மா..... உன்னைப் பார்த்துவிட்டு, உன் கால்களைத் தொட்டு முத்தமிட்டு விட்டு எனக்கு இதைச் செய்ய முடியாம இருக்கும்மா..... என் மனதிலே உள்ள அந்த இரகசியத்தை நான் உன்னிடத்திலே கூட இதுவரை சொல்லலே அதை அறிஞ்சா நீ வேதனைப் படுவே..... அதாம்மா சொல்லலே.... அப்பா! என் அப்பா..... என்னை மன்னிச்சிடுங்கப்பா..... நீங்க நினைப்பதுபோல எனக்கும் வசந்திக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லப்பா.... அது ஒரு புனிதமான நடப்புத்தான்மா..... நான் ஒரு காமுகன் இல்லப்பா.... வழக்கு எனக்கு சாதகமா முடியுமனு எண்ணிட்டு நீங்க இந்தத் தடவை என்னோட கூட வரல்ல..... மனோகரன் சொல்லிட்டான்மா..... சத்தியமா பொய் சொல்ல மாட்டோமனு சொல்லிட்டு

கோர்ட்டிலே பொய் சொன்னாங்கப்பா..... நானும் உங்களைப் போலத்தான்..... வசந்தியை நான் கல்யாணம் செய்தா நீங்க தற்கொலை செய்வதா சொன்னீங்களாமே..... நாளைக்கு எனக்கு மறியல்லு தீர்ப்புச் சொன்னா நான் எப்படி தாங்குவேன்..... என் உடன் பிறப்புகளே! எல்லோரும் என்னை மன்னிச்சிருங்க..... வசந்தி! நீயும் என்னை மன்னிச்சிடும்மா..... எனக்குத் தெரியும் நீ என்னை விரும்புறேன்னு..... உன்னை விட ஒரு ஏற்ற மனைவியை என்னாலே தேர்ந்தெடுக்க முடியாது ஆனா நான் கொடுத்து வைக்கல்ல..... மனோ! என் நண்பா..... என்னை மன்னிச்சுடுடா..... நாளைக்கு கோர்ட்டுக்கு போகணும்னியே..... ஏலாடா..... நான் வர மாட்டேன்..... நா..... நான் வர.....'

(31)

தமிழ்மாறனுக்காக அனுதாபக் கூட்டமொன்று மல்லிகைக் கிராம பாடசாலையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. மாறன் காலமாகி இன்று ஐந்தாவது தினம்.

மாறன் தூக்க மாத்திரைகளை விழுங்கி தற்கொலை செய்து கொண்டதைக் கேள்விப்பட்டதும் வசந்தி ஆடிப்போனாள். அவள் இதை எதிர் பார்க்கவே இல்லை. தன்னோடு கூடப் பிறந்த ஒருவனை இழந்தது போல் வேதனைப் பட்டாள்.

அடுத்த நாள் காலையில் மனோகரன் எழுந்ததும், மாறன் கண்ணயர்ந்து தூங்குவதாக நினைத்து, அவனைத் தொட்டு..... குளிர்ந்து கிடந்த உடலைத் தொட்டதும் மலைத்து நிலை குலைந்து..... பொலீஸுக்கு அறிவித்து அவனுடைய பெற்றோருக்குச் செய்தி பறந்து..... வசந்தியும், மல்லிகைக் கிராமமும் திரண்டு..... மல்லிகைக் கிராமத்தில் தான் அவனை அடக்கம் செய்ய வேண்டுமென சதாசிவம் மாணிக்கத்துடன் விவாதித்து..... சவத்தை சொந்த ஊருக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டுமென்ற அவனுடைய அம்மாவின் கோரிக்கை வெற்றியடைந்து...

இப்போது எல்லாமே முடிந்துவிட்டது.

சதாசிவத்தின் தலைமையில் அனுதாபக் கூட்டம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. அரசாங்க அதிபர் உட்பட உயர் அதிகாரிகள்..... மல்லிகைக்கிராம மக்கள்..... அயல் கிராமங்களிலிருந்து மல்லிகைக் கிராம பாடசாலையில் படிக்கும் மாணவர்களின் பெற்றோர்..... பாடசாலை மண்டபத்தினுள், வெளியில் எல்லாம் சனக் கூட்டம்.

கூட்டம் தொடங்குவதற்கு முன் தமிழ் மாறனுக்காக இரண்டு நிமிட மௌனஞ்சலி செலுத்தினர்.

சதாசிவம் தலைமை உரை நிகழ்த்தினார். மல்லிகைக்கிராமத்துக்கு மாறன் வந்த நாள் தொடக்கம் தற்காலிக வேலை நீக்கத்துக்குள்ளாகி அவன் கிராமத்தை விட்டும் நீங்கிச் செல்லும்வரை அவருக்கும் அவனுக்கும் இடையிலிருந்த தொடர்பை விபரித்தார். அவனால் கிராமம் அடைந்த பலன்களை எடுத்துச் சொன்னார்.

தொடர்ந்து பலர் பேசினர்.

அந்தக் கூட்டத்தில் தானும் பேச வேண்டுமெனவும், தனது பேச்சு இறுதியானதாக இருக்க வேண்டுமெனவும் மனோகரன் சொல்லியிருந்தான்.

ஆசிரியர்கள் கனகசபையும், ஆறுமுகமும் பேசினர். வசந்தி பேசுவதற்கு மறுத்துவிட்டாள். மாறன் காலஞ் சென்ற அதிர்ச்சியிலிருந்து அவள் இன்னும் விடுபடவில்லை. அவனைப் பற்றிய சகல உண்மைகளும் அவளுக்குத் தெரியும். அவனுக்காக அவள் மனதினுள் துயர அஞ்சலி செலுத்துகிறாள். அவனுக்காக பிரார்த்திக்கிறாள். அவனை இந்தக் கோர முடிவை எடுக்கப் பண்ணிய சூழ்நிலைகளை வெறுக்கிறாள். அதற்கு யார் காரணமாக இருந்தார்களோ அவர்களோடு மனதினுள் சண்டை செய்கிறாள்.

அந்தக் கிராம பெண்கள் சார்பாக தேவகி பேசினாள். விதவையான அவள் வெள்ளை நிற சீலை அணிந்து மேடையில் எழுந்து நின்று பேசியது இதுதான் முதன்முறை. தமிழ் மாறனால் பெண்களுக்குக் கிடைக்கும் பொருளாதார முன்னேற்றங்களை விளக்கினாள்.

மனோகரனின் பெயர் அறிவிக்கப்பட்டதும் அவன் அடக்கமாக நடந்து சென்று ஒலிவாங்கியின் முன்னால் நின்றான். என்ன நினைத்தானோ, சரேலென கண்களில் கண்ணீர் டீமாத, கைக்குட்டையினால் மெதுவாக கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

“ தலைவர் அவர்களே!” மிகவும் மெதுவாக ஆரம்பித்து, இரங்கலுரை நிகழ்த்தியவர்களை விளித்து..... படிப்படியாக குரலை உயர்த்தி..... உணர்ச்சி வசப்பட்டவனாக.....

“ ஆமாம், இவை எல்லாவற்றையும் தமிழ்மாறன் உங்களுக்காகத்தான் செய்தார். எங்கிருந்தோ வந்த அவர் பாடசாலை அதிபருக்குரிய கடமைகளை மட்டும் செய்திருக்கலாம். அல்லது அவர் விரும்பினால் செய்யாமலும் விட்டிருக்கலாம். ஆனால் அவர் உங்களில் ஒருவராக வாழ்ந்தார். அவர் இங்கு வரும்போது உறங்கிக்கொண்டிருந்த உங்கள் ஒவ்வொருவரினதும் உறக்கத்தைக் கலைத்தார். இந்தக் கிராமம் துயில் கலைந்து எழுந்து கல்வியிலும், பொருளாதாரத்திலும் வெற்றி நடைபோட அவர் காரணமாக இருந்தார். உங்களுடன் ஒருவராக இருந்து தோள்களால் மண் சுமந்து அவர் அமைத்த பாதையில் வைத்தே அவருக்கு அடித்தீர்கள். தங்களது வாழ்நாளில் வீடொன்றைக் கட்ட முடியாது என எண்ணியிருந்த உங்களை உற்சாகப்படுத்தி அரசாங்கத்தின் வீடமைப்புத் திட்டத்தின் கீழ் உங்களுக்காக வீடுகளைக் கட்ட வைத்தாரே, அவ்வாறு வீடு கட்டிக் கொண்ட உங்களில் சிலர் அவருக்கு எதிராக நீதிமன்றத்தில் பொய்ச் சாட்சி கூறினீர்கள்.” கூறிவிட்டு வினாடி நேரம் பேச்சை நிறுத்தினான். கூட்டத்தினரின் சகல கண்களும் அவனை மொய்த்திருந்தன.

“ தமிழ்மாறனின் தற்கொலைக்கு ஆரம்ப காரணமாக அமைந்தது பாடசாலையில் கடமையாற்றும் ஒரு ஆசிரியையுடன் அவரைச் சேர்த்து நீங்கள் கட்டிவிட்ட கதை. பூட்டிய கதவுக்குள் அவர்கள் இருவருக்குமிடையில் என்ன நடந்ததென்பது உங்கள் யாருக்கும் தெரியாது. கதவு எப்படிப் பூட்டப்பட்டது. ஆசிரியையின் கண்களில் கண்ணீர் எப்படி ஏற்பட்டது என்பதிலுள்ள உண்மை உங்களில் யாருக்குமே தெரியாது.” கூறிவிட்டு அன்று நடைபெற்ற சம்பவங்களின் உண்மையை எடுத்துச் சொன்னான்.

• “ தமிழ்மாறன் தொடர்பாக இதுநாள் வரை மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த இரகசியமொன்றை நான் இப்போது கூறப் போகிறேன். அவர் காலஞ்சென்றுவிட்டதால் அந்த இரகசியத்தை வெளியிடுவது அவருக்கு எந்த விதத்திலும் பாதகமாக அமையும் என நான் நினைக்கவில்லை. அவரை ஒரு காழகன் என நீங்கள் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயத்தைப் போக்க நான் அந்த இரகசியத்தை இங்கே கூறித்தான் ஆகவேண்டும்.” கூறிவிட்டு கூட்டத்தினரை ஒரு வினாடி உற்றுப் பார்த்தான்.

“ மாறன் தொடர்பான அந்த இரகசியம் அவருக்கும், எனக்கும், ஆசிரியை வசந்திக்கும், அதை முதன்முதலாக வெளியிட்ட டாக்டருக்கும் மட்டுமே தெரியும். பல வருடங்களுக்கு முன்னால் அவருக்கு ஏற்பட்ட ஒரு விபத்தின் பலனாக தனது ஆண்மையை இழந்துவிட்டவர். அவர் தோற்றத்தில்தான் ஆண். ஆனால் பெண்களுடன் எந்த சுகத்தையும் அடைய முடியாதவர். ஆசிரியை வசந்தி ஒரு வேளை தன்னைக் காதலிக்கிறாரோ என நினைத்து தனது நிலைமையை தெளிவுபடுத்தி அவரே எழுதிய கடிதம் இதோ இருக்கிறது. அவருடைய இந்தக் குறைபாட்டை சுகப்படுத்தவே முடியாதென்று நரம்பியல் நிபுணரான டாக்டர் ஒருவரின் கைப்பட எழுதிய சிட்டை இதோ இருக்கிறது. இத்தகைய ஒரு அப்பாவிக்கெதிராக, அவர் ஒரு பெண்ணைப் பலாத்காரப்படுத்த முயன்றார் என கதை கட்டி அவமானப்படுத்தினீர்கள். இது காரணமாக அவர் எத்தகைய வேதனையை அனுபவித்தார் தெரியுமா?”

மனோகரன் உணர்ச்சிவசப்பட்டு பேசமுடியாமல் தவித்தான். கூட்டத்தினரின் கண்கள் கலங்கின. சிலர் வாய்விட்டு அழுதனர். கூட்டத்தினரோடு ஒருவனாக நின்ற பரந்தாமன் குனிந்த தலை நிமிராமல் நின்றான்.

(32)

ஈமார் ஒரு மாதம் ஓடி மறைந்தது.

வேறொருவர் பாடசாலையின் அதிபராகக் கடமை ஏற்றிருந்தார். அவர் சற்று வயதானவர்.

பாடசாலை ஒழுங்காக நடைபெற்றது. வசந்தி சில நாட்கள் லீவில் சென்றுவிட்டுவந்திருந்தாள். இப்போதெல்லாம் அவள் சிரித்துச் சிரித்துக் கதைக்கத் தொடங்கிவிட்டாள்.

பரந்தாமனுடன் அடிக்கடி கதைப்பாள். சில சமயங்களில் வலியவே சென்று அவனுடன் பேசுவாள். ஜோக் அடிப்பாள்.

“ மிஸ்டர் பரந்தாமன், உங்களிடம் கதைப் புத்தகங்கள் இல்லையா? ” ஒரு தடவை கேட்டாள்.

“ இருக்கே. உங்களுக்கு வேண்டுமா? ”

“ ஆமா. பொழுது போவது ரொம்ப சிரமமாயிருக்கு ”

“ இப்போதெல்லாம் பின்னேர வகுப்புகள் இல்லையே ”

“ அதான் பெரிய போறிங் ”

“ பின்னேரமா ஸ்கூலுக்கு வாங்களேன். நானும் வாரேன். கதைத்துக் கொண்டிருக்கலாம்.”

“ ஐயையோ. இங்க வேண்டாம். உங்களுக்கும், எனக்குமா கதை கட்டிடுவாங்க. அனாமதேயக் கடிதங்கள் வேறு அனுப்பத் தொடங்கிடுவாங்க ” அவனை உற்றுப் பார்த்தவாறு கூறினாள்.

அவனது முகம் சுறுத்தது.

“ வேற எங்கே வைத்துக் கதைக்கலாம்? ”

“ அப்படியெல்லாம் தனிமையில் கதைப்பதற்கு இந்தக் கிராமத்திலே இடமே இல்லை. ஒரு கடற்கரை இல்லை. பூங்கா இல்லை.”

“ என்னோட தனிமையிலே கதைத்துக் கொண்டிருக்க உங்களுக்கு விருப்பமா? ”

“ உங்களுக்கு விருப்பமானது முதல் சொல்லுங்க ”

“ மிஸ்...”

“ நிறுத்துங்க. எதுக்காக இந்த மிஸ்? என் பெயரைச் சொல்லி அழைங்க. அதான் எனக்கு விருப்பம் ” கூறியவாறு அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

பரந்தாமன் இதை எதிர்பார்க்கவே இல்லை. சில நாட்களாக அவளிடம் காணப்பட்ட மாறுதல் அவனுக்கு அதிர்ச்சியை அளித்தது.

“ வசந்தி .உங்க கூட கதைப்பதற்கு எனக்கு விருப்பமானது கேட்டீங்க. நீங்க தொடர்பாக என் உள்ளத்திலே உள்ள எண்ணங்களை உங்களிடம் சொல்ல சந்தர்ப்பம் கிடைக்காதானு ஏங்கிக் கொண்டிருக்கேன் ”

“ உண்மையாகவா? சொல்லுங்களேன் ”

“ வேண்டாம் வசந்தி. இங்கே வேண்டாம். எங்கேயாவது தனிமையிலே

சந்திப்போம். அங்கே வைத்து நிறைய கதைப்போம். எங்கே சந்திக்கலாம்?”

“ அடுத்த ஞாயிற்றுக் கிழமை நான் டவுனுக்குப் போக வேண்டியிருக்கு. சரியாக பத்து மணிக்கு பார்க்கிலே என்னைச் சந்தியங்க”

“ ஒ.... கட்டாயமா ”

“ நான் உங்களுக்காகத்தான் பார்க்குக்கு வருவேன்”

“ ஞாயிற்றுக் கிழமையை நான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பேன்” அவனைப் பார்த்து சிரித்துவிட்டு அவள் அகன்றாள்.

★

★

★

அடுத்த நாள். வசந்தியின் பெயருக்கு வந்த கடிதமொன்றை வாசித்துவிட்டு, தலை குனிந்தவாறு சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“ வசந்தி. ஏன் துக்கமா இருக்கீங்க?” குரல் கேட்டு நிமிர்ந்தாள். பரந்தாமன் நின்றான்.

“ ஒண்ணுமில்லே”

“ கடிதத்தை வாசித்ததும் தலையைக் குனிஞ்சிட்டமங்களே. என்ன கடிதம்?”

“ நான் கடிதம் வாசித்தது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? ”

“ என் வகுப்பிலேயிருந்து கவனிச்சேன். கடிதத்திலே ஏதாவது வேண்டாத தகவல்களா ? ”

“ எனக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்காங்களாம். ”

“ மாப்பிள்ளையா? உங்களுக்கா ? ”

“ அவங்க பார்க்கிற ஆளிலே எனக்கு விருப்பமில்லை”

“ ஏன் ? ”

“ என் மனதிலே ஒருவர் இருக்காரு. அவரென்றா உடனேயே தலை நீட்டத் தயார்”

“ யார் அது ? ”

“ ஞாயிற்றுக் கிழமை பார்க்குக்கு வாங்களேன். அங்க வைச்சு சொல்றேன்”

“ கட்டாயமா வருவேன்.”

★

★

★

நெய்யிற்றுக் கிழமை அவர்கள் சொல்லி வைத்தாற் போல் பார்க்கில் சந்தித்தனர்.

வசந்தி பார்க்கிற்கு வருவாளா என்பது பரந்தாமனுக்கு சந்தேகமாகவே இருந்தது. அவளுடைய புதிய போக்கு அவனுக்குப் புரியவில்லை.

“ வாங்க வசந்தி”

“ இப்பத்தான் வந்தீங்களா?”

“ அரை மணி நேரம் இருக்கும் ”

“ வாங்க அப்படி உட்காரலாம். அந்தப் பகுதியிலே யாருமே இல்லை”

சீமெந்து பெஞ்சில் உட்கார்ந்தனர்.

“ சொல்லுங்க பரந்தாமன். என் கூட என்ன கதைக்கணும்?”

“ அதைச் சொல்வதற்கு முன்னால் நான் உங்ககிட்டே ஒன்று கேக்கணும்”

“ என்ன ? ”

“ தமிழ்மாறன் அதிபராக இருக்கும்போது நீங்க ஏன் என்னோட கதைப்பதில்லை?”

“ அதற்கு அவர்தான் காரணம்”

“ எவரு”

“ அவருதான். அதிபர். உங்களோட என்னைக் கதைக்கக் கூடாதென்று அவர்தான் சொன்னார். அவருக்கு முன்னாலே உங்களைப் போல அழகான வாலியரோட ஒரு பொண்ணு நெருங்கி உறவாடினா அவருக்குப் பொறாமை வருமாம்”

“ அடப் பாவி! அவன்தான் ஆண்மை இல்லாதவனாச்சே. பொறாமை ஏற்படத்தான் செய்யும் ”

“ நான் உங்களோட கதைச்சா எனக்கு எதிரா ஏதாவது பொய்க் குற்றம் சாட்டி வேலையிலேயிருந்து நிறுத்திடுவேன்னு பயமுறுத்தினார்”

“ மாறன் இவ்வளவு மோசமானவனா?”

“ அது மட்டும் இல்லை. நான் ஸ்கூலுக்கு வந்த ஆரம்ப நாட்களிலே அடிக்கடி உங்களோடு பேசவேனே . அப்புறம் பேசாமல் விட்டேனே. அதுக்கும் அவர்தான் காரணம் ”

“ எப்படி ? ”

“ என்னையும், உங்களையும் தொடர்பு படுத்தி எனக்கு ஒரு நாள் அனாமதேயக் கடிதமொன்று வந்தது. அதை அவர்தான் எழுதினார் என பின்னர் கண்டு பிடித்தேன். அதற்குப் பிறகுதான் அவர் முன்பாக நான் உங்களோடு கதைக்கிறதில்லை.”

“ நான் நினைத்ததைவிட ரொம்ப வக்ரமானவனா இருந்திருக்கானே. நான் அவனுக்குக் கொடுத்த தண்டனை போதாது”

“ நீங்க என்ன தண்டனை கொடுத்தீங்க?”

“ அதை அப்புறம் சொல்றேன். அதற்கு முன்னாலே நீங்க எந்த அளவு என் எண்ணத்தோட ஒத்துப் போறீங்க என்பதைப் பார்க்கணும் ”

“ எதிலே ?”

பரந்தாமன் தன் உள்ளக் கிடக்கைகளை அவளிடம் கூறினான்.

“ வசந்தி. சுருக்கமா சொன்னா நான் உங்களைத் திருமணம் செய்யலாமனு விரும்புறேன் ”

சில வினாடிகள் இருவரும் மௌனம் சாதித்தனர்.

“ என் அப்பாவிடமிருந்து கடிதம் கிடைத்த அன்று நான் ஒருவரை விரும்புவதாக சொன்னேனே. அது யார் தெரியுமா? ”

“ இல்லையே ”

“ அது நீங்கதான் ”

அவர்கள் இருவரும் சிரித்தனர். நீண்ட நேரம் தங்களை மறந்து சிரித்தனர். எதையெல்லாமோ கதைத்துச் சிரித்தனர்.

“ மாறனுக்கு நான் என்ன செய்தேன்னு உன்னிடம் சொல்லவில்லையே”

“ சொல்லுங்க ”

அவனால் அனுப்பப்பட்ட அனாமதேயக் கடிதங்கள் கல்வி இலாகாவுக்கு அனுப்பிய முறைப்பாடு ஆட்களை ஒழுங்கு செய்து அடிக்க வைத்தது அசிங்கமாக சுவர்களில் எழுதவைத்தது கிறிஸ் கத்தியால் குத்தப்பட்டவனின் மகனைக் கொண்டு வகுப்பில் வசந்தியை அவமானப் படுத்தியது அவனைக் கொண்டு மாறனுக்கு அடிக்க வைத்தது..... நீதி மன்றத்தில் பொய்ச் சாட்சிகளை ஒழுங்கு செய்தது..... எல்லாவற்றையும் சொன்னான். காதல் போதை தலைக்கேறியதால் எதை ஒளிப்பதென நினைக்காமல் முழுவதையும் கக்கினான்.

“ அத்துடன் நவீன பாஞ்சாலி நோட்டீஸ் வெளியிட்டது ” கூறியவாறு வசந்தி சிரித்தாள்.

“ வசந்தி. நான் இதையெல்லாம் உனக்காகத்தான் செய்தேன். உன்னை அடைய வேண்டுமென்ற ஆசையால் செய்தேன். ”

அவர்கள் இருவரும் விரல்களுடன் விரல்களைக் கோர்த்தவாறு நீண்ட நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

திடீரென அவளை அணைப்பதற்காக பரந்தாமன் கைகையை உயர்த்தினான்.

“ இப்போ வேணாம். ” வசந்தி சற்றுத் தள்ளி உட்கார்ந்தாள்

“ அப்போ..... எப்ப ?”

“ நாளை இரவு அம்மன் கோவில்ல ஏதோ விழாவாம். தேவகி போயிடுவா. நான் தனியே அருப்பேன். எட்டு மணி சுமாருக்கு எங்க வீட்டுக்கு வாங்களேன்”

“ கட்டாயம் வருவேன் வசந்தி”

அவர்கள் இருவரும் எதிரும், புதிருமாகப் பார்த்தவாறு..... பின் பக்கமாக ஆளில் ஆள் சாயந்தவாறு..... ஒவ்வொருவரும் எதைப் பற்றியோ சிந்தித்தவாறு இருந்தனர்.

வசந்தி அவளுடைய எதிர்காலத்தைப் பற்றி நினைத்தாள்.

பரந்தாமனின் மனதில் அரக்கத்தனமான ஓர் எண்ணம் சரேலென பளிச்சிட்டது.

வசந்தி பேரழகிதான். ஆனால் ஏழை. பணக்காரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த அழகான பெண்ணொருத்திக்காக சமீபத்தில் தான் அவனை மாப்பிள்ளை கேட்டு வந்திருந்தனர். வசந்தியிடம் அவன் விரும்புவது அந்த அழகு மட்டும்தான். அடுத்த நாள் வருமாறு அவளாகவே வலிய அழைக்கிறாள். அந்த அழகை அவன் அனுபவித்து விட்டால் அதுவே அவனுக்குப் போதும். அப்புறம் ? அவளுக்காக அவன் பேயாக அலையத் தேவையில்லை. ' பத்தோடு பதினொன்று. அத்தோடு இது ஒன்று ' என எண்ணிக் கொள்ளலாம்.

அடுத்த நாளுக்காக அவன் காத்திருந்தான்.

(33)

இருட்டத் தொடங்கியது.

தேவகி கோயிலுக்குப் போவதற்காக வசந்தியை அழைத்தாள்.

“ நான் வரல்ல தேவகி. ஒரே தலைவலியா இருக்கு ”

தேவகி வெளியேறினாள்.

வசந்தி மின் வெளிச்சத்தைப் போட்டாள். தன்னிடமிருந்த கவர்ச்சியான நைட் கவுனொன்றை அணிந்தாள். முகத்தில் பவுடர் அப்பினாள் .கண்ணாடிக்கு முன்னால் நின்று அழகு பார்த்தாள். பரந்தாமன் வாங்கி வந்து கொடுத்த நாவலொன்றை எடுத்துக் கடைசியாக விட்ட வரியிலிருந்து வாசிக்கத் தொடங்கினாள்.

நேரம் கரைந்தது. கவர்க் கடிசாரத்தைப் பார்த்தாள். எட்டுமணிக்கு இன்னும் ஐந்து நிமிடங்கள் இருந்தன. தூரத்தில் மோட்டார் சைக்கிள் சப்தம் கேட்டது. பரபரப்படைந்தாள். சைக்கிள் நிறுத்தப்படும் சப்தம் கேட்டது.

“ வசந்தி ”

“ வாங்க பரந்தாமன் ” எழுந்து வரவேற்றாள்.

“ அப்படி இருங்க ”

சில நிமிடங்கள் மௌனம்.

“ ஏன் அப்படி என்னையே உற்றுப் பார்க்கிறீங்க ” அவளுடைய வார்த்தைகள் குழறின.

“ நீங்க.... நீங்க ரொம்ப அழகா இருக்கீங்க ”

“ நீங்க மட்டும் என்னவாம். உங்களை முதல் தடவை பார்த்த உடனேயே என் மனதிலே நான் தீர்மானிச்சுட்டேன் ”

“ எதை? ”

“ நீங்கதான் நான் தேடிய ஆள்ன்னு ”

“ நான் கொடுத்து வைத்தவன் வசந்தி. வீட்டிலே யாரும் இல்லையா? ”

இல்லையென தலையசைத்தவாறு சிரித்தாள்.

அவன் அவளைக் கண்களால் ஊடுருவினான்.

“ வசந்தி. பக்கத்திலே வாங்களேன் ”

“ ஏலா.... ” சினுங்கினாள்.

“ அப்போ நானே வாரேன் ”

“ இப்ப வேண்டாம் ”

“ நான் எத்தனை ஆசையுடன் வந்திருக்கேன் தெரியுமா? ” எழுந்து அவளை நோக்கி நடந்தான்.

“ கதவு”

“ கதவிலே என்ன ? ”

“ பூட்டிடுங்க. திறந்திருக்கு ”

பரந்தாமன் நான்கு எட்டில் சென்று கதவை அடைத்து கொழுக்கியை மாட்டினான். மெதுவாக வசந்தியை நோக்கி வந்தான்.

வசந்தி சில அடிகள் பின்னால் வைத்தாள்.

மேசையொன்று தட்டுப்பட பின்பக்கத்தை அதில் சாய்த்து, கைகளை பின்னால் வளைத்து மேசையில் குத்தியவாறு ஒயிலாக நின்றாள்.

“ ஒரு தேவதை நிற்பதுபோல எவ்வளவு அழகா நிற்கிறே ”

சரேலென அவனுக்கு வினாடி தலைசுற்றியது. சிரித்துக் கொண்டான். அங்கு வருவதற்கு முன்னர் சிறிதாக சாராயம் அருந்தியிருந்தான். அது வேலை செய்யத் தொடங்கிவிட்டது என நினைத்துக் கொண்டான்.

வசந்தியை நெருங்கினான். அவளை அணைப்பதற்காக கைகளை உயர்த்தினான்.

மேசையில் குத்தியிருந்த வலது கைக்குப் பக்கத்தில் சீலையொன்றால் சுற்றி வைக்கப்பட்டிருந்த படிக்கல்லொன்றை மெதுவாக எடுத்து..... அவன் சற்றுமே எதிர்பாராத வேளையில்..... வேகமாக அவனது தாடையில் அடித்தான்.

பரந்தாமன் தள்ளாடியவாறு கீழே சாய்ந்தான்.

அவள் வேகமாக செயல்பட்டாள்.

தான் அணிந்திருந்த நைட் கவுணை முன் பக்கத்தில் கிழித்து விட்டாள். தலை மயிர்களைக் கலைத்து விட்டாள். “ஐயையோ..... காப்பாற்றுங்க... என்னைக் காப்பாற்றுங்க.....” என பெருத்த தொனியில் ஓலமிட்டாள்.

கீழே வீழ்ந்து கிடந்த பரந்தாமன் அசைந்தவாறு எழ முயன்றான். வசந்தியின் ஓலம் தொடர்ந்தது. பரந்தாமன் எழுந்து நிற்பதற்கும், வேகமாக யாரோ கதவில் தட்டுவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

ஓலமிட்டவாறே ஓடிச் சென்று கதவைத் திறந்தாள்.

“என்ன ரீச்சர்.... என்ன?”

திழு திழு வென ஏழெட்டுப் பேர் வீட்டுக்குள் உட்புகுந்தனர். வசந்தியின் கோலத்தைக் கண்டனர்.

“இவன்... இவன்.... என்னை.....” அவள் கூறி முடிப்பதற்கிடையில் அவர்கள் பரந்தாமனைப் பந்தாடத் தொடங்கினர்.

★

★

★

வசந்தியை பரந்தாமன் பலாத்காரமாக கற்பழிக்க முயன்றதற்காக இரண்டு வருட கடுங்காவல் சிறைத் தண்டனை அவனுக்கு நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்பட்டது.

வழக்கு முடிந்து சில நாட்களின் பின் பாடசாலை அதிபரைச் சந்திப்பதற்காக வசந்தி ஒரு பிற்பகலில் விடுதிக்கு வந்தாள். அதிபர் அங்கு இருக்கவில்லை. மனோகரன் நின்றான். அவன் தொடர்ந்தும் புதிய அதிபருடன் அந்த விடுதியிலேயே வசித்தான்.

“வாங்க வசந்தி”

“அதிபர் இல்லையா?”

“வெளியே போயிருக்காரு. இருங்களேன். கதைக்கலாம்”

வராந்தையில் கிடந்த கதிரைகளில் இருவரும் அமர்ந்தனர்.

“ நான் அதிபரிடம் சொல்லி எங்கேயாவது மாறிச் செல்லலாம் என நினைக்கிறேன்” என்றாள் வசந்தி.

“ அதான் நல்லது. நீங்க இங்கே இருந்தா பரந்தாமனுடைய ஆட்கள் உங்களுக்கு ஏதாவது ஊறு விளைவிக்கலாம். ”

“ அதுவும் ஒரு காரணம். அத்துடன் இந்த விசயம் இந்தப் பகுதி முழுவதும் தெரிந்ததாலே வெளியே தலைகாட்டவே எனக்கு வெட்கமாயிருக்கு. பத்திரிகைக் காரங்க வேறு பெரிதா செய்திகளைப் போட்டு என் மரியாதையை வாங்கிட்டாங்க. என்றாலும் இப்போ என் மனதிலே நிம்மதி இருக்கு. அந்த நல்ல மனிதனுக்கு தொல்லை கொடுத்து அவரின் சாவக்குக் காரணமா இருந்தவனை பழிவாங்கிட்டேன். எனக்கு என்னவோ அவமானம் ஏற்பட்டாலும் ஒரு புனிதமான கடமையைச் செய்து முடித்ததா இப்போ நினைக்கேன் ”

“ இங்கிருந்து மாறிச் செல்வதாக பூரணமாக முடிவுசெய்துட்டீங்களா?”

“ ஆமா”

“ இடமாற்றம் பெற்றுச் சென்று திருமணம் செய்திட்டு இருப்பீங்க. இல்லே?”

“ திருமணமா? எனக்கா? என்னைப்பற்றி எவ்வளவோ செய்திகள் பத்திரிகைகளிலே வந்த பிறகு என்னை யார் முடிக்கப் போறாங்க? நீதி மன்றத்திலே வைத்து பரந்தாமனுடைய வக்கீல் என்னிடம் கேட்ட எல்லாக் கேள்விகளையும் அப்பட்டமாக பத்திரிகைகளிலே போட்டாங்களே. அவைகளை வாசித்த பின்னர் என்னை யார் முடிக்கப் போறாங்க? என் வாழ்க்கை இனி சூனியம்தான் ”

சில நிமிடங்கள் மௌனம்.

மனோகரன் சரேலென எதையோ நினைத்தான்.

தமிழ்மாறனுடன் பல தடவைகள் அதைப் பற்றிக் கதைத்திருக்கிறான். மாறனே தரகராக செயல்பட்டு அதை முடித்து வைப்பதாக வாக்களித்திருந்தான். அவளுடன் அதையிட்டு கதைப்பதற்கு இதுதான் பொருத்தமான சந்தர்ப்பம் என நினைத்தான்.

“ வசந்தி.... உங்களைப் பற்றி எனக்கு எல்லாமே தெரியும்., உங்களுடைய நேர்மை, உண்மை, திறமை எல்லாமே தெரியும். மாறன் உங்களைப் பற்றி என்னிடம் எவ்வளவோ சொல்லியிருக்காரு. உங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லைன்னா.... ”

“ நீங்க என்ன சொல்றீங்க? ”

மனோகரன் அவளை உற்றுப் பார்த்தான். பின் பார்வையை வேறு திசையில் திரும்பினான்.

“ வசந்தி.... நீங்க விரும்பினா நான் உங்களை முடிச்சுக்கறேன். ”

வசந்தி இதை சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“ நீங்க உண்மையாகத்தான் சொல்றீங்களா?” கேட்டாள்.

“ ஆமா. சத்தியமா சொல்றேன் ”

அவர்கள் இருவரும் ஆளையாள் உற்றுப் பார்த்தவாறு சில வினாடிகள் ஆடாமல் , அசையாமல் நின்றனர்.

ஒரே நேரத்தில் இருவரும் சிரித்தனர். வசந்தி நீண்ட நாட்களின் பின் மனம் விட்டுச் சிரித்தாள். மனோகரனும் அவளோடு சேர்ந்து கொண்டான்.

அவர்களின் சிரிப்பை பாடசாலைச் சுவர்களில் மோதி மல்லிகைக் கிராமமே சிரிப்பதைப் போன்ற நிலைமையைத் தோற்றுவித்தது.

(முற்றும்)







வாசித்து விட்டீர்களா? ஜானைதா ஷெரீப் எழுதியவை

- அவன் ஒன்று நினைக்க..... (துப்பறியும் நாவல்)
- சாணைக் கூறை (சமூக நாவல்)
- அவளுக்கும் ஓர் இதயம் (சமூக நாவல்)
- மூன்றாம் முறை (சமூக நாவல்)
- காட்டில் எறித்த நிலா (சமூக நாவல்)
- ஒவ்வாமுனைக் காந்தங்கள் (சமூக நாவல்)
- இள நரை (சிறு கதைத் தொகுப்பு)
- பெட்டிசம் (சிங்கள நாவலின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு)
- பொன்னாடை (வானொலி நாடகத் தொகுப்பு-இலங்கை அரசின் சாகித்திய விருது பெற்றது.)
- இவளுக்காகவா (சிறுகதைத் தொகுப்பு)

100.00
1729
CHEMADU

ISBN 955 - 95096 - 3 - 2